FURIOȘII DIN AMSTERDAM

GERARD DE VILLIERS

Gérard de Villiers

SAS

Furioșii din Amsterdam

ISBN:
973-597-031-7

Malko Productions – Paris,
Les enragés d'Amsterdam
© *Gérard de Villiers,*
Pentru versiunea românească:
© TINERAMA 2002

Gérard de Villiers

SAS

Furioșii din Amsterdam

În românește de
Anca Pisică

EDITURA Tinerama

2002

Capitolul I

Un panou cu lumină intermitentă pe care scria „FILE" [1], situat deasupra benzii din dreapta a autostrăzii E 10, anunța vehiculele să încetinească la ieșirea de pe drumul 104 ce ducea la Amsterdam.

Tom Wonder, evitând un ambuteiaj, cârmi brusc volanul și se așeză cuminte în șirul de mașini oprite pe banda a treia, dar înainte să intre în coloană, șoferii îl claxonară indignați și îl înjurară:

— *Kuttekop!* [2]

În Olanda, nu îți puteai permite să te joci cu „Codul rutier", iar Golful alb aproape în întregime, aparținând tânărului american, se vedea cât de colo că nu era autohton, lucru ușor remarcat de olandezul de rând.

În culmea fericirii, Tom Wonder le făcu cu mâna protestatarilor și se angajă pe rampa ce ducea la Haarlemmerweg. Se gândea că se afla foarte aproape de un orgasm pe care îl considera deja ieșit din comun. Acest lucru merita din plin să străbată ca nebunul de două ori pe zi autostrada tristă, netedă ca-n palmă, ce lega Rotterdamul de Amsterdam. Olanda era de trei ori mai mică decât statul Indiana, totul fiind aici atât de descentralizat, încât practic îți peterceai mai tot timpul la volan. Merse de-a lungul canalului plin de șlepuri. Pe malul celălalt, casele mici și dărăpănate evocau un decor din desenele animate, dar mai puțin vesel. Suburbia Amsterdamului nu era prea veselă nici pe vreme însorită, darămite când mai și ploua...

---

1. Reducerea vitezei (în olandeză) n.a.
2. Tâmpitule ! (n.a)

În urmă cu trei luni, când venise în Olanda, trimis de NATO, sergentul Tom Wonder se gândise că singurele distracții erau muzica pop și jogging-ul. Însă primele săptămâni îi alungaseră previziunile cele mai pesimiste...

La început, a lucrat într-o zonă industrială de o tristețe iremediabilă aflată între autostrada E 36, care ducea la Guda și la Capelseweg, în partea nordică a Rotterdamului, refugiul depozitelor și al altor birouri exilate în acest colț uitat de lume... Tot perimetrul era înconjurat cu un gard metalic, ceea ce îi imprima vag aerul unui lagăr de concentrare.

În privința portului Rotterdam, Tom nu își mai făcuse nici o iluzie: nu se zărea nici un singur bar cu târfe. Numai câteva „heroine-girls" își făceau veacul prin cafenelele din imensa zonă portuară, gata să se vândă pentru câțiva florini. Erotismul nu prea avea cu ce să fie încurajat. Cât despre bucătăria autohtonă, dacă nu îți plăcea mâncarea indoneziană, erai condamnat să mănânci numai hamburgeri, iar specialitatea olandeză o constituiau cartofii fierți în coajă...

Într-o dimineață în care Tom Wonder își alunga plictiseala făcând jogging prin preajma biroului, se oprise brusc la vederea unei apariții absolut insolite pentru aceste locuri austere. Era o tânără cu părul ridicat în coc, îmbrăcată într-o bluză elegantă din mătase, sub care jucau sânii orgolioși, și cu o fustă crăpată, lucru extrem de rar în Olanda, din care se iveau ciorapii negri cu dungi. Stătea nemișcată într-o stație de autobuz, indiferentă la privirile curioase pe care le stârnea... Tom Wonder se apropie de ea și îi zâmbi. Americanul avea un farmec aparte datorită mustății negre, figurii luminoase și constituției sale atletice. Ziua aceea însemnase pentru el sfârșitul alergatului și începutul unei perioade binecuvântate care mai continua și în prezent. Dintr-o dată, sergentului Wonder i se păru că armata avea și o latură bună... De frică să nu cumva s-o împartă cu camarazii săi, nu pomeni nimănui de cucerirea lui, decât fratelui mai mic căruia îi trimitea scrisori în Indiana.

Tom Wonder nu era un împătimit al războiului. Intrase în armata americană fiindcă, deși avea diplomă în informatică, nu își găsise de lucru. Familia lui ținuse întotdeauna cu democrații și îi vedeau cariera militară cu ochi critici.

Opri la semaforul de pe Prins Henrikkade, vizavi de marele pod peste canal ce ducea la gara centrală. Fiindcă stopul era

destul de lung, își permitea o mică siestă. Își verifică în oglinda retrovizoare mustața neagră, apoi se uită pe geam. Pe pod era o faună destul de pestriță și periculoasă, formată din vânzători de droguri, traficanți, hoți de buzunare, cerșetori care îi pândeau pe trecători.

Tom aprinse farurile și vira la dreapta, pe Damrak, bulevardul scăldat în lumina neoanelor care ducea la palatul regal. O bandă largă, puțin mai ridicată, destinată tramvaielor, ocupa mijlocul șoselei, ca mai peste tot în Olanda, obligându-i pe șoferi la un joc periculos de-a v-ați ascunselea cu numeroasele tramvaie verzi.

Prin ferestrele fără perdele putea să vadă gospodinele care pregăteau masa sau făceau curățenie. Acest mod de a lăsa trecătorii să vadă ce se întâmplă în casele lor ar putea constitui chiar un sport național, dacă olandezii ar fi avut imaginație. Din păcate, dormitoarele nu aveau ferestrele la stradă.

Nimeri iarăși într-un ambuteiaj... Adâncit în gândurile lui, vira puțin mai la stânga urcându-se pe șinele de tramvai și se angajă în urma garniturii, sub privirile reprobatoare ale unui polițist bărbos, care se mulțumi să-i facă un semn amical cu mâna ca să coboare. În societatea olandeză destul de tolerantă, polițiștii erau buni doar la a aduna în zori de pe străzile Amsterdamului drogații care au murit în urma unei supradoze. Hașișul și marijuana se vindeau practic la liber, iar heroina se cumpăra în văzul lumii. Drogurile soseau la Rotterdam cu vapoarele sau cu hidroavianele mai mici care le aduceau de pe vapoarele ancorate în larg. După aceea, stupefiantele plecau spre Amsterdam și spre celelalte țări europene.

Sfârșind slalomul printre mașini și tramvaie, Tom Wonder ajunse în piața Dam, în centrul Amsterdamului, chiar în fața falnicului Monument Național. Un interpret insolit la cimpoi își umfla obrajii pe trotuarul din Paleisstraat în fața unei bănci, dar nimeni nu-i dădea atenție. Americanul încetini, examinând postamentul monumentului. Era imposibil să staționeze aici. Puținele locuri de parcare erau deja ocupate de taximetriști. Nu o zări pe fata care îl aștepta și fu nevoit să ocolească piața, evitând sensurile unice.

Era la al treilea tur, când o siluetă apăru de pa Aert van Nesstraat și îi făcu veselă cu mâna. Tom tresări când văzu picioarele lungi strânse în jeanși și părul în vânt, care îi ajungea

mai jos de mijloc. Fața Erikăi era acoperită aproape în totalitate de o pălărie din fetru cu borurile largi și era înfofolită cu o haină groasă din catifea reiată brodată. Tom opri în colțul străzii Damrak.

Când se făcu verde, fata deschise repede portiera și se urcă lângă Tom.

— Bună!

Nu era genul de fată care să nu dea bună ziua cu ușurință. Gura cu buze groase, extrem de bine conturate, era destul de grăitoare, prin urmare, Erika nu trebuia să-și dea prea multă osteneală. Dinții de sălbăticiune străluceau în întuneric.

— Ai întârziat, spuse mașinal tânărul american.

Erika se întoarse puțin spre el, iar haina se deschise descoperindu-i pipetul liber pe sub bluza de mătase.

— Nu te bucuri că mă vezi?

Tom făcu un slalom ca să evite un tramvai. Apoi, luă mâna de pe volan și o strecură în haină, strângând sânul tinerei femei. Nu putea să se abțină să nu-i mângâie sânii. Chiar de la prima lor întâlnire, simțise acest imbold irezistibil. Nu văzuse în viața lui asemenea sâni, în afară de benzile desenate. Erau ca două piramide șlefuite, ascuțiți, conici și fermi, înălțându-se pe torsul fin care îi făcea să pară și mai mari. Erika îl lăsă pe Tom să-i mângâie câteva clipe sânul stâng, care abia tresălta când dădea într-o groapă.

După aceea, și ea întinse mâna spre coapsa lui cu un gest hotărât și îi deschise fermoarul, strecurându-și mâna în pantaloni. Degetele atinseră pielea fină și se închiseră încetișor în jurul membrului. Pe buzele cărnoase apăru un zâmbet senzual și strânse mai tare sexul în repaus, ca și cum ar fi vrut să se asigure de mărimea acestuia.

— Ce bine e, zise ea pe un ton șugubăț. Știi ce îmi place... Te-ai gândit la ce va urma?

Tom înclină capul, încercând să mențină Golful în linie dreaptă, fiind tulburat de această mângâiere neașteptată. Erika își retrase mâna și se lăsă pe spate. Nu era foarte frumoasă, căci avea nasul cam mare, iar fața lungă, ce o făcea să semene cu o călugăriță. Ochii aveau o strălucire aparte. Lui Tom totul i se părea că avea un farmec excitant căruia îi cedă pe loc. Apoi descoperise blândețea și lascivitatea pe care ea le degaja în pat. Ceva ce nu cunoscuse niciodată până acum.

Ajunseră în fața restaurantului *Indonezia*, la intersecția străzilor Spui și Rokin.

— Mâncăm? propuse Tom.

De obicei, se duceau într-un restaurant chinezesc, apoi făceau dragoste în micul ei apartament situat în vestul Amsterdamului. Tom aducea o sticlă de Moët et Chandon pe care o procura mai ieftin din Rotterdam. Erika își scutură pletele lungi.

— Nu vreau aici, este prea burghez. Pe deasupra, mai am de făcut un drum. Să mergem la Nieuwmarkt.

Nieuwmarkt era mai sus, pe malul unuia dintre cele trei canale care constituiau cartierul „fierbinte" al Amsterdamului, plin întotdeauna de turiști și de curioși, aparținând unor negri din Surinam, tartorii distribuirii drogurilor. Din cauza mulțimii de sensuri unice, Tom fu nevoit să facă un ocol imens prin labirintul de străzi înguste, încât mașina se strecura cu mare greutate printre zidurile caselor ca de păpuși. Merse de-a lungul cheiului Kloveniersburgwal, unul dintre cele trei canale pe malul căruia își făceau veacul târfele expuse în vitrine, plin de *sex-shop*-uri și de *live-shows*. Toată atmosfera era extrem de tristă. Mulțimea de gură-cască era atât de densă, încât se mergea la pas, înghesuită între apa neagră a canalului și vitrinele în care târfele își ofereau nurii în incredibile interioare căptușite ca niște cutii de bomboane. Chiar înainte de a ajunge în piața înțesată de restaurante indiene, chinezești, indoneziene, Erika porunci:

— Așteaptă-mă aici.

Coborî, iar Tom o văzu dispărând pe Zeedijk, probabil strada cea mai periculoasă din Amsterdam, cu grupurile de vânzători de droguri înșirate pe trotuar. Privi în jur. Golful era oprit în fața unei „bomboniere" mov în care aștepta o surinameză mărunțică, cu un piept imens și șolduri rotunde, îmbrăcată cu desuuri de un alb feciorelnic. Mutrișoara copilăroasă o făcea și mai râvnită. Privirea lui Tom întârzie o clipă asupra fetei. Când Erika se întoarse, el tot o privea încă. Se aplecă spre el și își strecură mâna în fermoarul deschis.

— Te excită? îl întrebă ea pe un ton amuzat.

Fâstâcit, Tom înghiți în sec.

— Nu, da' e dată naibii... Mâncăm și noi acum?

Erika simți că este arțăgos. Nu era momentul să-l enerveze și mai tare. Când se pregătea să demareze, ea îi zise cu blândețe:

— Așteaptă! Mai uită-te la ea.

Degetele începură să se strecoare ușurel de-a lungul membrului adormit. Cu o perversitate nebănuită, Erika urmări cu atenție revigoraera amantului său. Înnebunit, Tom aruncă o privire trecătorilor care defilau pe lângă ei, dar nu avea ochi decât pentru tânăra din vitrină. Acum, Erika scosese tot sexul americanului și îl masturba cu blândețe. El se foi pe scaun stânjenit.

— Pleacă și oprește-te vizavi, spuse ea.

Străbătu piața și ajunse pe celălalt mal al canalului. Mulțimea se împrăștie și locul rămase absolut pustiu. Pe drum nu era nici țipenie de om și era întuneric. Se întorseseră într-un cartier obișnuit.

— Oprește, suflă Erika.

Tom o ascultă și găsi printr-o minune un loc de parcare lângă zid. Erika își aruncă pălăria pe bancheta din spate, iar el putu să-i admire în voie puritatea trăsăturilor. Pe buzele roșii se ivi un zâmbet vag. Americanul aruncă mașinal o privire în oglinda retrovizoare. Nu era nimeni. Erika își contemplă opera gânditoare. Din ochii ei mari și căprui pieri orice fel de expresie.

— Chiar ai adus tot ce ți-am cerut? spuse ea cu voce sonoră.

Tom se așteptase la această întrebare. Spuse cu glas puțin gâtuit.

— Da, dar nu știu dacă ar fi trebuit...

Degetele lungi strânseră imediat lujerul încât îl duru puțin și îl întrebă într-o doară:

— Te-ai răzgândit, nu mai ești cu noi?

— Ba da, ba da, se grăbi s-o contrazică Tom. Dar...

— Dar ce?

— Dacă se află, voi avea neplăceri...

— Nu se va afla nimic, îl liniști ea.

El nu spuse nimic, iar privirile lor se întâlniră și ea înțelese că la primul interogatoriu va ceda, ceea ce îi întări hotărârea. Tom nu era deloc un erou al păcii, ci doar un tânăr american puțin cam naiv și înnebunit după sânii ei. Deodată, toată încordarea Erikăi se spulberă; se aplecă, iar sfârcul lung atinse membrul tânărului ei amant.

— Nu o să ai probleme, murmură ea, îți jur...

Tom tresări ușor când gura se închise în jurul lui și începu să-i aspire seva. Erika o făcea pe îndelete, ca și cum s-ar fi

aflat în camera ei, oprindu-se, luând-o de la capăt, până când el nu mai rezistă. Chiar de la prima lor întâlnire, ea îl făcuse să juiseze astfel pe bancheta din spate, timp de aproape o oră. Ca semn de mulțumire că o adusese la Amsterdam. Simțea o plăcere nebună să-l stăpânească în acest mod.

Brusc, se auzi o bătaie ușoară în geam. Tom tresări, smulgând sexul din gură și aruncă afară o privire neliniștită. Era un negru cu o șapcă înfundată pe cap care îi arăta câteva pliculețe cu hârtie: heroină.

Erika se ridicase și ea și îi făcu semn să plece, apoi se repezi din nou la pradă, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Însă emoția prin care trecuse Tom o forță să se înverșuneze mai tare, înainte să simtă cum se răspândește în gura ei... Tom Wonder își înăbuși un mârâit, strângând ceafa amantei sale. Aceasta își termină treaba cu conștiinciozitate, apoi se ridică cu priviri scânteietoare.

— Acum nu mai mi-este foame deloc! zise ea zâmbind. Mai am puțină treabă. Mâncăm după aceea.

Tom nu îndrăzni să-i spună că era mort de foame. Porni mașina neștiind încotro se îndreaptă. Erika se întoarse spre el.

— Unde sunt hârtiile?

— În haină.

Ea le luă din buzunarul de la piept, se uită rapid peste ele și le aruncă în geanta încăpătoare. Tom se opri la capătul canalului.

— Unde mergem?

— Pe lângă Singel, la piața de flori. Trebuie să duc hârtiile.

Ajunseră la un canal lung cu malurile liniștite, mărginite de case vechi. Nu era nici un restaurant, nici un magazin deschis. Felinarele se reflectau în apa neagră. Americanului locul i se păru de-a dreptul sinistru.

— Acolo este, îl anunță Erika.

Îi arătă o casă ca toate celelalte, albă, îngustă, cu trei etaje, cu un mic peron în față și cu obloanele trase. Erika se dădu jos urmată de Tom și se apropie de soneriile așezate la rând. Apăsă pe un buton de trei ori, apoi de două. Tom privi în jur puțin cam temător.

— Ce este aici?

— Un imobil ocupat ilegal, spuse Erika evaziv.

Rafalele de vânt îl făcură să se înfioreze. În sfârșit, ușa se deschise, iar în prag apăru un blond aproape albinos, cu oche-

lari de miop și știrb, căruia Erika îi vorbi în olandeză. Pătrunseră într-un coridor întunecos, jegos, luminat doar de un bec gălbui. Pereții erau decorați cu postere antimilitare, întrerupte din loc în loc de inscripții făcute cu spary-uri de vopsea.

De la primul etaj se auzea muzică. Americanul nu era în apele lui. Văzând că este neliniștit, Erika se apropie de el și îi atinse pieptul cu sfârcurile.

— Să mă aștepți la primul etaj împreună cu Hans. Nu stau mult. După aceea, mergem să mâncăm la mine. Nu crezi că ar fi o idee bună să facem dragoste?

Tom era din ce în ce mai timorat. Erika nu prea avea chef de amor. Uneori făceau dragoste în fiecare zi timp de o săptămână, dar tânăra nu simțea absolut nimic. Cu toate astea, figura ei era destinsă, fără nici un fel de frustrare. Nu știa niciodată ce se ascundea după fruntea ei bombată... De fiecare dată când se întâlneau, îi amintea ce mult îi admiră corpul musculos de sportiv tânăr, buricul, spatele lat, mângânindu-l ore întregi. Încă nu își dăduse seama de ce se culca cu el.

— Firește că este, spuse el, dar grăbește-te...

— Avem toată noaptea la dispoziție, spuse ea.

Îl luă de mână și îl trase spre scară, urmați de Hans, blondinul. Muzica se auzea din ce în ce mai tare. Ajunseră într-o încăpere imensă, prost luminată, în care vreo șase tineri ascultau o casertă și beau bere. Erika se opri în prag și, imediat, veni la ei un lungan. Brusc, lui Tom îi fu antipatic, cu barba roșcată, cu ochii bulbucați, cu plete lungi și ținuta neîngrijită. Era îmbrăcat cu un maiou negru care se mula pe burta proeminentă, încinsă cu o centură lată de cow-boy, cu jeanși și bocanci în picioare. Buzele groase și prea roșii semănau cu niște limacși. Erika îi vorbi în olandeză, iar el îi întinse imediat mâna lui Tom, zâmbindu-i călduros și spuse în engleză:

— *Thank you! Thank you!*

Tom strânse mâna întinsă cu un surâs încordat. Nu voia să-i știe toată lumea micile secrete.

— El este Jan, spuse Erika. De trei ani luptă pentru pace. Este cel mai bun dintre noi.

Privirea pe care i-o aruncă ar fi pus pe jar și pe unul mai naiv decât Tom Wonder. Jan întârzie și el asupra crupei cambrate a tinerei. Se uita la ea ca un stăpân. Se întoarse, luă

o cutie de bere. o deschise, apoi i-o dădu lui Tom. Ceilalți tineri din încăpere nu le dădeau nici o atenție. Mirosul de marijuana plutea în aer puțin cam grețos. Erika se aplecă la urechea lui Tom.

— Rămâi cu Hans, eu am treabă cu Jan. Mă întorc repede.

Dispăru pe scară cu bărbosul. Tom se așeză lângă Hans, încercând să-și ascundă stânjeneala. Nu aveau ce să discute, căci blondinul nu prea știa engleză. Privi în jur și zări două mașini de scris vechi marca IBM, un fotocopiator și teancuri de manifeste. Și aici, pereții erau plini cu caricaturi antimilitariste. Se scursese un sfert de oră și era din ce în ce mai nervos. Hans își sorbea berea adresându-i din când în când câte un surâs. Până la urmă se plictisi și se ridică în picioare. Blondinul se sculă și el. O scară foarte abruptă ducea la etajul superior. Începu să o urce, dar treptele scârțâiau îngrozitor. În spatele lui îl auzi pe blond strigând, dar nu înțelese ce spune.

Când aproape că ajunse la etajul superior, se mai auzi încă un zgomot în afară de scârțâitul scărilor. Erau gemete repetate, cadențate, punctate de oftaturi, de parcă cineva se afla în agonie... Tom ajunse pe un culoar întunecat și înaintă luându-se după zgomote. Pipăi după un întrerupător și apăsă pe buton.

Lumina puternică dezvălui un spectacol care îi frânse sufletul. Cu pantalonii în vine, bărbosul roșcat o muncea pe Erika lungită pe o masă, cu icnete de țapinar. Mâinile cu unghiile negre de murdărie îi strângeau șoldurile tinerei femei. Deodată, Erika țipă și se încordă precum un arc. După aceea întoarse capul și îl zări pe Tom. Americanul observă pupilele extrem de dilatate, buzele umflate și nările fremătând. Văzu o figură pe care nu o recunoștea.

Erika avusese un orgasm nebunesc! Cu răsuflarea tăiată de atâta plăcere, se strădui mult până reuși să articuleze un cuvânt. Tom rămăsese împietrit locului, iar creierul îi fierbea. Înțelese totul într-o străfulgerare. Se purtase ca un idiot. Fusese manipulat.

Rămaseră toți trei nemișcați, apoi Tom Wonder se îndreptă spre ei, cu mâna întinsă spre geanta Erikăi:

— Dă-mi hârtiile înapoi! strigă el.

Bărbosul scoase un mârâit furios. Luă mâinile de pe șoldurile tinerei, apucă o sticlă goală de bere și i-o aruncă în cap americanului cu toată puterea. Acesta nu avu timp să se

ferească și sticla îl lovi drept în nas. Țipă de durere și făcu un pas înapoi. Jan smulgea deja din Erika sexul încă umflat și își trase pantalonii cu un aer amenințător. Tom bătu în retragere, ducându-se pe culoar. Ajunse în capul scării, orbit de durere, nu observă o treaptă și căzu pe spate, lovindu-se de lemnul uzat. Erika țipă în momentul în care leșina, sub privirile blondului care venea după el.

* * *

Senzația de căldură din brațul stâng urmă după o durere foarte ușoară. Apoi, Tom Wonder avu impresia că îi turnau un foc ciudat în vene. Deschise pleoapele și văzu mai întâi ochii bulbucați ai lui Jan, apoi, în spate, trăsăturile fine ale Erikăi. Tânăra arbora o expresie necunoscută lui, un amestec de sadism și interes, evocând o insectă adevărată. Privirile lor se întâlniră, dar nu văzu în ochii ei nici cea mai mică urmă de compasiune.

Lăsă ochii în jos și se uită la braț, zărind mâna păroasă a lui Jan care ținea o seringă cu acul înfipt în vena lui. Era plină pe jumătate cu un lichid transparent. Vru să se zbată, însă bărbosul stătea pe abdomenul lui, iar blondinul îi ținea strâns brațul drept. Jan împinse pistonul până la capăt și scoase acul cu un gest brusc. Erika îi întinse imediat altă seringă plină.

Olandezul îl înfipse cu precizia unui cadru medical în vena lui Tom, chiar lângă prima înțepătură care sângera puțin. Ca un bun american ce era, Tom se gândi imediat la infectare. Apoi această teamă minoră fu alungată imediat de adevărata oroare. Îl drogau...

— Hei, ați înnebunit! strigă el.

Dar nici Erika, nici Jan nu îl băgară în seamă. Otrava îi pătrundea în venă cu toată viteza. Avea o senzație ciuată, parcă plutea, și un soi de arsură interioară, iar în același timp, nemaisimțind nici un fel de teamă. Mai simțea doar că îl durea nasul. În fine, Erika zâmbi și se aplecă peste el.

— Liniștește-te! spuse ea cu glas blând. Ai căzut pe scară și ți-am făcut o injecție ca să-ți calmeze durerea...

Scena pe care o surprinse îi reveni în minte, dar, în mod curios, nu simțea ură sau dezgust. Vedea pur și simplu pieptul ascuțit al Erikăi ghicindu-se prin țesătura subțire. Tânăra îi

observă privirea. Se descheie cu gesturi lente la nasturi, își desfăcu bluza și dădu la iveală sânii conici, parcă s-ar fi pregătit să alăpteze un bebeluș. Erau într-adevăr superbi și, timp de câteva clipe, Tom Wonder nu avu ochi decât pentru ei. De-abia simți când îi smulse acul din venă. Se simțea foarte bine, era chiar fericit.

Sânii goi îl fascinaseră întotdeauna. O liniște mineralã domnea în încăpere. Ridică brațul și prinse între degete sfârcul înfiorat. În ochii Erikăi nu se văzu nici un licăr. Parcă era din piatră. Dar Tom abia își dădu seama de acest lucru, creierul lui fiind deja blocat din cauza drogului. Poate că nu și-ar fi dat niciodată seama dacă Jan nu i-ar fi îndepărtat mâna cu un gest brutal.

Parcă a fost ca o iluminare. Întâlni privirea injectată de sânge a bărbosului și înțelese că era pe cale să-l asasineze cu complicitatea femeii iubite. Drogul îi dădea un soi de luciditate diabolică. Ghici dintr-o dată totul, atracția Erikăi vizavi de el și importanța secretului pe care el îl dezvăluise.

Reacția lui fu atât de neașteptată și atât de rapidă, încât toată lumea fu luată prin surprindere. Se ridică cu un salt disperat, dezechilibrându-l pe Jan. Îl lovi pe Hans cu capul și se năpusti spre ușă, înșfăcând din fugă geanta Erikăi în care pusese hârtiile. Sângele îi curgea pe față și se simțea foarte slăbită, dar avea o idee fixă: să scape din această casă. Coborî în goană scara, căzu, se ridică, bâjbâind după întrerupător. În spatele lui, se dezlănțuise potopul. Țipetele isterice ale Erikăi îi spărgeau timpanele. Jan cobora scara sărind câte patru trepte deodată. Îl prinse pe Tom de curea.

— Lasă-mă, nenorocitule!

Se zbătu cu disperare. Jan îl apucă de ceafă cu ambele mâini și îi împinse capul în față, încercând să-i rupă gâtul. Ar fi avut nevoie de amândouă mâinile ca să se apere, dar nu voia să lase geanta Erikăi. Brusc, văzu că peretele se apropie vertiginos de el. Un stingător venea de sus în jos, plin de robinete pătrate cu niște terminații dreptunghiulare. Jan îl lovi cu fața de acestea. Unul dintre robineți îi sparse buza și câțiva dinți. Simți în gură gustul fad al sângelui. În mod normal ar fi trebuit să simtă o durere atroce, în schimb el se dădu un pas înapoi, furios la culme, și trase un șut la întâmplare care îl nimeri pe Jan în vintre. Erika îi bară drumul cu un aer amenințător. Nu îndrăzni s-o lovească, dar ea îl zgârie pe obraz.

— Geanta! urlă ea. Dă-mi geanta!

Scăpă și reuși să ajungă până la urmă la ușă, o deschise și primi în față aerul rece de afară. Când coborî peronul căzu încă o dată, dar se ridică imediat, nebun de bucurie fiindcă reușise să scape. În ambele părți nu vedea decât malurile canalului cufundate în întuneric. O luă în partea stângă.

Hans, Jan și Erika apărură în spatele lui. Deși avea ghetuțe cu toc, tânăra fugea la fel de repede ca un bărbat. Tom începu să urle cât îl ținea gura:

— *Help me! Help me!*

Dar nimeni nu îi sări în ajutor. Vedea doar casele întunecate și apa neagră a canalului, deși se afla în plin centru al Amsterdamului. Nu va reuși să ajungă în piața luminată care se găsea în capătul canalului Singel. Brusc, îi veni o idee. Urcă un peron și apăsă la întâmplare trei sonerii, continuând să strige după ajutor. Ca o tigroaică, Erika îl ajunse din urmă și îi strânse testiculele cu toată puterea, prin pantaloni. Datorită durerii, Tom lăsă geanta din mână. Tânăra o înșfăcă și îi strigă lui Jan care venea și el:

— Omoară-l! Omoarăl-l odată! Haide, mai repede!

Tom privea ușa care nu se deschidea. Se întoarse și zări barba roșcată, ochii plini de ură și o toporișcă în mâna olandezului. Avu un curaj supraomenesc și sări peste balustradă, scăpând de încercuire. Dar picioarele nu-l ascultau, parcă erau din cârpă și îi era îngrozitor de somn. Luminile de la capătul canalului îi păreau foarte îndepărtate... Nu va reuși să ajungă acolo. Brusc, apa neagră i se păru ultimul refugiu. Fusese întotdeauna un bun înotător. Traversă dintr-un salt șoseaua alunecoasă.

— Oprește-l! strigă Erika cu voce isterică.

Tom întinse mâinile și plonjă, dar nu observă o bară aproape de pământ, pusă special ca să nu cadă mașinile în canal. Își prinse piciorul în ea și căzu lovindu-se cu fruntea de parapetul din piatră. Căzu totuși în apă, stropind totul în jur. Urmăritorii lui se opriră locului acolo unde dispăruse Tom. Brusc, strigătul lui Hans îi făcu să tresară.

— *Politie!*

Se întoarseră și văzură un Golf albastru, cu girofar pe capotă, care mergea pe malul celălalt, la vreo sută de metri de ei. Era o patrulă de poliție.

— Nu fugiți, îi sfătui Jan.

Erika împreună cu cei doi bărbați plecară cu pași normali spre casa ocupată ilegal, arzând de nerăbdare să-și ia picioarele la spinare și să dispară fără urmă. Imediat cheiul rămase pustiu. Mașina de poliție era acum la cincizeci de metri.

* * *

Golful albastru rula cu viteză mică, cu lumina din plafon aprinsă, hurducându-se în gropile din asfalt. Se puteau distinge figurile polițiștilor. Cu fețele aproape lipite de ferestre, reținându-și suflul, Erika, Jan și Hans urmăreau mașina, dar uitându-se în același timp și la apa neagră a canalului.

Tom Wonder nu ieșise la suprafață. Apa era liniștită ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Mașina ajunsese la locul accidentului, dar nu se opri. Nu era un locușor tocmai „călduț", iar cheiul era mărginit doar cu case sărăcăcioase, cu centre comerciale, multe dintre ele fiind părăsite, drept urmare, servind drept adăpost oamenilor fără casă. Mașina de poliție se îndepărtă. Jan oftă zgomotos și se întoarse către Erika.

— Idiotul ăla nu va ieși la suprafață așa curând.

Erika tăcu. Oricum, Tom era condamnat, dar după un plan meticulos. Nu-i prea plăcea ceea ce se întâmplase. Acest gen de accidente atrăgea întotdeauna atenția. În situația lor, nu era deloc bine. Ar fi preferat ca amantul său să mai fi așteptat puțin ca să-și satisfacă poftele animalice. Câteodată, operațiuni importante dădeau greș tocmai din cauza unor amănunte atât de nesăbuite.

Numai că ea cedase acestei brutalități animalice, căci nu mai simțise niciodată o asemenea plăcere, în scurta lor aventură petrecută chiar sub privirile victimei.

— Mașina lui este oprită în față, spuse ea. Nu trebuie să mai rămânem aici.

Căuta să-și amintească ce imprudență putuse să omită, dar nu găsi nici una. În seara asta, nu fusese cu Tom Wonder în nici un loc public. Chiar dacă se descoperea camera în care făcuseră dragoste, nu va duce la nimic. Era o amărâtă de locuință ilegală unde era cunoscută sub un nume fals. Ca și aceasta în care se găseau acum. De altfel, oamenii din astfel de adăposturi nu colaborau niciodată cu poliția.

Jan o cuprinse de mijloc, apoi mâna urcă și îi strânse sânul. Apoi îi șopti la ureche cu răsuflarea mirosind a bere:

— Haide să sărbătorim! Cretinul ăla mi-a deschis apetitul...

Erika se rugă în gând ca Tom să nu iasă prea curând la suprafață, căci aveau nevoie de timp și mai aveau încă destule de făcut.

Capitolul II

Malko lăsă privirea să-i rătăcească pe suprafața netedă ce se întindea în depărtare sub aripile Boeingului 737 al companiei Air France. Oare ce se întâmplase într-o țară atât de transparentă în care vacile și conștiințele erau spălate de două ori pe zi?

„Țara netedă" se întindea până la linia cenușie a Mării Nordului, fără nici un copac, cu vegetația mâncată puțin câte puțin de „furnicile" olandeze, avide după un pic de spațiu vital: cincisprezece milioane de locuitori pe treizeci și trei de mii de kilometri pătrați. Cu o densitate ca asta, Statele Unite ar ajunge la două miliarde de locuitori. Boeingul 737 ateriza pe Schiphol, aeroportul din Amsterdam, singurul din lume unde diamantele adevărate se vând în holul sosirilor.

Va afla, în sfârșit, de ce șeful Centralei din Haga, John Fitzpatrick, îl chemase în ajutor. După aventura din Surinam, avea amintiri foarte plăcute despre olandezi. Mulțumită dărniciei lor – îi oferiseră patru lingouri de aur – reușise să repare acoperișul aripii din stânga a castelului său din Liezen, care fusese într-o stare jalnică.

Ca întotdeauna, trecuse mai întâi pe la Paris ca să-i cumpere câteva rochii Alexandrei. Dotarea companiei aeriene franceze cu câteva aparate Boeing 737 îi permisese acesteia să-și suplimenteze zborurile. Prin urmare, Malko reușise să-și facă traseul în așa fel încât să acopere toate nevoile și să meargă la cumpărături fără probleme.

Ca de obicei, șeful centralei fusese extrem de misterios la telefon. Totuși, Malko își adusese în bagaje, ca din întâmplare, pistolul său extraplat. Se antrena în mod regulat trăgând la țintă într-una din pivnițele castelului, special amenajată în acest scop. Pistolul era o armă redutabilă, deși foarte discretă, utili-

zând gloanțe cu o mare viteză de pornire. Când Divizia Tehnică din cadrul CIA îl pusese la punct pentru el, Malko întrebase într-o doară dacă poate fi purtat sub smoching. Și îl ascultaseră, firește...

Roțile Boeingului 737 atinseră solul. Acum era altceva față de ultima lui misiune la Beirut[1]... Alexandra, logodnica lui dintotdeauna, îi promisese să vină în Olanda să viziteze împreună câteva muzee, singurul obiectiv turistic al acestei țări în afară de morile de vânt și de lalele...

În cinci minute, a închiriat un BMW nou-nouț de la Budget și se pomeni pe autostrada ce ducea la Rotterdam. Deși avea biroul în Haga, John Fitzpatrick îi dăduse întâlnire acolo, dintr-un motiv pe care nu îl cunoștea.

* * *

Hotelul *Hilton* din Rotterdam era un cub de ciment postat exact la ieșirea de pe autostradă, vesel ca un monument funerar, și funcționând ca o ghilotină. Un bărbat înalt instalat într-unul din fotoliile din hol se ridică atunci când îl văzu pe Malko intrând. Era John Fitzpatrick, șeful Centralei din Olanda, care și-a luat diploma la Harward, un om de lume din „Eastern Establishment", rătăcit în labirintul spionajului, de o curtoazie rece, dar blândă, cu aerul fals al lui Mel Ferrer. Lângă el stătea un chelios cu ochi inteligenți, negri și pătrunzători, cu o pipă în colțul gurii. Când îi strânse mâna lui Malko, îi înfipse inelul cu blazon în carne.

— Colonelul van Nuys, îl prezentă John Fitzpatrick. Răspunde de legătura dintre BVD[2] și Companie. Astăzi a venit la Rotterdam, de aceea ne-am întâlnit aici.

— Am auzit multe lucruri despre dumneavoastră, spuse ofițerul olandez, zâmbindu-i cu căldură.

Normal, după aventura în Surinam, Malko era înconjurat de o aură specială în ochii olandezilor... John Fitzpatrick zâmbi:

— Mă întorc la Langley. Domnul Linge este foarte apreciat acolo.

— Când ați venit? îl întrebă Malko.

— Aseară, răspunse americanul. Am luat Concorde-ul la

---

1. Vezi SAS – Nebunii din Baalbek (n.a.)
2. Serviciile de Informații din Țările de Jos (n.a.)

ora unu din New York. Singura posibilitate, de altfel, de a ajunge în aceeași zi la Paris. Am ajuns la ora unsprezece și am avut timp să dorm puțin. Acum sunt proaspăt ca un trandafir.

Se așzară într-un colț mai liniștit din holul imens. Malko își comandă o votcă pentru a ține isonul celor doi care ceruseră *J and B.*

— De ce m-ați chemat? întrebă el

John Fitzpatrick zise dintr-o dată, odihnindu-și mâinile pe brațele fotoliului:

— Este o poveste ciudată. Poate că nu există decât în mintea noastră încețoșată.

— Nu știam că aveți coșmaruri, spuse Malko.

— Iată ce ne preocupă, continuă John Fitzpatrick, împingând spre el o fotografie.

Nu era o priveliște prea plăcută. Un cadavru gol, pe o masă de la morgă.

Fața era deformată din cauza rănilor, dar restul trupului nu purta alte semne de violență. Era un tânăr cu mustață.

— Tom Wonder, sergent în US Army, spuse John Fitzpatrick. A fost găsit în canalul Singel, la Amsterdam în urmă cu o săptămână. Cauza aparentă a morții după efectuarea autopsiei: înecul, dar nu avea apă în plămâni. Înainte de a fi aruncat în canal, se pare că a fost bătut, căci medicul legist a găsit pe corp urme de violență: nasul rupt, câțiva dinți sparți, numeroase hematoame, o fractură a maxilarului și a craniului.

— L-au masacrat, nu glumă, observă Malko.

— Asta nu e tot, adăugă șeful centralei. S-au găsit urme de înțepături pe braț, iar în sânge avea o doză mortală de heroină.

— Cu ce se ocupa sergentul? întrebă Malko.

— Lucra la una dintre instalațiile noastre „sensibile" din cadrul MSA[1], în apropiere de Rotterdam, centrul de aprovizionare al forțelor noastre din Europa, care tranzitează portul Rotterdam. Așadar, poseda informații clasate „Cosmic" de NATO, adică ultrasecrete. Într-adevăr, de fiecare dată când sunt transportate spre Europa arme sofisticate, acest dispecerat era singurul care știe data sosirii și mijloacele de transport către bazele militare respective.

---

1. Military Secret Area (n.a.)

Colonelul van Nuys trăgea nepăsător din pipă, ca și cum aceste lucruri nu îl interesau în mod direct, fixând botul pantofilor. Malko observă că fuma un tutun care mirosea a miere și era foarte plăcut.

— În ce constă aprovizionarea? întrebă el

John Fitzpatrick făcu o pauză mai lungă, apoi zise:

— Depinde. Cu de toate. Material obișnuit, muniție, vehicule, uneori chiar și încărcături nucleare.

— Ați putut să legați moartea lui Tom Wonder de activitatea lui?

— Până acum, nu, mărturisi John Fitzpatrick. Dar sergentul Wonder era informatician și putea să copieze un program din calculator fără să lase urme... Poliția criminală olandeză a ajuns la concluzia că a fost o moarte accidentală. A căzut în canal, după ce și-a injectat o supradoză. Mașina era parcată în apropiere de locul în care drogurile se vând la liber, iar cazurile de supradoză sunt frecvente, ca de altfel și certurile.

— Atunci, de ce aveți dubii?

— Pentru că pe braț avea doar două înțepături. Nu se droga, altminteri colegii lui și-ar fi dat seama. În plus, își făcuse niște analize cu puțin timp înainte să moară, iar dacă medicul ar fi găsit urme de drog în sânge, ar fi semnalat acest lucru.

— Poate că s-a apucat dintr-o dată de droguri și și-a administrat o doză prea puternică, observă Malko.

Americanul nu se lăsă convins.

— Firește, dar nu avea profilul unui drogat. Făcea jogging în fiecare dimineață, era sportiv, sănătos tun, antecedente fără cusur, prietenos, echilibrat. Acolo, militarii trăiesc într-un cerc închis, nu se cunosc între ei, iar colegii lui sunt de aceeași părere. Tom Wonder nu se droga.

Colonelul van Nuys își stinse pipa, o scutură în scrumieră și începu să o curețe cu meticulozitate. Cu sprâncenele lui negre și groase, semăna mai mult a italian decât a olandez.

— Ce cercuri frecventa? întrebă Malko.

— Revenim mai târziu la asta. Și Serviciile Secrete ale armatei au studiat dosarul și au ajuns la concluzia că a fost un accident. De altfel, dacă nu aș fi mâncat împreună cu colonelul van Nuys, ca în fiecare săptămână, și acum vați fi fost la castelul dumneavoastră din Liezen...

Malko zâmbi.

— Ah da? V-ați hotărât să-mi jucați o festă?

— Ba nu, spuse John Fitzpatrick, însă colonelul mi-a povestit ceva care m-a tulburat... Colonele...

Olandezul își trecu distrat mâna pe creștetul pleșuv și se uită la Malko cu o privire inteligentă și serioasă.

— Acum două luni, a avut loc un furt de arme și de muniție dintr-un depozit al armatei olandeze. Nimic important. Vreo douăsprezece puști FAL, muniții, explozibil C4 și câteva grenade. Cei care au dat lovitura pândeau de multă vreme acel depozit. Securitatea militară a întreprins o anchetă, un anume... Îl avem deja în fișele noastre pentru alte activități antimilitare...

— Se întâmplă des la dumneavoastră, observă Malko.

— Din nefericire, oftă colonelul din BVD. Băiatul ăsta, un oarecare Lucien Schoor, a fugit în momentul arestării și ne-a scăpat. Suntem aproape siguri că s-a refugiat într-unul dintre nenumăratele imobile ocupate ilegal din Amsterdam sau din Rotterdam unde tinerii șomeri trăiesc confortabil din ajutoarele lor, complotând împotriva societății.

John Fitzpatrick se aplecă spre Malko și precizează:

— Trebuie să vă spun că în Olanda delictul de „conspirație" nici nu există, decât dacă se pune la cale asasinarea reginei. În rest, poți să amenințiliniștit că arunci în aer toată țara, că tot nu pățești nimic.

— Și cum nimeni nu are de gând să ne asasineze regina... sublinie colonelul van Nuys. Pe scurt, acest tânăr a dispărut o dată cu armele furate... Afacerea a rămas în suspans până acum două săptămâni. Jandarmeria regală a pescuit atunci cadavrul unui bărbat înjunghiat cu patru lovituri de cuțit. Am primit dosarul: era chiar soldatul nostru, Lucien Schoor.

— Unde a fost găsit?

— Într-un cartier rău famat din Rotterdam, fieful drogaților.

— Nu aveți nici o pistă?

— Nici una. Nu avea nici un act asupra lui. Și, bineînțeles, nici urmă de arme.

Chelnerul veni să schimbe scrumierele, iar ei tăcură. După ce se îndepărtă, Malko întrebă:

— De ce legați între ele aceste două întâmplări?

John Fitzpatrick zâmbi puțin forțat și spuse cu o undă de ironie:

— Bună întrebare! Acesta este și motivul pentru care vă

aflați aici. Cele două asasinate au ceva în comun. Un amănunt destul de insolit.

— Care anume?

Olandezul se uită la Malko cu gravitate.

— Nici unul dintre ei nu aveau chiloți, deși erau îmbrăcați normal în rest.

Ciudat. Malko se uită la cei doi ca să vadă dacă nu-și băteau joc de el. Dar erau mai serioși decât papa. De altfel, umorul nu îi caracteriza nici pe olandezi, nici pe cei din Eastern Establishment. John Fitzpatrick se uita în gol.

— Explicați-mi, vă rog, de ce vă șochează acest lucru? spuse Malko.

— Am făcut o mică anchetă printre camarazii lui Tom Wonder și m-am convins că purta chiloți de obicei, spuse John Fitzpatrick. Dacă nu purta în ziua când a fost asasinat, trebuie să fi avut un motiv.

— Așadar, credeți că a fost asasinat?

Americanul înclină din cap în semn că da.

— Da. O crimă făcută să pară un accident.

— Era homosexual? întrebă Malko.

— Nu. Îi scrisese fratelui său că s-a îndrăgostit nebunește de o fată. Din păcate, nu i-a spus numele. M-am gândit că îndeplinea un rit al îndrăgostiților sau cam așa ceva...

Se bâlbâi puțin stânjenit. Malko își spuse că fiecare om avea gusturile lui. De ce n-ar avea o femeie fanteziile ei, așa cum au și bărbații?

— Ce știți despre cealaltă victimă? întrebă el.

— Același lucru, spuse imediat ofițerul olandez. Nu era homosexual și era îmbrăcat normal. Serile se ducea regulat la Amsterdam, deși era destul de departe de cazarma lui. Am răscolit prin lucrurile lui, dar nu am dat de nici o fotografie sau de indiciul vreunei legături... Dar ni s-a părut ciudat faptul că doi bărbați au murit la fel de violent și la date destul de apropiate, mai ales cu același detaliu vetimentar neobișnuit.

— Se cunoșteau? Nu era vorba de vreo sectă?

— Suntem mai mult ca siguri că nu se cunoșteau și nu am putut stabili nici un indiciu că aparținea vreunei secte.

— Așadar, singura legătură este o femeie... Și faptul că amândoi erau militari care posedau informații sau material ce ar putea interesa pe unele persoane din exterior.

— Aceasta este concluzia la care am ajuns.

— Bănuiți din ce cauză acești doi bărbați ar fi putut fi asasinați?

Colonelul van Nuys și John Fitzpatrick reacționară la fel.

— Nu, spuseră în cor, de fapt asta ne și îngrijorează.

Malko ridică sprâncenele mirat.

— De ce?

John Fitzpatrick scoase un trabuc și îl aprinse. Era adus ilegal din Cuba, prin filieră CIA. Americanul nu putuse să se obișnuiască cu țigările olandeze infecte... Colonelul din BVD își aprinse brusc pipa.

— Dacă avem dreptate, spuse șeful centralei, au avut loc un furt de arme, două asasinate și altceva ce nu știm încă. Nu făcea nimeni așa ceva fără un motiv întemeiat. Poliția olandeză nu știe nimic, iar BVD-ul nici atât. Prin urmare, trebuie să săpăm noi înșine. Iar dumneavoastră sunteți „cârtița".

— Ce să săpați? întrebă Malko. Nu pot să mă fâțâi fără chiloți până când o necunoscută mă va agăța și va încerca să mă căsăpească.

— Stați puțin, îl întrerupse John Fitzpatrick. Dețin totuși un capăt de pistă. Printre lucrurile lui Tom Wonder, am descoperit niște manifeste antimilitare în engleză și în olandeză, de o factură extrem de violentă. Or, astfel de manifeste nu le găsești oriunde...

— Credeți că au vreo legătură cu faptele?

Americanul făcu un gest elocvent.

— Probabil că au. În urmă cu trei luni, generalul sovietic Mișelef a fost la noi ca să-i încurajeze pe pacifiști. Toate mișcările importante îndreptate împotriva NATO au plecat din Olanda. Doar știți că rușii fac tot ce le stă în putință să împiedice instalarea rachetelor „Cruise" în Europa. Aici dispun de un teren la alegere. Olandezii sunt niște pacifiști energici și au loc tot timpul demonstrații antimilitare... Credeți că rușii nu pregătesc o lovitură spectaculoasă? Peste două luni, Parlamentul olandez trebuie să voteze. Este nevoie de foarte puțin ca să schimbe opinia...

Deja acest lucru devenea mai mult decât serios. Malko auzise despre pacifiștii olandezi, demni succesori ai rușilor, susținuți de o parte a populației și de bisericile acestei țări. Pentru ei, NATO reprezintă răul absolut și dușmanul care

trebuia răpus. Acum înțelegea neliniștea celor doi. Dar de ce îl chemaseră pe el? Ca și cum i-ar fi citit gândurile, John Fitzpatrick adăugă:

— Ambele anchete nu au dus la nimic. Nu putem să redeschidem cazul fără să trezim bănuieli. Am decis să vă chem aici cu acordul colonelului van Nuys. Pentru o anchetă mai discretă. Dacă descoperiți ceva, noi vom pasa mingea în terenul agenților din BVD...

— Iar eu, firește, nici nu exist, completă Malko.

— Absolut, întări americanul. Poliția este plină de pacifiști. Dacă este ceea ce credem noi, ar putea să existe scurgeri. Prin urmare, dacă lucrați singur, rămâneți departe de indiscreții... În cazul unui eșec, aveți telefonul direct al colonelului van Nuys din Haga..

— Vă dau și numărul de acasă, spuse ofițerul olandez.

— Vedeți ce s-a întâmplat cu cei doi, observă Malko. Nu e ușor lucru să mă înhămez la o asemenea treabă. Oricum, nu va fi mai periculos decât la Beirut... Deci, unde trebuie să caut?

Colonelul van Nuys puse jos pipa. Holul hotelului-*Hilton* era liniștit și tăcut ca o sacristie. Chiar și ei vorbeau în șoaptă...

— În afară de marile organizații pacifiste precum IKV[1], mai există și alte grupulețe, care se fac și se desfac, formate din extremiști, amestecați în marea masă a șomerilor nestructurați, *fără un șef anume, utilizând numai porecle, prenume și numere* de telefon care se schimbă în permanență. Legea olandeză este atât de liberală, încât este practic imposibil să se facă un inventar. Știm însă că unii dintre ei sunt periculoși și pregătiți pentru acțiuni violente. Ar putea fi tentați să se servească de armamentul pe care l-au sustras.

— Așa se întâmplă mereu, observă Malko, amuzat de candoarea colonelului. Doar nu le-au furat ca să le pună la panoplie. Dar oare ce au de gând să facă? S-o asasineze pe regină? Sau un general american, ca în Italia?

— Am luat deja cu asalt Ministerul Apărării, recunoscu colonelul van Nuys

John Fitzpatrick se aplecă peste masă.

---

1. Consiliul interreligios pentru pace (n.a.)

— Sovieticii au avut eșecuri cu mișcările lor pacifiste de masă. Dar sunt gata să-și asume anumite riscuri ca să urce din nou coasta. Știu că odată rachetele instalate, va fi prea târziu.

Malko își înmuie buzele în paharul cu votcă. Îi părea rău după Alexandra și după castel. Primăvara, tânăra lui logodnică era și mai apetisantă. Iar invitațiile nu mai încăpeau în cutia de scrisori de la Liezen. O lăsase la Viena la o petrecere care avea să țină până în zori, terminându-se în patul vreunui bărbat. Nu vorbeau despre aceste lucruri, dar știau că nici unul nu era fidel. Își jură în gând că, de îndată ce va ajunge la hotel, o va suna. Amsterdamul era mult mai aproape decât Beirutul, iar ea îi promisese că va veni aici.

— Bine, care este programul? întrebă el.

— Se află aici, spuse John Fitzpatrick care împinse spre el un dosar gros alb, legat cu elastic. Aici sunt dosarele celor două afaceri de la BVD și de la poliție, plus o notă de-a noastră despre mișcările clandestine pacifiste și antimilitare. Ca și o listă a locurilor de unde se poate procura literatura găsită la Ton Wonder, precum și câteva broșuri. Acestea sunt vândute în vreo douăsprezece librării din Amsterdam și din Rotterdam.

— Cu ce trebuie să spun că mă ocup? întrebă Malko.

— Pentru moment nu aveți nevoie de acoperire. Ne vom întâlni din nou peste două zile, îndată ce vă puneți la punct cu problema. Avem un avantaj: presa nu a pomenit de aceste două asasinate, iar dacă sunt într-adevăr asasinate, cei care le-au comis se simt în siguranță.

— Unde locuiesc?

— La hotelul *Krasnapolski*, în Amsterdam.

* * *

Palatul regal, situat în partea cealaltă a pieței Dam, semăna cu un decor de operetă. Malko privea cu un aer distrat circulația de la fereastra camerei din *Krasnapolski*. Căzuse pradă descurajării. Mai întâi, îl dezamăgise mâncarea care era fadă și grea. Începuse să tânjească după caviarul pe care îl gustase în avionul companiei Air France, la clasa „Business", însoțit de șampania lui preferată. Și toate astea la un preț rezonabil. Și fusese chiar foarte bine. O trimisese pe Lise, bătrâna lui bucătăreasă la Paris, la prețul de „vacanță ieftină". Biata de ea fusese încântată. Un cadou extrem de la îndemână. Se întoarse de la fereastră, încercând să se

concentreze asupra problemei. Două zile de anchetă nu duseseră la nimic. Librăria din Rotterdam era închisă. Revenise de trei ori și aflase de la vecini că pacifiștii nu își plătiseră chiria și că dispăruseră fără urmă... Făcuse altă tentativă: clădirea demolată. Urmă alta, dar nu găsi pe nimeni.

Nici altă librărie din Amsterdam nu îi adusese mare lucru, ci dăduse numai peste un întreprinzător bărbos care îl împroșca cu salivă în timp ce vorbea, și care încercase să-l convingă de nocivitatea NATO într-o engleză aproximativă.

În alte trei librării, nu găsise de asemenea nimic interesant, cu atât mai mult literatura găsită la Tom Wonder. Și ca o încununare a tuturor acestor nereușite, nici Alexandra nu se prea grăbea să respire aerul olandez...

Malko privi lista și își dădu seama că nu se dusese într-una care, după schiță, se afla foarte aproape de hotel. O avusese în vedere, însă, în ziua respectivă, nu mai avusese timp. Dacă nici aici nu găsea nimic, nu-i rămânea decât să se urce în avion și să plece. Își puse trenciul și plecă pe jos. Pe străduțele înguste cu trotuarele protejate de piloni enormi din fier, era imposibil să poți parca.

Aert van Nesstraat era mai mult decât sinistră, măginită de clădiri cu spații comerciale, îngustă și murdară. Un biciclist fu cât pe ce să-l calce, deși mergea pe partea dreaptă. Ca un făcut, librăria se află în capătul celălalt al străzii. Erau patru vitrine pline cu discuri, cu cărți și cu afișe. Înăuntru nu era nici un cititor. La casă, stătea un bărbat cu barbă.

Malko citise și răscitise cele două dosare ale morților misterioase, dar nu găsi nimic incitant, în afara acelui mic amănunt bizar, că amândoi militarii nu aveau chiloți. Lucru cam „subțirel" pentru o afacere de spionaj. Deschise ușa și intră. Pe o etajeră găsi tot felul de publicații cu caracter antimilitar în diverse limbi. Făcu turul cărților în olandeză, apoi se uită prin reviste, atent observat de tipul bărbos.

Deodată, inima începu să-i bată mai tare. Sub un teanc de reviste, zări un afiș ce reprezenta un tanc încadrat de o inscripție cu litere mari și negre: STOP REAGAN'S VORLOG IN MIDDEN AMERIKA! NO PASARAN.

Semăna cu unul dintre documentele găsite printre lucrurile lui Tom Wonder. Oricum, era un indiciu slab. Se uita la el cu atenție, când auzi o voce în spatele lui spunând în engleză:

— Căutați ceva anume, domnule?

Malko se întoarse. La început, zări doar o bluză din bumbac mulată pe niște sâni ascuțiți, agresivi, magnetici. Apoi se uită la chip. Era ciudat de lung, cu doi ochi imenși căprui, cu un nas important și o gură mare cu buze roșii. Necunoscuta era îmbrăcată cu niște jeanși vechi, cu ghete negre, iar părul îi ajungea până la mijloc. Se uita la el cu o expresie intensă, amestecată cu curiozitate, dar și cu altceva, mult mai tulburător. Parcă era o insectă care se pregătea să-și devoreze surata.

Apăruse pe o trapă deschisă în podea, chiar în spatele lui Malko, unde dispăruse bărbosul, probabil un mic depozit. Malko avu imediat intuiția că apucase un fir care avea să-l ducă undeva. Firește, nu era decât o presimțire.

Genul de lucruri care nu trebuiau probabil neglijate în meseria lui. Susținu privirea din ochii mari și căprui, hotărât să afle mai multe despre această femeie care nu prea avea profilul unei pacifiste înrăite...

Capitolul III

Ochii mari și căprui ai necunoscutei și cei aurii ai lui Malko părură fascinați câteva clipe, apoi ea se încovoie puțin, iar el îi spuse:

— Mă uitam la acest afiș. Se referă la America Centrală. Vindeți multe din acestea? Este destul de departe de Olanda.

Ea îi adresă un surâs încurajator.

— Lupta pacifistă nu cunoaște granițe... Militați pentru cauza Păcii?

În ochii ei era atâta concentrare, ca o femeie care vrea cu tot dinadinsul să atragă atenția unui bărbat care îi place. În același timp, trupul era scuturat de un frison abia perceptibil, care atrăgea inevitabil atenția.

— Da, spuse el. Din punct de vedere profesional.

Ea îi luă revista din mână și îi dădu un manifest antimilitar, de data asta scris în engleză. Malko aruncă o privire, apoi o întrebă pe tânără:

— Dumneavoastră le scrieți?

Ea își arătă dinții mari și strălucitori de albi într-un surâs senzual.

— Ah, nu! Sunt o simplă vânzătoare. Căutați ceva anume?

— Nu, spuse Malko.

Ea era detașată, iar pieptarul bluzei se lipi și mai tare de sânii ascuțiți. Muntele lui Venus se distignea clar prin jeanșii prespălați. Fata se întoarse, iar Malko văzu că, în ciuda siluetei, avea niște fese rotunde și cambrate care adăugau un plus de magnetism

sexual. La fiecare mișcare, părul lung și castaniu îi flutura în vânt. Tipul bărbos apăru din trapă cu brațele încărcate cu cărți.

Malko se prefăcu absorbit de o revistă, în timp ce fata îl studia. După părerea colonelului van Nuys, manifestul cu America Centrală fusese difuzat în foarte puține exemplare. Ar putea avea deci o legătură cu sergentul Tom Wonder... Bruneta veni lângă el cu un zâmbet nevinovat și îl întrebă:

— Nu sunteți olandez, nu-i așa? Sunteți în trecere?

— Da, răspunse Malko, sunt jurnalist la *Kurier* în Viena. Am venit în vacanță în Olanda.

Era o acoperire pe care o folosea din când în când. Redactorul-șef al publicației îi era prieten. Meseria de jurnalist justifica printre altele și faptul că putea să pună întrebări. Fata îi întinse mâna fină cu unghii tăiate pătrat, ca bărbații.

— Bine ați venit la Amsterdam! Pe mine mă cheamă Erika.

— Malko Linge.

Continua să vorbească în engleză deoarece cunoștea aversiunea viscerală a olandezilor față de tot ce era german, după cei cinci ani de ocupație nazistă. Telefonul de la casă sună, iar bărbosul ridică receptorul. Acesta îl agită imediat spre Erika, iar ea veni să răspundă, fixându-l pe Malko cu un surâs provocator. Oare de ce? Să fie o militantă pentru pace sau o atrăgea din punct de vedere sexual?

Și el o plăcea puțin. Erika semăna cu o liană senzuală, cu părul ei lung și corpul angelic, dar plin de forme totodată. Ce făcea ea în această harababură puțin cam deșucheată? Vorbea foarte repede la telefon cu un accent gutural oribil olandez. Imediat după ce închise, se întoarse lângă Malko.

— Pot să vă ofer câteva reviste, însă majoritatea sunt în olandeză.

Malko luă manifestul care îl interesa.

— Cine le face?

O lucire de neliniște îi străbătu ochii căprui.

— Nu știu, niște grupulețe independente. Noi doar le difuzăm. E bun, nu-i așa?

— Foarte bun, spuse Malko.

Ea părea încurcată fiindcă Malko văzuse manifestul. Începu să turuie ca o moară stricată, să se fâțâie printre rafturile cu cărți arătându-i-le lui Malko și comentându-le cu lux de amănunte. Bărbosul era absorbit de o carte în așteptarea eventualilor clienți. Librăria era la fel de pustie, iar muzica clasică se auzea din toate colțurile, fiind probabil destinată să incite instinctele pacifiste ale cititorilor.

Erika puse deodată jos un teanc de ziare, uitându-se în vitrină. Malko îi urmări privirea și zări silueta unui bărbat cu o haină de piele neagră și o pălărie cu boruri mari, neagră și ea, care dispărea după colțul străzii. Avu senzația că Erika se neliniște dintr-o dată. Dar această tensiune se risipi repede. Tânăra se întoarse spre el. Întâlni iarăși privirea tinerei cu ochii mari și căprui, extrem de inocenți. Ea îi întinse câteva reviste.

— Luați-le. Sper să ne faceți publicitate...

Malko le luă și aruncă o privire plină de interes sânilor ascuțiți. Erika era obișnuită cu atenția bărbaților, căci îi zâmbi ușor, parcă ar fi vrut să-i mulțumească. El observă că avea degetele pline de inele. Merse legănându-se până la casă și puse revistele într-un plic mare galben. Malko o urmări cu privirea, zicându-și că era doar o înfocată a păcii, cum se găseau de altfel în toate librăriile de stânga din lume.

Pupilele dilatate îi dădeau certitudinea că Erika folosea droguri. Era o hippie reconvertită într-o pacifistă convinsă. Deodată, ceva îi atrase atenția la acest tip de personaj: era parfumată. Folosea Chanel nr. 5. Nu era un lucru obișnuit la o marginalizată. Cu pachetul sub braț, Malko spuse dintr-o dată:

— Eu nu citesc în olandeză, ați putea să-mi traduceți textele?

Erika ezită un timp, apoi spuse:

— Pot să vin după ora închiderii.

Malko îi zâmbi seducător.

— Ce-ar fi să cinăm împreună? Ar fi mai vesel. După aceea, vom lucra.

Ea se gândi iarăși o clipă, apoi zise:

— Voi încerca să-mi fac timp. Unde locuiți?

— *La Krasnapolski.*

Ea făcu o mutriță amuzată.

— Sunteți un ziarist bogat...

Malko regretă că nu își luase o cameră la un hotel mai modest care să se adapteze meseriei lui de împrumut. Acum era prea târziu.

— Ziarul *Kurier* este bogat, adăugă el. În schimb, eu nu sunt. Veniți pe la opt? Camera 412.

— Dacă nu pot să ajung, vă sun, îi promise ea. Dacă pot, ne întâlnim în hol.

Ea îi întinse mâna și îl conduse până la ușa din Nesstraat. Străduța îngustă i se păru deodată mai puțin tristă. Erika îl intriga, dar îl și incita. Cu fete ca ea, epilogul unei întâlniri putea să fie imprevizibil. Putea foarte bine să-l sărute pe obraz sau să i se strecoare în pat. În orice caz, Erika era cu siguranță o sursă excelentă de informații pentru ancheta lui. Va verifica dacă nu cumva colonelul van Nuys deținea o fișă în legătură cu ea.

* * *

— Un prenume și câteva semnalmente nu sunt de ajuns, spuse colonelul van Nuys cu părere de rău la telefon. Sunt sute de fete ca ea în Amsterdam, care trăiesc în adăposturi sau cu prieteni, rupți de familiile lor, dar care nu fac nici un rău...

— Probabil că voi afla mai multe după ce voi lua cina cu ea, spuse Malko. Ați putea să-mi trimiteți un fotograf diseară la hotel? Cel puțin vom avea o fotografie.

— Bineînțeles, dar ce vă face să credeți că...

— Nimic precis, recunoscu Malko. Doar intuiția.

— Bine. Contați pe mine, îi promise colonelul van Nuys. Poate că este o pistă. Librăria este unul dintre punctele de difuzare ale celor din Onkruit.

— Ce este Onkruit? întrebă Malko.

În olandeză, semăna cu o înjurătură.

— Organizația de stânga cu accentul cel mai antimilitarist, cea mai extremistă, cu tendință anarhistă, care difuzează reviste, manifeste și care organizează acțiuni regulate. Nu am reușit încă să ne infiltrăm în rândurile ei, fiindcă este compusă din celule mici ca și partidul comunist. Se reunesc doar ca să dea o lovitură, apoi se împrăștie care încotro. Își schimbă mereu sediile. Nu au un șef care să răspundă de ele în mod constant. Sunt unite printr-o ideologie comună: antimilitarismul.

— Sunt manipulați? întrebă Malko.

— Probabil că sunt. Dar nu am reușit să descoperim mecanismul. Unii dintre membrii lor au luat cu asalt Ministerul Apărării și au pus mâna pe niște documente foarte confidențiale. Nu am reușit să-i arestăm pe vinovați. Dacă fata asta face parte din Onkruit, ar putea să constituie o pistă...

— Au făcut și victime?

— După câte știu eu, niciodată. Doar câteva jafuri și acțiuni violente.

Toate aveau un început. La capătul celălalt al firului era liniște. Colonelul van Nuys reluă:

— Bine, acum vă las. Vă vor trimite un fotograf.

Malko închise și se întrebă dacă nu cumva se băga unde nu-i fierbea oala. În cel mai rău caz, își petrecea seara cu o fată frumoasă.

* * *

Telefonul sună. Era opt și jumătate. Malko asculta muzică lungit în pat.

— Eu sunt, spuse o voce blândă. Sunt în hol.

— Cobor, spuse Malko.

Erika era complet schimbată. Nu mai avea jeanși, ci era încălțată cu pantofi cu toc, purta o fustă neagră, ciorapi de aceeași culoare, o bluză albă sub care jucau sânii uimitori, se machiase ca o stea de cinema, scoțându-i și mai tare gura în

relief. Nu se pieptănase altfel, lăsând părul liber pe spate. Îl luă brusc pe Malko de braț, parcă se cunoșteau de când lumea.

— Doriți să beți ceva? o întrebă el.

— Aici?

Fata se strâmbă.

— Este sinistru de burghez. Să mergem la restaurant.

— La care?

— Vă place bucătăria indoneziană?

— Da, de ce?

Erika zâmbi cu ironie.

— Oricum nu avem de ales decât între cel chinezesc și acesta. Să mergem la *Indonesia*. Sunt sigură că o să vă placă. Nu îndrăznesc să vă duc în cârciumile unde obișnuiesc să merg eu.

Până se duseră la BMW-ul închiriat de la Budget, în fundul parcării și până se strecuraseră printre străduțele înguste, se făcuse deja ora nouă. Tot centrul Amsterdamului părea a fi un imens *sex-shop* în care se adunase întreaga Olandă.

Odată intrat în restaurant, Malko își aminti de Bali. Chelneriței erau fascinante în sarongurile lor, strecurându-se pe sub imensele globuri din lut colorat care se învârteau încetisor în tavan, imprimând salonului un aer de sărbătoare. Mirosul condimentelor plutea în aer, amestecându-se cu cel al beți-șoarelor parfumate. Țanțoșă, Erika trecu printre mese, cu pieptul ridicat, stârnind poftele tuturor bărbaților prezenți. Malko abia o ajungea din urmă. Zveltă ca o gazelă, cu sclipiri vremelnice de provocare, cu legănare de panteră senzuală și în același timp de o răceală extraordinară, avea o distincție care o izola de restul lumii.

Nenumăratele feluri de mâncare indoneziană, toate copioase, se succedau cu un record de viteză, umplând masa. Clătite umplute cu banane, cu pui și cu ardei iute, alături de purcel la tavă, porumbel fript, fel de fel de fripturi de vacă cu sosuri de îți lăsa gura apă. O muzică puțin stridentă și puțin liniștită, în surdină, crea o atmosferă ireală. Lângă toate aceste picanterii,

vinul rosé Schwartz Kat de pe valea Mosellei părea fad și foarte dulce. Erika se năpusti la bucate ca o nemâncată. Avea o foame de lup. Sau de vultur.

Când ajunseră la a treia sticlă de vin, Malko aflase câte ceva despre ea: era studentă la sociologie și își completa bursa lucrând diminețile la librăria Genep, iar în week-end, ținea în permanență conferințe pentru tinerii care nu voiau să facă armata... Părinții ei locuiau la Rotterdam unde administrau un cămin pentru studenți. Pacifistă convinsă, ea începu să-i explice lui Malko ce trebuia făcut pentru a evita un holocaust nuclear... El o privea cum se înflăcărează, convingătoare, scuturându-și părul lung, vorbind tare într-o engleză chinuită. Deodată se opri:

— La ce vă uitați? îl întrebă ea.

— La dumneavoastră, spuse Malko. Aveți un piept extraordinar.

O clipă, privirile li se întâlniră, iar ceea ce văzu Malko în ochii ei îi spori și mai tare dorința. Această lucire tulbure lăsă locul unei expresii noi, absolut inocente.

— Vă vorbesc despre lucruri importante, protestă ea.

— Și eu, răspunse Malko.

Ea lăsă în pământ ochii mari și căprui și se năpusti asupra unei clătite cu banană. Cum de era așa de slabă când mânca atât de mult?

După aceea, ea se întinse, bând ultimul pahar de vin.

— Începem lucrul?

Malko aproape că își uitase „meseria" de ziarist. Din păcate, trebuia să treacă și prin asta. Erika îl studia cu o privire ironică surâzând. Se urcarcă în BMW și labirintul de sensuri unice îi conduse pe o stradă plină de neoane, de *sex-shop*-uri și de diferite cinematografe cu filme porno, apoi o luară pe lângă Kloveniersburgwal, canalul poreclit și „porc". Un videoclip se derula pe fațada unui *live-show*, arătând în prim-plan o femeie antrenată în felația unui membru enorm. Polițistul le făcu semne ample, iar Erika întrebă imediat cu vocea cea mai naturală:

— Vă tentează?

— Nu, mulțumesc, spuse Malko. Nu sunt „voyeur"-ist.

Ea zâmbi fără să spună nimic și până la hotel, nu mai schimbară nici o vorbă. Ajunsă în camera lui Malko, Erika lăsă geanta din mână, își scoase haina din catifea reiată brodată și se sprijini de masă, cu pieptul înainte, cu ochii strălucitori, cu o expresie aproape gravă.

Malko se uită la teancul de reviste de pe masă, apoi la sânii ascuțiți ai tinerei olandeze. Atmosfera se încărcase brusc cu electricitate.

— Ce aveți chef să faceți? îl întrebă Erika brusc. Să lucrați sau să faceți dragoste?

Capcană sau invitație directă? Malko simți un val de adrenalină încălzindu-i arterele. Evitând un răspuns, veni lângă ea și, cu o mare blândețe, îi atinse sfârcurile înfiorate pe sub bluză. Erika nu se clinti din loc. El mângâie cu înverșunare pielea caldă și fermă.

— Dumneavoastră?

— Dacă nu aș fi avut chef, spuse ea, nu aș fi aici acum.

Jucându-se întruna cu sânii, apropie fața de chipul ei, iar buzele lor se striviră într-un sărut. Când se îndepărtară, Malko nu scăpă nici o părticică din corpul Erikăi. Aceasta se duse lângă pat și se descălță, se dezbrăcă de bluză, apoi de fustă și rămase doar în ciorapii ridicați până sus pe coapse, susținuți de o bandă elastică din dantelă. Avea corp de adolescentă, cu șolduri fine, un abdomen extrem de plat, doar pieptul era imens pe acest tors incredibil de gingaș. Astfel împopoțonată, semăna cu un fotomodel din Playboy... La mână străluceau câteva brățări. Sprijinită într-un cot, îl dojeni pe Malko fără cea mai mică urmă de pudoare:

— Faceți dragoste îmbrăcat?

Totul devenise banal, dragoste între prieteni. Începu și el să se dezbrace, sub privirile tandre și ironice ale Erikăi. Când ajunse la slip, ea zâmbi pofticios și întinse mâna mângâindu-l ușor prin țesătură.

— Of, chiloțeii ăștia, făcu ea. Câtă pudoare!

— Ce vi se pare anormal?

Privindu-se ochi în ochi, Erika spuse pe un ton vesel:

— Voi, bărbații, le cereți o groază de lucruri femeilor. Ciorapi, port-jartiere, corsete. Pe mine un singur lucru mă excită la un bărbat.

— Ce anume?

— Să nu poarte nimic pe dedesubt, să-l pot atinge când am eu chef.

Capitolul IV

Malko se străduí din răsputeri să nu-l trădeze schimbarea la față. John Fitzpatrick, cu flerul lui de anchetator bătrân, avusese dreptate cel puțin într-o privință. Cei doi bărbați morți au avut aceeași amantă: aceea care se străduia să-i trezească dorința mângâindu-l ușurel cu palma... Ca și cum bariera de bumbac ar fi enervat-o, ea o îndepărtă cu un gest brusc și rămase câteva clipe în contemplare în fața a ceea ce descoperise, de parcă nu mai văzuse în viața ei un sex de bărbat.

— Mângâierile mele nu prea au efect, observă ea.

Lui Malko îi venea greu să-i explice motivul acestei ușoare anomalii. Se chinui din răsputeri să alunge din minte fotografiile cadavrului lui Tom Wonder. Recurgând la alte mijloace, Erika se aplecă și îi oferi gura.

Malko câștigă rapid starea mai demnă a unui bărbat care flirta cu o necunoscută. Văzând rezultatul, se întrerupse ca să-și admire opera.

— Bună-ziua, spuse ea pe un ton șugubăț.

Își plimbă îndelung mâinile pe trupul lui Malko, cu multă ușurință. Apoi, când se lungi lângă ea, o atinse cu buzele peste tot, fără să-i scape nici o părticică. Întârzie la încheieturi, pe abdomen, între coapse, cu încetineală și detașare, ca și cum ea n-ar simți nimic... De altfel, când Malko vru s-o excite, nu reacționă în nici un fel. S-ar părea că o interesau numai nesfârșitele mângâieri. Gura era la fel de abilă ca și mâinile. Ghemuită peste el, îl înghiți într-o felație fără sfârșit, abilă și rece, ca o vestală. În același timp, strângea cu degete de oțel rădăcina membrului ca să rețină sângele. Era un truc vechi de profesionistă. Se întrerupse și contemplă membrul rigid, iar

Malko profită de acest lucru și întinse mâna spre pântecele partenerei, dar nu găsi măcar o urmă de plăcere. Cu toate astea, ea își păstra același surâs îndepărtat, fără nici cea mai mică frustrare. Parcă s-ar juca cu un copil.

Muzica de la radio se opri brusc. Era miezul nopții: se dădea stingerea la *Krasnapolski*. Limba părăsi sexul lui Malko și începu să-i atâțe buricul, în timp ce arătătorul explora cutele cele mai intime ale corpului. Ea observă cu voce blândă:

— *Îmi place cum miroase pielea ta. De unii bărbați nici* măcar nu pot să mă ating. De cum te-am văzut, am știut imediat că vom face dragoste. Sunt bărbați care mă fac să visez. Când pot să-i am...

În glasul ei nu era nici cea mai mică urmă de pasiune. Era doar o constatare... Malko o cuprinse în brațe și se afundă în ea, dar nici măcar nu clipi. Rămase cu ochii deschiși, ca și cum ar fi vrut să-l observe. Asta îl enerva. În fine, o răsturnă, iar Erika se arcui, oferindu-și crupa. El se afundă mai târziu în ea, preferând s-o posede într-un mod mai puțin ortodox. Reacționă și ea în sfârșit, zvârcolindu-se sub el și gemând. Aceste fese cambrate și plinuțe îl tentau neînchipuit de mult. El îi șopti la ureche:

— Știi ce am chef să fac?

Ea întoarse capul, iar părul lung îi acoperi fața și spuse calm:

— Nu-mi spune, fă-o.

Și o făcu. Ușor, cu mare atenție, ca să nu o rănească. Ea nu se plânse, decât că respiră puțin mai puternic atunci când îi forță inelul rigid. Se opri, dar, cu un balans abia perceptibil al șoldurilor, Erika îi dădu de înțeles să continue. Reluă asaltul, acomodându-se treptat cu trecătoarea îngustă. I se părea ciudat să o sodomizeze pe această femeie pe care de abia o cunoscuse, care probabil că nu simțea nimic, dar îi făcea pe plac cu supunerea unei gheișe. Excitat de acest abandon, începu s-o pistoneze cu frenezie, până când explodă în ea cu un oftat de mulțumire.

Rămase nemișcat în ea, apoi tânăra se deprinse și se întinse pe spate, cu ochii larg deschiși, tăcută. Malko se simțea rușinat și nedumerit. În mod clar, pentru Erika nu sunase încă ora orgasmului, dar se comportase ca o îndrăgostită perfectă.

Pentru prima lor întâlnire, nu era prea grozav... În ciuda acestui eșec, tânăra părea la fel de satisfăcută de parcă s-ar fi suit pe pereți de plăcere. Se amuza mângâindu-l cu pletele lungi și nemanifestând nici cea mai vagă intenție să plece.

— Pot să rămân cu tine? îl întrebă ea. Îmi place mult de tot să dorm cu bărbatul cu care fac dragoste. Să mă trezesc lângă el.

Când se duse la baie, el fu uimit de tinerețea trupului, de sânii ridicați, de abdomenul plat și de crupa ei primitoare. El o întrebă:

— Te simți bine? Totuși, nu ai ajuns la orgasm?

Ea îi închise gura cu un sărut.

— Asta nu are nici o importanță. Mă simt foarte bine.

Ea îi întoarse spatele și adormi numaidecât. Malko rămase treaz, pândindu-i răsuflarea. Seara se petrecuse mai bine decât sperase, dar tot nu a aflat nimic despre Erika. Erau sute de fete ca ea, care se culcau cu necunoscuți, fără să iubească sau măcar să mai vrea să-i întâlnească. Cu toate astea, avea o taină: cei doi bărbați omorâți în mod misterios fuseseră cu siguranță amanții ei. Avea o singură metodă de adoptat: să adâncească prietenia lor și să reușească s-o determine să vorbească despre iubiții din trecut. Chiar dacă nu era implicată, putea oricum să-l ajute...

* * *

Avea o senzație neobișnuită, dar nu total necunoscută. Muzica se auzea din nou, o rază de soare răzbătea prin perdelele albe, luminând-o pe Erika, îngenuncheată lângă Malko, distrându-se înfășurându-și părul în jurul erecției matinale.

Rușinat, el o lăsă în pace. Dar dură mai mult decât aseară. Se vedea că Erika nu avea chef să facă dragoste. Se răspândi în gura ei după o jumătate de oră de mângâieri din ce în ce mai accelerate, apoi fata se ridică cu o expresie la fel de angelică și galeșă.

— Îmi place la nebunie, spuse ea pe un ton languros.

După câteva clipe, era deja în picioare. Apoi se încuie în baie și ieși după un timp machiată și surâzătoare. Se aplecă peste Malko și depuse un sărut cu gust de spermă pe buzele lui.

— La revedere!

— Nu luați micul dejun? o întrebă Malko puțin cam sufocat de această grabă.

Erika se lumină de un zâmbet.

— Tocmai l-am luat!

— Dar nu am lucrat deloc...

— Chiar aveți chef?

Astfel, nu căzuse victimă. Îl privi cu detașare, fiind la fel de apetisantă îmbrăcată ca și goală. Dar total îndepărtată.

— Trebuie să ne mai întâlnim. spuse Malko, trebuie neapărat să traduc aceste texte.

— Treci pe la librărie, îi propuse fata.

— Aveți un număr de telefon?

Ea ezită. apoi scoase din geantă un creion și scrise pe un petic de hârtie.

— Sunați la numărul acesta. Întrebați de Leo. O să primesc mesajul.

El se ridică, gol-pușcă, și o cuprinse în brațe.

— De ce vă grăbiți atât de tare?

— Am o întâlnire.

El o strânse la piept. Dar nu dură decât o clipă, căci ea se desprinse și se îndreptă spre ușă. Apoi se întoarse, adresându-i un surâs strălucitor.

— Ne vedem într-una din zilele astea.

De-abia închise ușa, că Malko se și îmbrăcă de parcă ardea undeva. Se năpusti pe scări și ajunse în hol gâfâind. Ieși pe ușa hotelului și o văzu pe Erika așteptând pe trotuar în fața hotelului. Alergă până în parcare să-și ia BMW-ul, când o motocicletă mare și roșie, ca acelea din dotarea poliției olandeze, apăru instantaneu, condusă de un bărbat cu o cască pe cap. Erika sări imediat pe locul din spate și dispăru după colțul străzii Damrak.

Malko urcă în camera lui perplex. Din clipa în care Erika venise la el aseară, nu se despărțiseră nici o secundă. Iar el avea somnul destul de ușor, prin urmare, ar fi auzit dacă folosea telefonul în timpul nopții. Trebuia să admită că se hotărâse de la început să petreacă noaptea cu el. Și că aranjase să vină să o ia la o oră stabilită dinainte. Ciudat. Se duse să inspecteze

baia. Tânăra nu lăsase nici o urmă. Numai un ușor iz de Chanel nr. 5 plutea în încăpere. Avea o senzație bizară. Ce intenționase Erika petrecându-și noaptea cu Malko? Să fie oare doar visul unei marginalizate? Sau era cu totul altceva? Tocmai se bărbierea când auzi telefonul sunând. O voce blândă îl anunța pe colonelul van Nuys.

— Aici van Nuys, începu ofițerul din BVD. Fotograful nostru a reușit să-și facă treaba și cred că am identificat persoana cu care v-ați întâlnit. Vă aștept în biroul meu din Haga.

* * *

Clădirea în care se găseau Serviciile speciale olandeze nu era apărată de nici un fel de împrejmuire, de nici un gard și de nici o santinelă. Dacă se ridica pe vârfurile picioarelor, orice trecător s-ar fi putut uita pe geam să vadă ce se petrecea în birourile de la parter... Numai cele trei antene imense de pe acoperiș făceau să se deosebească clădirea cenușie cu patru etaje de celelalte centre comerciale din acest cartier liniștit. Olandezii nu se prea dădeau în vânt după spionaj. Ferestrele sediului BVD nu aveau nici măcar obloane. Singura protecție s-ar părea să vină de la peluzele cochete de un verde deschis de care era înconjurat. Era în perfectă armonie cu farmecul desuet al orașului Haga, mică localitate provincială, deghizată în capitală, prin bunăvoința reginei Béatrix.

Un militar în uniformă îl conduse pe Malko până la biroul colonelului van Nuys care se afla la etajul al treilea, unde totuși avea perdele la geam. In afară de fotografia perechii regale, decorul mai era compus și din macheta unui avion F 104 și o impresionantă colecție de pipe așezată pe o etajeră... În ochii negri ai olandezului se citea mulțumirea.

— Ați avut o presimțire excelentă! spuse acesta.

— De ce?

— Priviți.

Îi întinse o fotografie de buletin. Era înfățișată o tânără din față și din profil, tunsă scurt, cu un aer dur și cu buzele subțiri. Trebuia să faci un efort extraordinar ca s-o recunoști pe Erika.

— Iat-o pe prietena dumneavoastră, spuse colonelul. Erika

van Deyssel. Moștenitoarea unei averi imense. De altfel, familia ei deține un castel la țară, nu departe de aici.

— Atunci, va fi ușor să aflăm mai multe, nu-i așa?

Colonelul van Nuys zâmbi imperceptibil.

— Din păcate, nu. Erika van Deyssel a dispărut de doi ani!

— A dispărut?

— În fine, e un mod de a spune, se corectă ofițerul. Este majoră și nu are antecedente. Pur și simplu l-a pălmuit pe taică-său în public, care are o fabrică de armament, apoi a ieșit trântind ușa. Aveau divergențe politice. Fratele ei mult mai mic trăiește și el într-un adăpost din Rotterdam, un drogat înrăit... Nefericită familie. Părinții au divorțat, iar copiii se pare că țin mai mult cu tatăl.

— De ce aveți această fotografie? întrebă Malko.

Colonelul van Nuys își aprinse pipa, apoi răspunse. Semăna mai mult cu un agent de asigurări, cu chelia lui, puțin rotunjor cum era, și cu figura de om cumsecade. Și bun de gură, pe deasupra...

— Erika van Deyssel a fost arestată după ce a aruncat o grenadă – de exercițiu, din fericire, – într-o paradă militară. A rănit ușor câțiva ofițeri... Datorită influenței familiei, nu a stat decât cincisprezece zile în închisoare, după ce avocatul ei a pledat ca fiind lipsită de responsabilitate. După aceea, nu s-a mai auzit nimic despre ea, deși prezența ei ne-a fost semnalată de câteva ori în rândurile activiștilor de stânga, de tipul Onkruit. Am aflat de la omologii noștri vest-germani că a stat un timp la Potsdam, în Germania de Est, invitată de o organizație pacifistă est-germană, manipulată de KGB... A ținut un discurs foarte vehement împotriva NATO și rachetelor „Cruise", în numele unui așa-zis grup de tineri.

Latură necunoscută a unei femei pe care Malko o ținuse în brațe și îi aflase cel puțin gusturile în materie de sex.

— Este sinceră?

— Mă tem că da, spuse colonelul. Este o exaltată puțin dezaxată, traumatizată în urma divorțului părinților ei.

Malko privi cerul albastru de la fereastră. Era o minune...

— Cred că am avansat, spuse el. Erika van Deyssel a fost probabil amanta celor doi oameni care ne interesează. Asta nu înseamnă că ea i-a ucis...

— De unde știți? întrebă van Nuys sufocat.

Puțin stânjenit. Malko îi povesti despre remarca neașteptată pe care o făcuse tânăra în legătură cu lenjeria intimă... Ca să mascheze jena, ofițerul olandez începu să tragă din pipă ca un apucat.

— Bravo! zise el într-un sfârșit. Trebuie să vă continuați ancheta. Vă dau o echipă care să vă ajute la filaj. Nu cred că Erika van Deyssel este o criminală, dar umblă cu oameni periculoși. Onkruit a izbucnit, iar membrii săi cei mai exaltați cer acțiuni spectaculoase.

Lui Malko îi trecu prin cap o idee.

— Fotografii au urmărit-o de dimineață?

Colonelul olandez puse pipa pe birou puțin încurcat.

— Nu. Au lăsat-o în pace încă de aseară. Pentru astăzi, nu au primit instrucțiuni. Dar puteți să luați legătura cu ea foarte ușor prin librăria Genep din Nesstraat. O voi pune imediat sub supraveghere.

— Mai așteptați puțin, îl sfătui Malko, temându-se de o intervenție prea vizibilă, încă nu am descoperit mare lucru.

O revedea pe Erika și nu și-o imagina deloc aruncând cu o grenadă în soldați. Cineva bătu în ușă, iar colonelul strigă să intre. În biroul lui intră o pereche. Bărbatul era tuns scurt, avea ochii foarte albaștri și semăna cu un licean. Fata parcă era chinezoaică, cu trăsăturile senzuale și copilărești, o gură cărnoasă și păr negru, aproape la fel de lung ca al Erikăi. Malko observă unghiile foarte lungi și roșii, precum și curbele armonioase ale șoldurilor. Unde găsiseră agenții din BVD o asemenea frumusețe?

— Aceștia sunt colaboratorii dumneavoastră, îl anunță colonelul van Nuys pe Malko. Domnișoara Odila Kaiser este fata unei vechi colaboratoare a Centralei noastre din Paramaribo. Lucrează aici ca secretară și ca agent de legătură. Locotenentul Hendrik Thor este unul dintre cele mai bune elemente ale noastre... Vă stau la dispoziție. Îndată ce veți lua din nou legătura, ei vă vor asigura protecția și filajul Erikăi van Deyssel.

Un mijloc de a controla mersul anchetei, gândi Malko. Odila Kaiser îi amintea, prin senzualitatea de floare a pielii, de Rachel, metisa din Paramaribo. Oare cum puteau să supraviețuiască

aceste flori tropicale în universul olandez atât de rece? Își strânseră mâinile și schimbară câteva cuvinte. Malko își dădu seama că Odila Kaiser nu vorbea prea bine engleza. Locotenentul îi dădu o carte de vizită cu toate numerele de telefon la care putea fi găsit. Apoi, colonelul le făcu semn, iar ei se retraseră. Ofițerul din BVD își scutură pipa în scrumieră și spuse:

— Să reluați contactul cu domnișoara van Deyssel și să mă anunțați și pe mine. De data asta, n-o mai scăpăm din ochi... Sunt sigur că vom face progrese.

Malko se pomeni pe străduțele înguste și liniștite din Haga, având înainte autostrada pe care trebuia să o străbată. În timp ce se îndrepta spre Amsterdam, în peisajul auster de uscat care fusese smuls mării, cugeta. Era o poveste stranie. Firește că felul în care Erika se aruncase în brațele lui i se părea suspect. Oare ce văzuse ciudat că se dusese la acea librărie? Putea să-și stoarcă mintea mult și bine, că tot nu găsea motivul. După tot ceea ce se petrecuse între ei, nu risca să-i trezească bănuielile încercând să o întâlnească din nou...

Dacă nu era implicată în cele două asasinate, însemna că existau multe coincidențe ca de exemplu: preferințele erotice, materialul antimilitarist, dar mai ales, trecutul ei. Singurl mod de a dezlega misterul era să o determine să vorbească..

*
* *

Tânărul librar cu pădurea lui de păr se uita la Malko cu un aer confuz.

— Erika? N-o cunosc.

Librăria de pe Nesstraat era pustie, iar el nu se așteptase la așa ceva. Malko se încordă enervat și stupefiat.

— Cum! Este tânăra care a fost ieri aici și mi-a arătat niște reviste.

Librarul se scărpină în barbă și mormăi:

— Ah, da! își aminti el, m-a ajutat puțin, dar nu o cunosc.

— Cum? Mi-a spus că lucrează aici!

Interlocutorul său îi aruncă o privire vădit ostilă.

— Aici sunt numai eu. Uneori mă mai ajută și oamenii, dar

nici nu știu cum îi cheamă. Ca și fata asta. Veniți mâine, poate că o veți găsi.

Mințea atât de prost, încât Malko avea chef să-l ia de gușă și să-l zgâlțâie puțin. O pereche ce semăna a învățători intră în acel moment, iar bărbosul se duse repede la ei și discută în olandeză. Malko întârzie lângă raftul cu publicații străine. Ce trebuia să facă?

Erika ori își bătuse joc de el, ori nu-i plăceau decât aventurile de o noapte și îl instruise în acest sens pe amicul bărbos. În ambele cazuri, exista o problemă. Se apropie de bărbos și îi spuse:

— Vreau să o văd neapărat! Transmiteți-i acest lucru când o vedeți!

Librarul înghiți în sec, apoi abia catadicsi să dea din cap.

— Mda.

— Spuneți-i să-i dea un telefon lui Malko la *Krasnapolski*, camera 412.

Se pomeni afară în ploaia deasă și se duse la hotel ca să gândească la rece. Povestea asta îl intriga cumplit. Dar își spuse că, datorită legilor olandeze, putea să afle ușor unde anume lucra un individ. Ridică receptorul și sună la Haga.

* * *

Erika van Deyssel era angajata librăriei Genep din Nesstraat, cu salariul modest de două mii cinci sute de guldeni pe lună. Și asta, după trei luni, în care primise alocația de șomaj timp de șase luni. Locotenentul Thor obținuse informația de la Ministerul Muncii.

— Vreți o intervenție a poliției din Amsterdam? îl întrebă colaboratorul colonelului van Nuys. Librarul v-a mințit.

— Nu era dator să-mi spună adevărul, spuse Malko. La urma urmei, nici nu mă cunoaște. Am numărul de telefon pe care mi l-a lăsat Erika. Voi încerca să dau de ea în acest mod.

— Dați-mi și mie numărul, îi ceru ofițerul din BVD. Pot să-i aflu adresa.

* * *

Odila Keiser, coechipiera lui Hendrik Thor, sună după o oră, când Malko privea ploaia care uda fațada întunecată a palatului regal, pe partea cealaltă a pieței.

— Numărul corespunde unui adăpost de câteva luni de zile, care se află în centrul Amsterdamului, spuse ea. Am sunat, dar nu răspunde nimeni.

— Aveți adresa?

— Da, 228 Nieuwezijds Voorburgwaal, este sediul unui fost ziar, nu puteți să nu-l găsiți.

Malko îi mulțumi politicos. Închise, apoi ridică din nou receptorul și formă numărul cu pricina. Sună până se plictisi, dar nu răspunse nimeni. Singurul mod de a se convinge era să se ducă la fața locului. Tocmai se pregătea să iasă pe ușă, când soneria telefonului îl întoarse din drum.

— Malko! Mi se pare că m-ați căutat.

Rămase fără grai, dar mai ales plăcut surprins. Era vocea blândă a Erikăi van Deyssel.

Capitolul V

Vasăzică, librarul bărbos îi transmisese mesajul! Malko se simți ridicol cu toată ancheta lui și se gândi imediat la colonelul van Nuys care vedea peste tot numai asasini. Mirată de tăcerea lui, Erika îl întrebă numaidecât:

— Mai sunteți pe fir?

— Da. Nu speram să vă mai văd. Librarul a susținut că nu lucrați acolo, iar la numărul pe care mi l-ați dat nu răspunde nimeni.

Erika râse cristalin.

— Trebuie să mă apăr și eu! Prea mulți bărbați mă caută după aceea. I-am dat instrucțiuni, altminteri, ne supărăm. Cât despre numărul de telefon, nu stă întotdeauna cuiva lângă el. Ați avansat cu ancheta dumneavoastră?

— Nu prea mult, spuse Malko, am nevoie de dumneavoastră. Când sunteți liberă?

— Ce să facem?

— Să traducem. Și să vă văd.

Râsul vesel răsună din nou în urechea lui Malko.

— Sunteți foarte galant! Ca toți austriecii, de altfel. Și eu vreau să vă revăd, îmi place mult corpul dumneavoastră.

Vorbea ca un bărbat, însă Malko nu se formaliză. Înainte de toate, trebuia să reia legătura cu ea. Tânăra părea total nevinovată față de bănuielile colonelului van Nuys. Ori era o actriță de mâna întâi.

— Unde sunteți? o întrebă el.

— La niște prieteni. Dar nu stau mult.

— Vreți să luăm cina împreună?

Ea se gândi.

— Nu, astăzi sunt ocupată, dar putem să ne întâlnim mâine, dacă vreți.

— La librărie?

— Nu, acolo mă duc după-amiază. Vă dau adresa la care mă aflu acum. Ați putea veni să mă luați? Pe la cinci.

— Bineînțeles.

— Atunci, notați.

Ea îi dictă o adresă complicată, după aceea puteau să-și petreacă toată seara împreună. Tânăra închise, lăsându-l pe Malko cu gura căscată. Compară imediat adresa pe care i-o dăduse cu cea găsită de Odila Kaiser: era aceeași. Acest lucru îl mai liniști puțin. Totul începea să se clarifice. Erika era doar una dintre nenumăratele neadaptate la societatea olandeză și probabil că există o explicație în privința gusturilor sexuale comune cu cele două victime. Acum îi rămânea să anunțe cele două vești, una bună, una rea, colonelului van Nuys. Malko se hotărî să se ducă la Haga.

* * *

Ofițerul din BVD își sugea pipa gânditor, după ce ascultase concluziile la care ajunsese Malko.

— Are totuși un trecut destul de urât, iar din spusele dumneavoastră, aceleași gusturi sexuale ca și amanta celor două victime...

— Nu este suficient, observă Malko. Oricum, am reluat legătura și mă simt cu sufletul împăcat, însă deocamdată nu trebuie să intervenim. Ea crede că sunt jurnalist, îi sunt amant și am toate șansele să aflu mai multe despre ea cu duhul blândeții:

— Ascultați-mă, spuse van Nuys, vă cred, dar nu pot să vă las singur. Locotenentul Thor nu va interveni, însă va încerca să cerceteze împrejurimile... Fata asta nu este „curată". I-am recitit dosarul și am înțeles că este capabilă de acțiuni nesăbuite.

— Poate, spuse Malko, dar nici măcar nu știți de ce au fost omorâți cei doi bărbați...

Avea tot mai mult impresia că van Nuys și John Fitzpatrick se înșelaseră complet. Totuși, îi era imposibil să-l determine pe

colonelul olandez să nu acționeze. La urma urmei, era pe teritoriul lui.

* * *

Seara, Malko mâncase doar un sandvici și băuse o sticlă de Perrier în camera lui, sporovăind cu Alexandra la telefon. Aproape că făcuseră dragoste la distanță, iar ea îl lăsase cu cruzime într-o stare de nedescris. Malko se uita în gol dezamăgit, iar Olanda nu era țara care să-i ridice moralul. Această țară numai cu șesuri, fără vegetație, fără animație, fără imaginație, populată de furnici lucrătóare, nu avea nimic vesel în ea. Soneria telefonului îl făcu să tresară. Era tot Erika. Era mai iubitoare ca oricând.

— V-am trezit? îl întrebă ea.

— Firește că nu, spuse Malko. Nu v-ați răzgândit în privința întâlnirii?

— Nu, dimpotrivă. Vreau să mă înțelegeți bine, am oroare să aștept.

— Este cel mai ușor lucru...

— Și-apoi, reluă ea, nu vreau să credeți că mă culc cu dumneavoastră doar că aveți un BMW sau pentru bani. Am făcut-o pentru că vă plac, fără nici un alt motiv. Nu sunt o târfă.

Chiar dacă nu ar fi fost ancheta, Malko tot ar fi dorit s-o revadă pe superba olandeză cu sânii ascuțiți. Până după-amiază, va număra orele cu nerăbdare.

— Nu m-am îndoit nici o clipă, spuse el. Atunci, după-masă, la ora cinci.

* * *

Malko găsi un loc de parcare în fața clădirii întunecate complet, cu fațada aurie ornată cu o imensă banderolă și cu sloganuri revoluționare, situată în plin centru al Amsterdamului. Într-o micuță cafenea, în care tăiai fumul cu cuțitul, câțiva „homeless" beau bere. Ceasul lui Seiko indica ora cinci fără un sfert. Ajunsese mai devreme și înconjură imobilul ca să vadă ce era de fapt. Erau trei uși care dădeau pe o străduță îngustă, iar toate geamurile erau sparte.

Oare cum puteau să trăiască oamenii în asemenea condiții! Municipalitatea nu le tăiase încă curentul electric, căci se mai zărea câte o lumină. Ciudat domiciliu pentru o fată cu părinți miliardari...

Malko se îndreptă spre ușa principală a clădirii. Pe tocul ei fuseseră instalate vreo douăzeci de sonerii improvizate, unele având scrise mai multe nume. Când se pregătea să urce treptele peronului, ușa se deschise și apăru un băiat cam ciudat, un bărbos roșcat cu ochii bulbucați, îmbrăcat cu o haină neagră din piele, cu o pălărie pe cap, tot din piele neagră, cu borurile moi ce îi cădeau pe față, ascunzându-i-o în parte. Când îl văzu pe Malko, fu vizibil surprins, apoi coborî în goană treptele și se îndepărtă cu pași mari.

Lui Malko îi trebuiră câteva secunde ca să găsească soneria și se pregătea să apese pe butonul pe care scria „Leo", dar realiză brusc că silueta zărită lângă librărie semăna foarte bine cu băiatul care tocmai ieșise. Doar nu erau două pălării la fel în Amsterdam.

Coborî treptele intrigat și încercă să vadă în ce direcție se dusese. Îl zări în clipa în care intra în bistroul vecin. Malko traversă șoseaua ca să nu fie observat. Se opri pe trotuarul de vizavi și îl văzu pe băiatul cu pălărie sprijinit cu coatele de bar lângă ceilalți clienți. La urma urmei, acest lucru nu era deloc suspect. Putea foarte bine să locuiască în același adăpost cu acel Leo. Însă Erika trăia într-adevăr într-un mediu ciudat... Malko se întoarse. Cineva sosise înaintea lui și examina fiecare sonerie. Era un bărbat cu o geacă și jeanși, încălțat cu bascheți. Se mișcă puțin, iar Malko îi zări profilul. Inima începuse să-i bată cu putere: era Hendrik Thor, tânărul ofițer olandez cu ochi albaștri, adjunctul colonelului van Nuys, care se străduise să aibă un „look" cât mai ponosit, deși avea părul cam scurt pentru un hippie! Își începuse ancheta prin împrejurimi. Ar fi bine să mai aștepte puțin. Malko vru să traverseze ca să-l anunțe, dar trecu un șir de tramvaie și pierdu câteva secunde prețioase.

Era pe șinele de tramvai din mijlocul șoselei când îl văzu pe ofițer plutind în aer, înconjurat de flăcări. Suflul îl atinse în același timp cu zgomotul deflagrației, provocându-i lui Malko o durere atroce în timpane. O coloană de fum negru ieșea din pământ, în fața intrării în imobil. Apoi se risipi, lăsând vederii

ușa scoasă din țâțâni și trupul inert al ofițerului care fusese aruncat pe scări. Trecătorii veneau în goană la fața locului. Pe trotuar zăceau doi răniți. Timp de o fracțiune de secundă, Malko, rămas împietrit între șine, nu își dădu seama ce se întâmplase. Apoi adevărul îl năuci de-a dreptul. Scăpase de la moarte.

Alergă spre locul exploziei. În trecere, se uită spre bar și îl zări pe bărbosul roșcat cu pălărie neagră care ieșise să vadă ce se întâmplase. Privirile lor se întâlniră. Malko înaintă un pas spre el, dar acesta o luă la fugă instantaneu, dispărând pe Wijdesteeg, străduța strâmtă pe care se găsea imobilul, de parcă ar fi văzut o stafie.

Malko îl urmări în mod instinctiv. Grupuri de gură-cască înconjuraseră deja trupurile inerte de pe trotuar. Din câte văzuse el, în urma exploziei, nu credea că mai era ceva de făcut în privința bietului locotenent Thor. Bărbosul se întoarse, îl văzu pe Malko alergând după el și deodată se aplecă, de parcă ar fi vrut să-și lege șiretul. Malko fugea după el. Când băiatul se ridică de jos, ținea de vârf un pumnal cu lama lată pe care îl legăna, cu corpul puțin aplecat înainte. Malko se opri. În spatele lui se auzeau sirenele salvărilor și ale pompierilor într-un vacarm de nedescris. Se uită în urmă: străduța era pustie.

Toate forțele de ordine sosiseră la locul exploziei. Era singur față în față cu bărbosul, iar pistolul lui extraplat se afla bine-mersi la hotel. Nu se așteptase să fie atacat chiar în centrul Amsterdamului. Făcu un pas înapoi. Bărbosul nu părea deloc speriat, fiind absolut sigur că adversarul lui nu era înarmat. Cu un rânjet răutăcios care care îi descoperea dinții mari gălbui, înainta spre Malko, îndreptând pumnalul înspre el, căutând locul în care să-l lovească. Nu îi vedea privirea fiindcă era ascunsă de borul pălăriei.

Dacă Malko se întorcea, agresorul îi înfigea pumnalul în spate. Brusc, bărbosul ridică brațul. Era destul de aproape ca să arunce pumnalul. De la această distanță, nu avea cum să rateze ținta. Duse cu toată puterea brațul drept înapoi ca să-și ia avânt.

Capitolul VI

Cu genunchii îndoiți, pregătit să facă o fandare, Malko își încordă toți mușchii. Acum se gândea în mod stupid că jeanșii noi-nouți ai roșcatului cu pălărie neagră contrastau cu înfățișarea lui. Vacarmul produs de ambulanțe și de mașinile de poliție se amplifica în spatele lor, în capătul străduței.

Un țipăt îl făcu să tresară, care venea din spatele lui. Întoarse capul și zări o fracțiune de secundă uniforma albastră a unui polițist ce ieșea pe o ușă îngustă a imobilului în care locuiau oamenii fără adăpost. Acesta încerca cu febrilitate să deprindă pistolul din toc. Bărbatul cu haină din piele întinse brusc brațul, iar Malko se aplecă instinctiv și auzi imediat un geamăt slab în spatele lui. Se întoarse și îl văzu pe polițist clătinându-se, cu pumnalul înfipt în artera traheei, sprijinindu-se de zid, livid la față, cu sângele șiroind pe cămașă și pe uniformă.

Malko se repezi la bărbos care era dezarmat la vreo zece metri de el. Dar acesta, în loc să fugă, rămase locului, își ridică tricoul și scoase din centură un enorm pistol automat negru. Apucă arma cu ambele mâini și trase ca la țintă. Asta dovedea că avusese deja un glonț pe țeavă.

Malko sări într-o parte chiar în momentul în care agresorul apăsase pe trăgaci. Glonțul de mare calibru smulse câteva așchii dintr-o piatră, în apropierea lui Malko. Al doilea glonț îl rată și pe el. Dezamăgit, bărbosul se întoarse și o luă la fugă. Malko ezită o fracțiune de secundă. Singur împotriva unui om înarmat, nu avea nici o șansă. Făcu un salt și ajunse lângă polițistul olandez. Acesta alunecase de-a lungul zidului și agoniza întins pe sol, ținându-se cu mâinile de gât, cu privirea deja sticloasă. Cât de repede se scurgea sângele dintr-o astfel de rană! Malko nu avea cum să-l ajute din păcate. Reuși să-i

deschidă tocul pistolului, un enorm Herstall de nouă milimetri, și îl smulse de la locul lui. Puse un glonț pe țeavă și îl ochi pe fugarul care ajunsese deja aproape de capătul străzii.

Se auziră trei împușcături foc cu foc, dar nici un glonț nu îl nimeri. În plus, arma era prost reglată. Auzind zgomotul focurilor de armă, bărbosul cu haină de piele se întoarse și trase din nou. Gloanțele trecură departe de Malko. A treia împușcătură nu se mai auzi. Malko își văzu adversarul scuturând cu furie arma și trăgând piedica. Pistorlul se blocase. Se năpusti spre el strigând:

— *Halt!*

Bărbosul ridică privirea, trăsăturile erau încordate de furie, apucă pistolul de țeavă și îl azvârli cu toată puterea înspre Malko. Acesta se pregătea să tragă în fugar, dar zări câțiva trecători în spatele lui și se opri. Bărbatul cu haina din piele dădu colțul și o luă pe Spuistraat, o arteră largă, foarte aglomerată și dispăru. Când ajunse și Malko acolo, nu-l mai văzu pe bărbos căci se amestecase în mulțime. Cercetă câteva magazine, holurile unor clădiri, dar în final, turbat de furie, se întoarse de unde plecase. Alertați de focurile de armă, doi polițiști se învârteau pe lângă colegul lor rănit. Văzându-l pe Malko îndreptându-se spre ei, cu o armă în mână, îl somară numaidecât. El se opri și aruncă arma. Acum îi aștepta pe prietenii lui.

* * *

Patru mașini de pompieri blocau Nieuwezijds Voorburgwaal, și trei ambulanțe, plus o mulțime de Golfuri albastre ale poliției. Polițiștii călare țineau la distanță mulțimea curioșilor, lăsând să treacă doar tramvaiele. Doi motocicliști baraseră drumul cu BMW-urile lor roșii, lângă cadavrul ofițerului căzut victimă bombei. Ceilalți răniți mai ușor fuseseră duși la spital. Câțiva infirmieri și doi medici îl operau direct pe trotuar, după un paravan făcut dintr-un cearceaf, încercând să oprească multiplele hemoragii. Un asistent, care stătea în picioare, ținea un flacon de sânge, pe post de perfuzie. Altul înfigea un ac în braț, injectându-i un ser care să-i stimuleze inima. În speranța că îl vor salva.

Hendrick Thor fusese ciuruit de așchiile de oțel, picioarele și abdomenul fiind o masă sângerândă. Un infirmier în halat alb

alerga spre locul operației cu o sticlă și cu o mască de oxigen. Un gradat din poliția municipală se apropie de Malko.

— Colonelul van Nuys trebuie să sosească dintr-un moment într-altul, spuse el.

Malko scăpase datorită unui telefon de la BVD, iar periculosul interogatoriu se sfârșise repede. Fiind anunțat, ofițerul superior din BVD sărise imediat într-un elicopter, care îl depunea pe un teren de aterizare lângă Cornelis Douweswec, la nord de Amsterdam.

Pompierii și polițiștii intrau și ieșeau întruna din adăpostul situat pe Nieuwezijds Voorburgwaal la numărul 228. Toți locatarii fuseseră înghesuiți în două furgonete cu gratii ale poliției municipale pentru un prim interogatoriu ca să le afle identitatea. Alt echipaj de la Rijksrecherche controla sistematic imobilul. Pompierii stingeau ultimul focar al incendiului provocat de explozie. Nu avea prea multe stricăciuni, doar o gaură neagră în fațadă, banderola cu sloganuri arsese, iar peronul era într-adevăr într-o stare jalnică. Malko se apropie de intrare. În sol era un crater imens, chiar în fața ușii care nu mai exista. Firele soneriilor atârnau smulse de la locul lor, iar culoarul era plin de resturi. Doi polițiști trecură pe lângă el, târând un tânăr hippie ciufulit și jegos care urla furios și îl urcară cu forța în dubă. Malko nu văzuse în viața lui atâția psihopați la un loc, atunci când imobilul fusese evacuat. Proprietarul unui mic magazin de bijuterii care vindea aur și argint, un bătrânel în cămașă gri, privea stricăciunile și clătina din cap. Mormăi ceva, apoi își făcu cruce. Unul dintre polițiștii artificieri ieși pe culoar îmbrăcat în combinezonul împotriva flăcărilor, iar Malko îl strigă. Din fericire, vorbea engleza.

— A fost pusă o bombă într-un orificiu deja existent în fața ușii de la intrare, îi explică el. Judecând după resturile pe care le-am adunat, a fost o sticlă umplută cu bile de oțel, cu puțin TNT sau echivalentul acestuia. Declanșarea exploziei s-a făcut electric, fiind legată la una dintre sonerii. Am găsit bucăți de fire smulse.

Un dispozitiv extrem de simplu...

— Dar foarte eficace, completă Malko, cu amărăciune.

Se întoarse ca să privească trupul ofițerului. Dacă Hendrik Thor nu ar fi făcut exces de zel, acum Malko era cel care ar fi zăcut pe cearceaful alb în agonie. Cu cât se gândea mai mult, cu atât era mai convins că bărbosul cu pălărie neagră declan-

șase explozia. De altfel, era periculos să lase dispozitivul activ mai mult timp. Cineva ar fi putut greși soneria și ar fi declanșat involuntar explozia. Cu puțin înainte de sosirea lui Malko, bărbosul conectase firul detonatorului la sonerie. Atunci când Malko îl văzuse ieșind din clădire. Cine era? Și ce urmărea cu acest atentat?

O sirenă de poliție îl făcu să se întoarcă. Un Mercedes bej venea cu toată viteza, cu girofarul pe capotă, escortat de doi polițiști pe motocicletă. Din el coborî colonelul van Nuys, întunecat la față, și veni cu pași grăbiți lângă corpul adjunctului său. Nu era momentul să facă scandal.

— Cum se simte? întrebă colonelul.

Unul dintre medici se ridică de lângă rănit și îl trase deoparte.

— Nu va rezista, spuse în șoaptă. Nu are nici o șansă de supraviețuire. Îl ținem în viață în mod artificial. Toată partea inferioară a corpului este o rană deschisă.

Colonelul van Nuys strânse buzele fără să spună nimic, uitându-se la figura palidă a tânărului ofițer. Apoi scoase din buzunar pipa veche și o aprinse. Se întoarse brusc și se duse la un ofițer de poliție. Acesta îi relată pe scurt faptele. Nu era mare lucru. Malko interveni:

— Să mergem să vorbim cu oamenii arestați. Poate că Erika se află printre ei.

Pentru ei au deschis prima dubă și cercetară rapid pe cei care erau înăuntru. Erau doar vreo patru femei, dar nici una nu semăna cu Erika van Deyssel. Colonelul scoase din buzunar o fotografie a tinerei, pe care o făcuse fotograful în seara în care se întâlnise cu Malko și i-o dădu polițistului.

— Arătați-o la toată lumea. Vreau să aflu dacă o cunoaște cineva...

Nici în cea de-a doua dubă nu o găsiră. Atunci intrară în clădire. Aici mirosea a ars și a murdărie. Conduși de polițiști, cercetară cele șase etaje. Toate camerele erau la fel, cu instalații improvizate, cu mașini de multiplicat, cu cartoane, cu tot felul de cutii, de debarale pline cu obiecte furate, lenjerie pusă la uscat, chiar și un hamac. Parcă erau discipolii din Emmaüs [1],

---

1. Târg din Palestina, în apropiere de Ierusalim. După Înviere, Iisus le-a apărut unor discipoli de-ai lui (n.t.)

un talmeș-balmeș de neimaginat și un atelier al anarhiștilor. Peste tot erau manifeste și slogane antimilitariste. Colonelul van Nuys se strâmbă dezgustat.

— Am avut dreptate când am spus că este ceva necurat la mijloc...

Malko nu îndrăzni să-l contrazică. Nici cu încă doi morți în plus, tot nu avansau prea mult cu ancheta lor.

— Cred că l-am văzut pe asasin, spuse el.

Colonelul ascultă cu atenție relatarea lui Malko despre misteriosul bărbos cu haină de piele, în timp ce coborau cele șase etaje. Apoi se duseră în Wijdesteeg, străduța unde avusese loc schimbul de focuri. Doi polițiști veghea lângă trupurile colegilor lor acoperite cu cearceafuri albe pătate de sânge. După aceea, îi arătară colonelului arma și pumnalul ucigașului. Pumnalul nu îi ajută cu nimic, în schimb găsiră seria pistolului automat, un Herstall cu calibrul de nouă milimetri cu paisprezece focuri.

Când ajunseră în fața clădirii, un infirmier acoperea cu cearceaful capul locotenentului Thor. Păstrară un moment de reculegere, tulburat doar de clopotul unui tramvai galben oprit în mijlocul bulevardului. O mulțime de oameni se adunase la locul atentatului, reținută de bariere. Colonelul van Nuys își șterse fruntea plesuvă.

— Vă trimit numaidecât la hotel un specialist în portretele-robot. Vom discuta mâine dimineață la ora nouă în biroul meu.

* * *

Portretul imens al bărbosului cu haină de piele, desenat cu precizia unui pictor celebru de unul dintre „artiștii" din BVD, era prins cu piuneze în perete, vizavi de fereastră. Văzându-l, Malko avu un șoc: semăna atât de bine!

John Fitzpatrick, tras la patru ace ca într-o revistă de modă, venise de la Ambasada Statelor Unite însoțit de cele două gărzi de corp într-un Oldsmobil negru blindat, care cântărea vreo două tone. Colonelul van Nuys era asistat de un nou adjunct, un căpitan tânăr cu tenul foarte închis, aproape mulatru. Un reprezentant al poliției din Amsterdam, specializat în problemele oamenilor de la marginea societății, participa și el la reuniune. În biroul de la etajul al treilea domnea o atmosferă ciudată, extrem de tensionată. Poliția din Amsterdam, împinsă

de la spate de BVD, acționase repede. Nu se trezeau în fiecare zi cu un dublu asasinat în cârcă. De regulă, la Amsterdam, chinezii ucideau chinezi, surinamezii, surinamezi, și nimănui nu-i păsa. Bineînțeles, toate titlurile de pe prima pagină ale tuturor cotidianelor se refereau la atentat. Se vorbea despre un act terorist, fără să se știe exact despre ce era vorba. Poliția refuzase să facă vreun comentariu.

Colonelul van Nuys își aprinse pipa, trase un fum și deschise dosarul pe care îl avea în față. Malko aruncă o privire la fereastră. Vremeaa era oribilă la Haga. Ploua torențial, iar cerul era cenușiu și trist.

— Mai întâi de toate, începu ofițerul superior, nimeni nu a văzut-o vreodată pe Erika van Deyssel în acest imobil. Numai dacă toți martorii au mințit, ceea ce este posibil... Prietenii noștri din poliția municipală i-au interogat și pe negustorii din colț și se pare că nu a pus niciodată piciorul aici...

— Ce este cu telefonul pe care mi l-a dat? întrebă Malko.

— Este la etajul al treilea, într-o cameră în care intră toată lumea. Mai sunt și alte linii care deservesc imobilul. Acest număr va fi desființat. Nu răspundea nimeni în mod special. Totuși, ca să vă dea acest număr, Erika trebuie să fi avut o legătură cu acești oameni. Nu este notat nicăieri. Numai cineva care l-a folosit îl putea ști.

Colonelul van Nuys se întoarse către Malko și spuse cu un ton grav:

— Erika van Deyssel v-a întins în mod voit această capcană mortală. Momentan, nu știm prea multe lucruri. Oricare dintre locatarii acestui imobil ar fi putut pune bomba în timpul nopții. Crăpătura de sub prag era de mult acolo. Era de ajuns să facă doar câteva legături... Adăpostul a fost percheziționat, dar nu s-au găsit urme de explozibil sau de droguri solide. Bomba a fost adusă din altă parte.

— De bărbos? întrebă Malko.

Colonelul van Nuys făcu o strâmbătură care putea fi luată și drept surâs.

— Cel căruia îi spuneți „bărbosul" are un nume acum, *Herr* Linge. Datorită semnalmentelor pe care ni le-ați dat. Priviți!

Se ridică și întinse câteva fotografii lui Malko și lui John Fitzpatrick. În fotografia din fața lui, Malko îl recunoscu imediat pe bărbosul cu ochii bulbucați, cu capul gol, barba puțin mai

scurtă și privirea răutăcioasă. Întoarse fotografia pe dos și citi: „Jan Kloos, 27 de ani, născut la Zolder, Olanda. Fost tăietor de lemne, acum șomer. De stânga. Membru în Banda din Baader între 1976 și 1979. Arestat de poliția germană și eliberat după doi ani de închisoare. Se presupune că a ucis cu două lovituri de pumnal, la ieșirea din pușcărie, un tânăr olandez pe care îl bănuia de trădare. Este extrem de periculos. Individ asocial, violent și întotdeauna înarmat. Ultima oară a fost văzut în Berlinul de Est, cu ocazia unei manifestații pentru Pace. Timp de câteva luni, a făcut parte din mișcarea pacifistă Onkruit. Apoi a dispărut din celula la care se afiliase, plângându-se că Onkruit nu înfăptuia acțiuni destul de semnificative..."

Malko lăsă jos fotografia.

— Asta a fost în urmă cu patru luni, comentă colonelul van Nuys. De atunci, nimeni nu a mai știut ce s-a întâmplat cu el. Am crezut că a plecat din țară. Ce nu ați citit în fișă este că Jan Kloos a făcut un stagiu în Uniunea Sovietică în tabăra din Balașiva, în 1976, unde a învățat să mânuiască explozibili și tot felul de arme. Se poate foarte bine să fi confecționat chiar el bomba, dacă cineva i-a furnizat materialul.

John Fitzpatrick lua notițe cu frenezie, Malko întrebă:

— Ce căuta el în adăpost?

— Habar nu avem, recunoscu colonelul. Locatarii imobilului respectiv susțin că îl știu doar din vedere. Cu toate astea, are o cheie. Dormea aici din când în când. Acolo, nimeni nu pune întrebări. În plus, este plin de simpatizanții mișcării Onkruit. Și, evident, nu vom scoate o vorbă de la ei... Putea să vină și să plece fără să fie văzut sau să vrea cineva să-l vadă.

— În orice caz, îmbrăcat în piele din cap până-n picioare, nu putea trece neobservat, spuse Malko.

John Fitzpatrick clătină din cap, iar colonelul van Nuys oftă resemnat.

— Domnule Linge, în Olanda trăim într-o societate liberală, prea liberală. Poliția nu se interează de cetățeni decât dacă are ceva serios să le reproșeze. Or, Jan Kloos nu comisese pe atunci nici un delict în Olanda. Iar delictul de „gură spurcată" nu există la noi.

Malko știa destule lucruri despre terorism ca să recunoască faptul că nu era deloc ușor să se acționeze preventiv. Colonelul van Nuys se cufundă iarăși în studierea dosarului.

— Nu am avut nci un indiciu al legăturii dintre Erika van Deyssel și Jan Kloos. Acum este evident că există una, și încă foarte strânsă. Să fie una politică? Să fie una personală?

— De ce au încercat să mă omoare?

Ofițerul superior olandez trase îndelung din pipă în timp ce frunzărea documentele, apoi spuse:

— Am o ipoteză la care m-am gândit numai eu. V-au luat drept agent în BND-ul german. Cred că îl căutați pe Jan Kloos. Probabil că el crede că sunteți la curent cu relația lui cu Erika van Deyssel și că, prin intermediul ei, vreți să ajungeți la el. Cum are de reglat niște conturi cu nemții...

Era o ipoteză plauzibilă.

— Poate că și Erika era supravegheată de prietenul ei, sugeră Malko. Iar acesta l-a văzut pe fotograf în timp ce își făcea treaba. Ceea ce l-a pus pe jar.

— Cele două ipoteze se potrivesc, conchise cu prudență colonelul van Nuys. Dacă acest Jan Kloos a văzut că a fost fotografiată, era sigur că nu sunteți un ziarist nevinovat, ci un agent din Pullach [1]. Și pentru că ați încercat să vă întâlniți din nou cu ea, s-au hotărât să vă elimine.

În ușă se auzi o bătaie ușoară, iar când se deschise, apăru mutrișoara încântătoare a Odilei Kaiser. Tânăra metisă puse câteva telexuri pe biroul colonelului, apoi plecă aruncându-i lui Malko o ocheadă înflăcărată. John Fitzpatrick se scărpină pe gât și spuse:

— Mi se pare că ne aflăm în fața unei probleme pur olandeze. Ce rol poate avea domnul Linge de vreme ce poliția din Amsterdam a fost anunțată? La fel și serviciul dumneavoastră?

Colonelul van Nuys îi aruncă o privire plină de ironie.

— Domnule Fitzpatrick, am marea îndoială că, dacă se pregătește o lovitură urâtă, nu va fi îndreptată numai împotriva olandezilor. Noi suntem o țară mică, fără prea mare importanță. Însă forțele din NATO și americanii au fost întotdeauna ținta antimilitariștilor și a pacifiștilor. Mi-e teamă că cei patru morți nu au nici o legătură cu această afacere. Nu poliția din Amsterdam va rezolva acest mister, pentru că nu are nici chef, nici elementele și nici mijloacele necesare.

---

1. Sediul BND-ului german (n.a.)

Reprezentantul sus-pomenitei poliții clătină cu gravitate din cap, aprobând spusele colonelului van Nuys. Acesta continuă:

— Cât despre serviciul meu, nu pot să dizloc mai mulți oameni pentru o anchetă prelungită... În plus, faptul că una dintre victime era un american justifică din plin interesul pe care îl aveți...

Concluzia era evidentă. John Fitzpatrick înghiți gălușca, dar spuse totuși:

— Ar trebui măcar să-i furnizăm domnului Linge câteva elemente care să-i permită să ia ancheta de la zero.

— Are deja două, observă colonelul. Știe cum arată Erika van Deyssel și Jan Kloos. Firește, îl cunosc și ei... Dar acest lucru îi poate determina să fie imprudenți...

Era clar că Malko era condamnat pentru toată viața să joace rolul „caprei". Întrerupse această dezbatere interesantă:

— Nu putem să cercetăm toate adăposturile clandestine din Amsterdam... Sunt sigur că acest Jan Kloos se simte aici ca peștele în apă.

Colonelul van Nuys zâmbi puțin mâhnit.

— *Herr* Linge, în Amsterdam sunt sute de adăposturi, unele mai mari, altele mai mici, și nu toate au fost descoperite de poliție. Apoi, noi nu avem dreptul să intrăm fără un mandat eliberat de judecătorul de instrucție. Acesta este procedeul acestui sfârșit de secol. Eu țin mai mult decât oricine să-l găsesc pe asasinul locotenentului Hendrik Thor.

John Fitzpatrick se agită pe scaunul lui inconfortabil.

— Dar ce naiba pot să pregătească? întrebă el. La Amsterdam nu există nici trupe, nici instalații militare. În toată Olanda avem doar o mie cinci sute de oameni și un singur escadron care are un F15, la Soesterberg.

Colonelul van Nuys făcu un gest de neputință.

— Cred că avem tot interesul să le găsim obiectivul. Sunt sigur că Tom Wonder a fost asasinat dintr-un motiv bine întemeiat: descoperise ceea ce pregătesc. Noi am avut de-a face cu câțiva disidenți din Onkruit, niște duri, activiști care nu se dau în lături de la nimic. Aduceți-vă aminte de Banda din Baader. Se conduc după propria logică. Ceea ce mă neliniștește este șederea lui Jan Kloos în Germania de Est...

— De ce? întrebă Malko.

Colonelul van Nuys mai trase un fum din pipă și spuse:

— Activiștii ăștia se simt destul de frustrați. Au numai idei simpliste, căci nu sunt instruiți. Dacă le șoptești la ureche un plan sofisticat, se străduiesc din răsputeri să-l pună în aplicare. Așa funcționează serviciile din Est: prin telecomandă. În plus, prezența Erikăi van Deyssel mă îngrijorează. Este o revoltată intelectuală, mult mai periculoasă decât Jan Kloos. Poate să supravegheze realizarea unei acțiuni complexe.

— Așadar, ea este șefa? întrebă Malko.

Prudent, ofițerul din BVD bătu puțin în retragere.

— Încă nu suntem siguri, nu cunoaștem decât vârful aisbergului.

Tăcerea se prelungi. Malko revedea în minte toate elementele problemei. Un furt de arme, moartea în aparență accidentală a unui angajat în US Army, un terorist, o anarhistă, iar acum această încercare de a-l elimina...

— Acești oameni evoluează într-un cerc antimilitarist, observă el. Librarul, acel „homeless", am putea să-i situăm...

Colonelul clătină din cap.

— Poliția nu a reușit să introducă printre ei informatori compententi. Chiar dacă nu sunt de acord cu acești extremiști, îi vor acoperi. Să nu vă faceți iluzii în privința polițiștilor. Avem o singură pistă.

— Care? întrebară în cor Malko și John Fitzpatrick.

— Mama Erikăi van Deyssel, spuse colonelul. Întotdeauna a susținut că nu știe unde este fiica ei. Câtăva vreme am ascultat-o ilegal, bineînțeles. Erika a sunat-o de mai multe ori. Mama este divorțată, locuiește singură într-o casă mare în Hubertuspark, la Haga. Nu sunt sigur că o să vă primească cu brațele deschise.

Ce încurajare plină de amabilitate! Dacă fata se ținea tare, Malko nu avea de gând să renunțe așa ușor... Luă hârtia pe care i-o dădu colonelul. John Fitzpatrick se uită la ceas ostentativ. Malko citi adresa și se întoarse spre el:

— Vreau să știu absolut tot despre „munca" lui Tom Wonder. Dacă domnul van Nuys are dreptate, de aici vom porni ca să le înțelegem motivația.

— Voi face tot ce îmi va sta în putință, îi promise americanul.

Colonelul van Nuys se ridică.

— Domnule Linge, nu pot să fac decât să vă recomand multă prudență, spuse el. Încercați să-l găsiți pe asasinul

locotenentului Thor. Dar să știți că nu sunteți ferit de încă o tentativă de omor, iar eu nu pot să vă protejez deloc. Nu pot să vă eliberez nici măcar un permis de port-armă.

Malko se abținu să-i spună colonelului van Nuys că pistolul lui extraplat, strecurat frumos în centură, cu încărcătorul plin cu opt gloanțe perfect capabile să străpungă țeasta unui anarhist, nu îl părăsea niciodată. Argument pe care, din păcate, nu-l putea folosi în cazul mamei frumoasei Erika van Deyssel. Dar cum avea să o abordeze?

Capitolul VII

Ai fi zis că era casa din *Pe aripile vântului*. Era o clădire impunătoare bej, cu șase coloane albe, situată în fundul unui mic parc excelent întreținut, cu stejari seculari, cu alei bine conturate și cu acoperișul din țiglă albastră. Ce departe i se părea că este față de adăposturile promiscue din Amsterdam. Poarta cu grilaj dădea în St. Hubertusweg, în apropiere de canalul drept ce străbătea Haga de la nord la sud. Exact la doi kilometri de sediul BVD...

Malko admiră fațada maiestuoasă. Trebuie să aibă mai mult de douăzeci de camere. Ce făcea o femeie singură în ditamai căsoaia? Așteptă puțin la intrare, apoi sună. Casa părea abandonată.

Ușa din lemn de culoare neagră cu conturul din cupru se deschise încet, iar în prag apăru un majordom în livrea, chel ca un bec, mândru și tacticos, care îi aruncă lui Malko o privire bănuitoare. Acesta zări în spatele lui un hol care, prin comparație cu Versailles, făcea din celebrul castel o locuință de doi bani. Era luminat de două candelabre imense, avea pereții plini de tablouri ale pictorului Gainsborough [1], cel mai mic dintre ele valorând pe puțin cinci sute de mii de dolari. Se pare totuși că mama Erikăi nu pierduse chiar toată averea în urma divorțului.

— *Mijnheer?* întrebă majordomul cu guturalul accent olandez.

---

1. Pictor englez (Thomas – n. în 1727 și mort în 1788 la Londra). A pictat portretele unor aristocrați ai vremii, precum și numeroase peisaje de un farmec tulburător (n.t.)

S-ar părea că nu putea să pronunțe decât litera „r". Malko îi dădu cartea de vizită și îi răspunse în germană:

— Sunteți amabil să o anunțați pe baroana Margrit că prințul van Linge dorește o întrevedere de câteva minute?

Impresionat, majordomul luă cartea de vizită, deschise larg ușa și îl conduse pe Malko într-un salonaș cu pereții lambrisați, unde îl instală cu tot fastul datorat unui membru din Gotha. În imensa locuință nu se auzea nici un zgomot. Malko așteptă aproape douăzeci de minute, numărând de câte ori scârțâia parchetul, admirând parcul în care se plimbau câțiva păuni. Numai uneori liniștea era tulburată de țipătul vreunei păsări codate. Abia auzi când se deschise ușa în spatele lui.

Baroana van Deyssel era destul de minionă, fină, îmbrăcată într-un taior sobru Chanel deschis în față și cu o bluză din mătase aceeași marcă, ce se mula pe pieptul la fel de frumos ca al fiicei ei. Figura, cu trăsături mult mai fine decât ale Erikăi, cu gura mare și cărnoasă, era încadrată cu părul negru al cărui breton îi ajungea până la sprâncene. Înaintă spre Malko și spuse cu un zâmbet larg care îi dezvălui dinții mici și regulați, cu o voce de un snobism bine regizat:

— Prințe, ce mult mă bucur să vă văd!

După felul în care îi vorbise, s-ar părea că se cunoșteau de când erau copii! Malko îi luă mâna și i-o sărută. Observă trei lucruri la ea: în primul rând, baroana purta perucă brunetă, apoi, avea lentile de contact care îi imprimau privirii un aer ciudat, halucinant și fix. Și, în sfârșit, culmea sofisticării, lentilele ei de contact se asortau cu părul. Malko era sigur că nu avea ochii închiși la culoare. Dar toate astea nu o împiedicau să fie o femeie frumoasă și puternică, cu picioare fine și bine proporționate, iar corpul semăna cu cel al fiicei ei. În jurul ei plutea un parfum discret: Chanel nr. 5.

Ea se așeză în fața lui, iar majordomul aduse imediat un platou cu ceai și fursecuri. Cestile erau dintr-un porțelan delicat albastru deschis, iar ceainicul pântecos, trebuie să fi aparținut multor generații. Deasupra șemineului, trona un portret enorm al baronesei, dar puțin cam prea ajustat.

— Ce surpriză plăcută mi-ați făcut, spuse ea pe un ton afectat. La Haga nu mă întâlnesc cu prea multă lume. Dar cred că îi cunoașteți pe verișorii mei Sélys-Longchamps?

Malko profitase cândva din plin de farmecele unei tinere contese de Sélys-Longchamps, iar legătura lor a fost deliciul bârfelor la petrecerile din oraș, de la Viena și de la Bruxelles.

— Așa este, recunoscu el. Amândurora ne plăcea foarte mult Wagner. Am fost și la un festival minunat la Bayreuth.

— Ah, Wagner! oftă baroana van Deyssel.

În realitate, Malko și cucerirea lui, cât timp a durat festivalul, nu scoseseră nasul afară din hotel decât ca să le dăruiască prietenilor biletele lor. Amândoi detestau opera. Malko încerca să intre pe teţenul pe care voia. Il găsi în momentul în care se aplecă să-i ofere zaharnița baronesei.

— Ia te uită, folosiți același parfum ca fiica dumneavoastră!

Mirată, Margrit lăsă să-i cadă cubul de zahăr în ceașcă. Aceasta a fost singura ei reacție. Lentilele de contact ascundeau schimbările expresiei din priviri. Zâmbi.

— O cunoașteți pe Erika?

— Am întânit-o, spuse Malko.

Margrit van Deyssel își scutură bretonul puțin cam rigid.

— Nu mi-a spus că v-ați întâlnit! Ce urât din partea ei!

Nu părea la locul lui să povestească despre moarte și sânge în acest salon atât de aristocratic.

— Am cunoscut-o pe fiica dumneavoastră în împrejurări puțin mai speciale, precizã cu suavitate Malko.

Baroana râse puțin cam ascuțit.

— Oh, dar Erika este foarte specială, extrem de independentă. Nu duce cu nici un chip viața pe care mi-am dorit-o pentru o fată de rangul ei. În schimb, este foarte inteligentă.

— Nu mă îndoiesc de acest lucru, spuse Malko. A încercat să mă omoare într-un mod destul de ingenios...

Baroana puse ceașca jos puțin cam brusc, apoi îi adresă un zâmbet plin de amabilitate, dar puțin crispat.

— Glumiți!

— Deloc, spuse Malko.

— Ați avut... o aventură cu ea? V-ați certat?

— Ba nu, o corectă Malko.

Îi povesti pe îndelete cum s-a întâlnit cu Erika fără să uite nici un amănunt, nici chiar scurta lor idilă, cu voita intenție de a șoca. După aceea, despre dublul asasinat cu tot ce implica acest lucru. Margrit van Deyssel își aprinse o țigară cu mâna tremurândă.

— Este îngrozitor! spuse ea în final. Nu înțeleg. Am crescut-o pe Erika cu principii sănătoase morale și spirituale. Firește că are opinii politice cu care nu sunt de acord, dar este doar o reacție, nu-i așa? Tatăl ei a dezamăgit-o foarte tare. Ce o fi apucat-o? Nu pot să cred că a vrut să vă omoare. Ea, care este atât de blândă! Adoră să fie mângâiată și alintată. Cred că nu mai este în toate mințile.

— Știți totuși ceva despre trecutul ei de militantă de stânga? sublinie Malko.

Baroana își tamponă ochii cu o batistuță brodată. Era greu de spus dacă era supărată sau juca teatru.

— Bineînțeles că știu, recunoscu ea cu ochii scăldați în lacrimi, dar am crezut că este o greșeală a tinereții.

— Știți cu ce se ocupă în acest moment?

— Nu prea. Mi-a spus că studiază arta și sociologia.

— Din ce trăiește?

Baroana se îmbujoră ușor.

— A refuzat mereu să o întrețin eu. Dar îi trimit din când în când câte o sumă mică de bani, atunci când îmi cere. Prin scrisori post-restant sau prin intermediul prietenilor. Nu prea stă într-un loc.

Era din ce în ce mai ciudat. Acum Margrit van Deyssel își punea picior peste picior aproape la fiecare întrebare. Atmosfera deveni dintr-o dată tensionată.

— Ați auzit de un băiat pe nume Jan Kloos?

Baroana nu reacționă în nici un fel.

— Jan Kloos? Nu, nu cred. De ce mă întrebați?

— Probabil că este amantul ei și cu siguranță și complice. Priviți.

Îi întinse o fotografie la care se uită repede și o lăsă din mână cu o exclamație de groază.

— Este îngrozitor. De unde vine băiatul ăsta?

— Din pușcărie, spuse Malko. Dar se va întoarce acolo, dacă nu va fi ucis înainte. El a pus bomba care era să mă trimită în ceruri și care a omorât un polițist sub ochii mei. Trec peste *curriculum vitae*...

Mama Erikăi părea pierdută. Tăcerea se prelungi câteva secunde, apoi Margrit se uită ciudat la Malko și îl întrebă cu nesiguranță în glas:

— Dar după cartea de vizită, am crezut că... Cine sunteți de fapt? Și cum...

În punctul în care ajunsese. Malko putea să-i spună adevărul.

— Ei bine, și eu duc o viață „dublă", începu el. Sunt *într-adevăr prințul* Malko Linge, dar lucrez în același timp pentru Serviciile de Informații americane. Așa am cunoscut-o pe Erika.

— Și ce doriți de la mine?

— Să mă ajutați s-o găsesc pe fiica dumneavoastră înainte ca lucrurile să se înrăutățească.

Se lăsă din nou tăcerea. Margrit van Deyssel își tamponă ochii, apoi se ridică brusc.

— Vă rog să mă scuzați, făcu ea cu glas stins, trebuie să-mi revin. Veniți cu mine, vreau să aflu mai multe despre istoria asta.

Ea se clătină de parcă o apucase amețeala și Malko fu nevoit să o sprijine. Baroana se lipi imediat de el. O greutate călduță și plăcută. Susținându-se unul pe celălalt, urcară scara monumentală și ajunseră în dormitorul somptuos și romantic, cu pereții tapisați cu catifea albastră, cu un pat imens din lemn aurit. Singurul obiect modern din încăpere era un video Akai. Baroana dispăru în debara. Când reveni, era îmbrăcată într-un halat de casă din mătase thailandeză, încheiat în față cu o mulțime de năsturași, din care se vedea doar gâtul fin și aristocratic. Se așeză la masa de toaletă a cărei oglindă era plină de jur-împrejur de fotografii și își șterse rimelul care se întinsese pe obraji.

— Tot ce mi-ați povestit este îngrozitor! oftă ea. Uitați-vă la fetița mea!

Malko se aplecă peste toaletă și examină cu atenție fotografiile. Era Erika la toate vârstele, la trei anișori, goală-goluță, o fetiță bosumflată cu codițe, apoi o adolescentă în costum de baie întreg, cu superbul ei piept bronzat, ținând-o pe mama ei de mijloc.

— Aici eram la Marbella acum patru ani, spuse Margrit van Deyssel. Este frumoasă, nu-i așa?

— Superbă, spuse Malko.

Mama Erikăi se uită la el.

— Of, ce proastă sunt! Nu-mi vine să cred că Erika a avut o aventură cu dumneavoastră, așa, pur și simplu, fără să vă cunoască.

— Poate a avut un motiv special, zise Malko.

— Nu fiți așa modest, gânguri baroana pe același ton monden. Sunteți fermecător. Totuși, din prima seară, eu care i-am inoculat anumite principii!

Discuția lor devia de la subiect. Malko avea chef să-i spună că nici faptul de a pune bombe nu era prea moral și nu se învăța la Couvent des Oiseaux... Nu reușea să poarte o discuție serioasă cu ea. Avea senzația că se prefăcea mai superficială decât era... Telefonul sună, iar ea răspunse. Pe marmura toaletei, el zări atunci un praf albicios, chiar lângă batista baroanei. Îl adună imediat în batista lui. Dar mama Erikăi era deja lângă el.

— Acum o să vă interoghez, spuse el surânzându-i. Spuneți-mi, ce știți despre fiica dumneavoastră? Vă mai întâlniți cu ea?

Baroana se așează pe taburetul din fața toaletei și se uită la el.

— Da, bineînțeles. Uneori. Ea îmi dă telefon. Dar nu îmi spune niciodată unde este. A fost traumatizată de tatăl ei care o caută peste tot... Doar ca să am din când în când vești despre ea. Câteodată, vorbim destul de mult...

— Când v-a sunat ultima oară?

Ea ridică sprâncenele mirată.

— Să mă gândesc. Acum vreo patru zile.

Exact în momentul în care Erika pregătea asasinarea lui Malko. Dacă colonelul van Nuys avea dreptate, fata participase deja la două omoruri. Malko se hotărî să meargă mai mai departe.

— Voi aborda un subiect delicat, spuse el. Cunoașteți înclinațiile sexuale ale fiicei dumneavoastră?

Margrit van Deyssel rămase cu gura căscată. Apoi clipi repede din pleoape și își puse din nou picior peste picior. uitând că s-a schimbat și își dezveli o porțiune din coapsă.

— Ce vreți să spuneți? Eu...

— Nu este o întrebare fără rost, continuă el. Este foarte important. Fiica dumneavoastră are vreo trăsătură fetișistă sau cam așa ceva? Nu sunteți obligată să cunoașteți acest lucru.

Baroana se făcuse roșie ca racul.

— Mă faceți să mă simt îngrozitor! murmură ea. Nu-mi place să vorbesc despre lucrurile astea. Se poate ca Erika să fi fost influențată de anumite secrete pe care i le-am povestit despre tatăl ei...

— Ce anume?

Margrit van Deyssel se tulbură din nou.

— Ei bine, tatăl ei, soțul meu, era, ca să spun așa, un obsedat sexual. Făceam dragoste toată ziua; indiferent în ce loc. Erika ne-a surprins de câteva ori. El mă obliga să nu port niciodată lenjerie intimă, ca să fiu întotdeauna pregătită. Nici el nu purta.

— Dar nu este un viciu, observă Malko.

— Oh, chiar credeți? izbucni ea brusc înfuriată. Într-o zi, când ne-am dus la Saint-Moritz, el a oprit mașina în creierul munților, m-a tras afară și m-a posedat pe un nămete de zăpadă, chiar în fața șoferului. Atunci am răcit, iar vacanța mea a fost un dezastru.

— Vă mulțumesc, spuse Malko. Din păcate, acest lucru îmi confirmă bănuiala. Fiica dumneavoastră este implicată în două evenimente sângeroase. Există o singură cale de salvare: să o găsiți imediat.

— Dar o va aresta poliția! O vor duce la pușcărie. Este îngrozitor.

Avea din nou lacrimi în ochi și rimelul începu să-i curgă pe obraji. Malko se așeză în fața ei pe alt taburet.

— Margrit, începu el, folosind pentru prima oară prenumele, vreau să fac o înțelegere cu dumneavoastră. Ajutați-mă să o găsesc pe Erika înainte să fie prea târziu. În schimb, vă dau cuvântul de onoare că nu va avea prea multe necazuri, deși a făcut ce a făcut... De fapt, nu ea ne interesează pe noi...

Colțurile gurii lui Margrit se lăsară în jos. Abia își reținea lacrimile.

— Cum aș putea să vă cred?

— Trebuie, spuse Malko. Uitați-vă la mine.

Ea îl ascultă și păru fascinată de ochii aurii ai lui Malko. Buzele se mișcară încetișor și murmură:

— Vă cred. O să încerc.

— Când va suna, încercați sub orice pretext să aflați unde este.

Baroana clătină din cap. Apoi se aplecă brusc și îl cuprinse de mijloc pe Malko, care se ridicase în picioare, și își lipi fața de pieptul lui.

— Oh, este îngrozitor, hohoti ea. Trebuie s-o salvez pe fetița mea!

Ridică spre el fața scăldată în lacrimi, tremurând. El o cuprinse în brațe cu blândețe. Corpul subțire se lipi de el, iar gura șopti lângă gâtul lui:

— Nu o am decât pe Erika! Mă plictisesc îngrozitor aici.

Malko îi mângâie părul drept care o făcea să semene cu o păpușă japoneză.

— De ce purtați perucă? o întrebă el.

Pe toaletă era o fotografie a Margritei pieptănată cu un superb coc blond. De obicei, brunetele se făceau blonde, și nu invers...

— Am avut un accident, murmură ea, și am rămas aproape cheală. Mai sunt și mioapă pe deasupra și m-am gândit să îmbin utilul cu plăcutul. De ce? Nu îmi stă bine brunetă?

— Ba da, spuse Malko.

Ea îl observa, cu privirea ridicată spre el. Era patetică. Rimelul începuse să-i curgă, iar lentilele de contact îi dădeau

aerul unui mutant. Malko se gândi că singurul lucru care ar putea s-o liniștească era să-i arate că era încă o femeie frumoasă. Când buzele lor se atinseră, ea deschise gura supusă, iar limba veni în întâmpinarea limbii lui Malko. Sărutul lor era în toi, când se auziră două bătăi ușoare în ușă. Malko avu totuși timp să-și dea seama că și sânii mamei erau la fel de frumoși ca ai fiicei. Ea se desprinse din îmbrățișare, răsuflând sacadat, și strigă cu vocea cea mai mondenă:

— Da, Bernardt?

— A sosit masorul, doamnă! strigà majordomul prin ușă.

— Cobor imediat!

Ea își netezi capotul cu ochii strălucitori și murmură:

— Dumnezeule! Am înnebunit. Ce o să credeți despre mine? Nici măcar nu ne cunoaștem!

Malko îi luă mâna cu gentilețe și i-o sărută uitându-se în ochii ei.

— Sper să ne cunoaștem mai bine.

Privirea coborî și atinse cu degetele pieptul ascuțit și ferm pe sub halatul din mătase thailandeză. Margrit închise ochii și protestă cu blândețe:

— Nu-mi faceți asta, vă rog, sunt foarte sensibilă. Și-apoi, a trecut atâta timp de când n-am avut un bărbat!

— Am promisiunea dumneavoastră în legătură cu Erika, spuse Malko. Este urgent. Stau la *Krasnapolski*, la Amsterdam.

— Vă sun, îi promise ea. Imediat ce va fi posibil.

— Vă rog să nu-i pomeniți nimic despre vizita mea, firește.

— Vă jur.

El o luă din nou în brațe și o sărută doar pentru plăcerea de a-i simți pântecele fremătând lipit de el. Baroana Margrit trebuie să fie o bucățică mai bună decât fiica ei. El se desprinse din îmbrățișare cu părere de rău. Majordomul aștepta în capul scării și îl conduse până la ușă cu ceremonial.

În timp ce mergea pe St. Hubertusweg, se gândi că vizita lui fusese fructuoasă din toate punctele de vedere. Baroana Margrit era într-adevăr o persoană ciudată. Puțin șireată, dezarmată, puțin țăcănită și artificială. Dar extrem de excitantă...

Ce făcea oare închisă singură în căsoaia asta din Haga, în vreme ce ar putea fi la Saint-Moritz sau la Marbella colecționând iubiți?... Și aici era un mister. În orice caz, era singura pistă pe care o avea ca s-o găsească pe Erika și să zădărnicească lovitura care se pregătea.

Faptul că era într-adevăr un prinț îi aducea uneori și avantaje. Baroana van Deyssel nu ar fi adus în dormitor un simplu polițist.

* * *

Malko despături cu grijă batista și o puse pe biroul colonelului van Nuys.

— Aveți vreun mijloc rapid de identificare a prafului din batistă?

— Dacă este simplu, da, răspunse ofițerul superior.

Sună și un soldat luă batista lui Malko pusă într-un plic pe care colonelul scrisese ceva. Acesta își aprinse pipa și spuse:

— Am noutăți...

— Ați...

— Nu, nu, este doar o verificare. Arma cu care s-a tras în dumeavoastră și pe care Jan Kloos a aruncat-o provine dintr-un lot ascuns în depozitul nostru de Lucien Schoor, bărbatul care a fost găsit înjunghiat... Prin urmare, cercul s-a restrâns, ne aflăm în fața aceleiași afaceri.

Malko povesti și el lunga vizită la baroneasă. Colonelul nu mai putea de bucurie.

— Vedeți că vă descurcați!

Se auzi o bătaie în ușă. Era soldatul cu o foaie de hârtie și cu batista lui Malko spălată și călcată. Colonelul citi repede raportul și făcu ochii mari.

— Știți ce ați avut în batistă?

— Bănuiesc.

— Cocaină.

Malko tăcu. Prin urmare, baroana nu era chiar atât de curată precum părea. Malko simțise bine că era ceva necurat la

mijloc. Își schimbase impresia despre ea. Colonelul întrerupse tăcerea.

— Domnule Linge, ne lipsește esențialul. Aceste asasinate și aceste acțiuni, în aparență fără legătură între ele, au cu siguranță un scop precis și foarte serios. Trebuie să dezlegăm misterul, căci altfel...

Altminteri, vor avea o mare problemă. Malko își storcea mintea, dar tot nu vedea ce puteau complota înfricoșătorul Jan Kloos și apetisanta Erika. Cu toate astea, ferocitatea acțiunilor acestora arată că nu era o glumă de cercetași... Și doar Margrit van Deyssel putea să ia legătura cu fiica ei. Totul depindea numai și numai de ea.

— Sper să aveți noutăți în curând, spuse colonelul van Nuys.

Malko își dădu seama deodată că se juca cu focul. Dacă Erika era atât de periculoasă cum o credeau agenții din BVD, demersul lui Malko pe lângă mama ei o va înfuria la culme. Astfel, veștile vor sosi sub formă de rafală de mitralieră sau ca explozia unei bombe. Era o mare prostie să moară la Amsterdam.

Capitolul VIII

Colonelul van Nuys puse cu grijă în dosar raportul analizei batistei lui Malko, trase un fum din pipă și spuse:

— Ar trebui să-l anunțăm pe domnul John Fitzpatrick ce ați descoperit. De la începutul acestei afaceri, am fost convins că totul este îndreptat împotriva americanilor.

Liniștea olandezului era bine-venită: trăgea fără grijă din pipă ca și cum totul era bine și frumos.

— Mă duc eu să-i spun, zise Malko.

De la Kennedylaan, sediul BVD-ului până la Ambasada SUA, erau doar zece minute de mers pe străduțele liniștite din Haga, străbătute de micuțele și cochetele tramvaie roșii. Ambasada SUA era un bloc de ciment mare de patru etaje, cu ferestre trapezoidale cu grilaje la parter. Două camere video, agățate sus pe fațadă, supravegheau vizitatorii, iar intrarea era apărată de un grilaj impresionant ca poarta închisorii Sing-Sing... Aspectul respingător contrasta în mod curios cu piațeta umbrită de copaci și înconjurată de straturi de flori înspre care dădeau ferestrele ambasadei. Olandezii se străduiau din răsputeri să nu înspăimânte populația. Pe trotuarul bulevardului Loewensteinlaan, de-a lungul celeilalte fațade a ambasadei, puseseră o jardinieră lungă cu flori care nu reușea să ascundă în totalitate zidul din beton construit împotriva atentatelor.

John Fitzpatrick îl întâmpină pe Malko în cămașă, supărat foc. Aflase și el descoperirile în legătură cu pistolul Herstall folosit de Jan Kloos.

— Acum suntem siguri, spuse el. Și eu care trebuie să plec peste o săptămână în vacanță în Malaiezia! Măcar de nu s-ar mai întâmpla nimic până atunci!

— Rugați-vă lui Dumnezeu! îl sfătui Malko. Am nevoie de un permis ca să mă duc la Dispatching Center din Rotterdam

ca să mă întâlnesc cu superiorii lui Tom Wonder. Sunt aproape sigur că acolo se află cheia misterului. Sergentul nu a fost ucis degeaba, dacă într-adevăr a fost ucis...

Șeful centralei arătă spre telefon.

— Nimic mai simplu. Întrebați de maiorul Gordon Wilson. Îi telefonez chiar acum. Dar nu trebuie să facem valuri, să fim totuși foarte discreți. Nu vreau ca telexurile să curgă spre Langley. S-au gândit să ne trimită crucișătorul *New Jersey* acum când nu mai avem nevoie de el la Beirut...

* * *

Malko se învârtea ca un șobolan otrăvit într-o regiune din nordul Rotterdamului, pe lângă autostrada E 36 ce ducea la Utrecht. Era un amalgam de sate, de câmpii, de zone industriale, foste pământuri smulse mării, netede ca-n palmă, iar Malko căuta în acest loc „Quick Dispatch Center".

Explicațiile lui John Fitzpatrick fuseseră prea scurte... Până la urmă băgă într-un taxifon câteva monede de douăzeci și cinci de cenți și află drumul de la secretara maiorului Wilson, care de fapt se afla la doi pași!

Ajunse în sfârșit într-un mic parc industrial aflat între autostrada E 36 și Capelseweg, o șosea perpendiculară. În sfârșit, găsi ceea ce căuta: la intersecția străzii Lyphantsebaan cu Schinkenkelsebaan, era o clădire cu trei etaje, maronie cu niște benzi roșii, împrejmuită cu un gard de metal, unde nu se vedea nici un semn din exterior. Doar câteva vehicule aparținând US Army staționau în curte, cu plăcuțe verzi. Nu era nici o diferență între acest imobil și celelalte clădiri comerciale din jur. Nicăieri nu flutura drapelul american. Malko arătă legitimația și fu condus la șeful centrului care era într-un fel de cușcă cu geamuri așezată deasupra sălii calculatoarelor. Aici lucrau vreo sută de persoane, dintre care două treimi de olandezi repartizați în posturi „non sensibile".

Gordon Wilson era un maior din Seabees [1], cu țigara între buze. Un poster cu o semiremorcă Mack decora biroul și celebra fotografie a pușcașilor marini care înfigeau drapelul american pe Iwô-Jima în 1945. Îi arătă cu țigara autostrada dreaptă care se vedea de la fereastră.

---

1. Corpul de geniu al pușcașilor marini (n.a.)

— Nu e prea vesel, nu-i așa? Din fericire, suntem la zece minute de Rotterdam. Dar Rotterdamul nu e ca New York-ul...

Fiind ras de pe fața pământului în timpul războiului, Rotterdamul a fost reconstruit ca un oraș în întregime nou, cu fantezia unui computer. Aici se adunau zeci de kilometri de cheiuri ce aparțineau zonei portuare provocând aglomerările cele mai sinistre ale lumii civilizate, nemaivorbind despre vremea care era tot timpul mohorâtă. Americanul se uită la ceas, un Rolex ce cântărea un kilogram.

— Veniți, discutăm în timp ce mâncăm.

Ajunseră într-un mic restaurant din satul Capelse și se asezaseră la o masă, servind specialitatea zilei, o tocăniță plină de sos care te făcea să devii vegetarian. Dar nici mâncarea nu îl făcea pe maiorul Wilson mai amabil.

— Am primit instrucțiuni de la Dumnezeu–Tatăl să răspund la toate întrebările pe care mi le puneți. Sunt la dispoziția dumneavoastră.

— Cu ce se ocupă Dispatching Center?

Maiorul Wilson bău o jumătate de litru de bere, apoi îi explică:

— Este foarte simplu, noi controlăm aprovizionarea trupelor americane din NATO cu armament. Acesta vine prin Rotterdam, Anvers și mai rar prin Hamburg. Săptamânal sau chiar la cincisprezece zile, cheiul Prinses Beatrix este închis de securitate și se descarcă câteva sute de conteinere. După aceea, cu ajutorul computerelor noastre, marfa este expediată în diferite unități din Germania, Olanda și Belgia. Simplă rutină. Însă, în cazul unui conflict, acest lucru devine extrem de important. Avem planuri alternative care permit multiplicarea capacității de zece ori. Totul este pe un program pe calculator.

— Ce trece prin centrala dumneavoastră?

— Absolut totul. De la bomba atomică la guma de mestecat, trecând drept automobile, încălțăminte, hrană sau televizoare... E o treabă de tot râsul. Dacă nu am fi avut calculatoare, nu făceam nimic. Cargourile nu mai au loc la cheiuri, descarcă, apoi pleacă bine-mersi și noi trebuie să ne descurcăm...

— De ce este atât de discret sediul dumneavoastră?

Americanul îi făcu șmecherește cu ochiul.

— Pentru securitate! Suntem o unitate „sensibilă". Zona este înconjurată de o unitate de pușcași marini. Dar cea mai

bună protecție a noastră este ceea ce nu știm. Militanții pentru pace nu au ajuns niciodată până aici. Norocul lor, căci am o mitralieră care abia așteaptă să-și facă treaba...

Își termină berea rostind aceste cuvinte ca o sentință.

— Dar de ce sunt interesați de ce faceți dumneavoastră?

— Pentru aceleași fleacuri obișnuite! Contribuția noastră la război... Mai bine să fii comunist decât un om mort... Dar eu o să-i bat la popou până o să le ajungă în gură...

Malko îl lăsă să se mai potolească.

— Ce funcții avea Tom Wonder, sergentul care a murit acum câteva săptămâni?

— Programator la calculatorul central, răspunse Gordon Wilson, după ce comandase două pahare de coniac Gaston de Lagrange. Era un tip pe cinste din Indiana.

— Ce făcea de fapt? insistă Malko adulmecând coniacul ce îi fusese pus în față.

— Ei bine, el înregistra mărfurile care erau descărcate și „quick dispatching" „hrănea" calculatoarele de la departamentul „intrări". Dar mai sunt încă doisprezece care fac acest lucru, c-are lucrează în schimburi, fiindcă telexurile sosesc fără încetare. Vapoarele sunt întoarse din drum, sosesc ba cu întârziere, ba prea devreme, camioanele rămân în pană, depozitele nu sunt anunțate din timp și uite așa, este o vânzoleală permanentă!

— Se ocupa de un sector anume? Arme? Muniții?

Maiorul clătină din cap.

— Nu. În conteinere erau de toate.

— Înțeleg, spuse Malko. Noi credem că sergentul Wonder a fost asasinat. Omor ce are legătură cu activitatea profesională, firește. Dumneavoastră ce părere aveți?

Gordon Wilson puse țigara în scrumieră și luă o gură de coniac. Îl ținu un timp în gură ca să-i simtă mai bine aroma, apoi spuse:

— Știu. Tipii din Army Intelligence m-au ținut pe jar vreo două ore, întrebându-mă dacă o făcea singur prin closete, dacă avea o prietenă, chestii din astea. I-au interogat și pe toți prietenii lui, dar nu au ajuns la nici un rezultat. Eu nu cred în povestea asta. Tom Wonder era un băiat bun și liniștit. În fiecare dimineață înainte de masă alerga în jurul clădirii. Seara, se ducea în apartamentul din Rotterdam cu Golful lui. Cred că se regula, dar era foarte discret... Am încercat să scot ceva de la prietenul lui Miki Marshall care

făcea echipă cu el, dar nu știe nimic... De altfel, nimeni n-a venit să ne pună o bombă de când s-a întâmplat...

— De când a murit au mai sosit materiale?

— Bineînțeles! De trei sau patru ori. Nu s-au luat măsuri de prevedere în plus.

— Material sensibil?

Din ce în ce mai îmbujorat, maiorul se aplecă peste masă cu un aer misterios.

— Cum numiți dumneavoastră muniția pentru un tun de o sută cincizeci și cinci de milimetri cu încărcătură nucleară? A trecut ca o scrisoare pe la poștă... Eu vă spun că tipii ăștia din Army Intelligence sunt paranoici. Bietul băiat s-a înhăitat cu niște tâmpiți de olandezi care l-au forțat să se drogheze. Aici toată lumea o face. Duceți-vă la Amsterdam și o să vedeți. Eu aș arde porcăria asta cu aruncătorul de flăcări...

Din punct de vedere politic, maiorul Gordon Wilson se situa probabil puțin mai la dreapta lui Gengis Han. Din păcate, nu îi era de nici un ajutor lui Malko. Scoase din buzunar fotografia, Erikăi vaň Deyssel.

— Ați văzut-o vreodată pe această fată?

Bărbatul se aplecă deasupra fotografiei cu interes, apoi se uită la Malko cu o privire strălucitoare.

— Niciodata, dar mi-ar face plăcere. Cine este?

— Cea pe care o bănuim că ar fi ajutat la asasinarea sergentului Wonder. Este o activistă antimilitaristă foarte periculoasă.

Maiorul făcu ochii mari și puse degetul mare pe fotografie.

— Spuneți-mi, aici sunteți dumneavoastră? Ce căutați cu ea?

În voce i se citea deja o undă de bănuială.

— Este o informație „clasată", răspunse Malko cu suavitate. Nu am dreptul să vă răspund la întrebare. Dacă printr-o întâmplare o întâlniți, trebuie neapărat să-l anunțați pe domnul Fitzpatrick, la ambasada dumneavoastră din Haga.

Plăti și îl lăsă pe maiorul Gordon Wilson cu coniacul lui. Era dezamăgit. Moartea sergentului Wonder nu era întâmplătoare, ci o piesă dintr-un puzzle superpericulos. Din nou se lovea de un zid. Înainte să plece din restaurant, Malko o sună dintr-o cabină pe Margrit van Deyssel. Majordomul îi spuse că baroana a plecat și nu știe când se întoarce. Malko îi spuse cine este. Nu-i rămânea decât să se întoarcă la Amsterdam.

* * *

Malko frână brusc și era cât pe ce să treacă de bifurcația SS 104 care ducea în centrul Amsterdamului. Cât a durat drumul, s-a gândit atât de mult, încât mai avea puțin și îi crăpa capul. Dar se uita mereu în oglinda retrovizoare. Pistolul extraplat era pus pe jos, cu un glonț pe țeavă. Începuse să plouă din nou, iar bicicliștii, stoici, pedalau pe bicicletele lor negre și înalte neluând în seamă ploaia. Se îmbolnăvea numai la gândul că se va trezi singur în camera lui de la hotel. Se uită la ceas. Era trei fără un sfert. De ce nu s-ar duce să-și petreacă timpul pe la librăria de pe Nesstraat? Știa că, după atentat, poliția l-a interogat pe libra-rul bărbos, dar nu aflase nimic. Poate că era bine să mai insiste.

Printr-o minune, găsi un loc de parcare lângă canalul Grim-burgwal, chiar în capătul străzii. Oamenii terminau de mâncat într-un mic restaurant vopsit tot în alb, situat chiar pe malul canalului cu apa murdară. Malko o luă pe jos, sperând ca ploaia să nu-l ude prea tare.

Inima începu să-i bată mai tare. Ghemuit în fața ușii, librarul se pregătea să închidă ziua în amiaza mare! Nu îl văzu pe Malko care se uita în vitrină și se sui pe o bicicletă neagră pornind în contrasens pe Nesstraat. Începea bâlciul! Malko stătu puțin în cumpănă. Dacă îl urmărea cu mașina pe sensul unic, librarul putea să-l observe. Dacă înconjura pâlcul de case, îl pierdea în mod sigur. La noroc, îl lăsă pe librar să înainteze o sută de metri, apoi urcă străduța îngustă cu BMW-ul. Nu lua în seamă semnele furioase ale trecătorilor. Slavă Domnului că nu veneau alte mașini din față, apoi intră în legalitate când ajunse în piața Dam. Biciclistul o înconjură și o luă pe Damrak. Malko fu cât pe ce să-l piardă de câteva ori. Amsterdam era într-adevăr un oraș făcut special să fie străbătut pe două roți... Mai avea puțin și se ciocnea cu tramvaiele, cu mașinile, cu pietonii, trecea cu încăpățânare pe roșu. În Olanda pietonii aveau prioritate oricând.

Când ajunse în Haarlemmerweg, crezuse că l-a pierdut pe librarul bărbos, acceleră și până la urmă, îl descoperi în spatele lui. Ajunseră astfel în Haarlem, un cartier liniștit situat în vestul orașului, cu căsuțe mici și spălăcite. Bărbosul se opri într-o băcănie, cumpără niște roșii și dispăru pe strada Van der Hoop, la numărul 85.

Malko parcă BMW-ul puțin mai departe și intră pe ușa pe care dispăruse librarul. Văzu o scară strâmtă și abruptă ca o schelă. Coridorul mirosea a cartofi prăjiți și a murdărie. Pe ușă nu era trecut nici un nume, ci numai numerele apartamentelor. Când se pregătea să plece, de pe scară apăru o femeie și îi spuse ceva în olandeza. Luat prin surprindere, Malko răspunse:

— Îl caut pe Leo.

— Stă sus, spuse femeia.

Ea începu să coboare, iar Malko trebui să urce, ca să nu-i trezească bănuieli. Îndată ce femeia plecă, el coborî așa-zisa scară și se urcă în BMW perplex. „Leo" era un nume destul de obișnuit, dar oricum era o coincidență bizară. Rămase în BMW ca să pândească ușa. Ce trebuia să facă? Să cheme BVD-ul? Până s-ar fi mișcat agenții, tipul avea timp să fugă de zece ori.

Se resemnă la un filaj mai puțin glorios. După ce găsi la radio un post cu muzică, începu să se plictisească. În curând, aflase tot ce se petrecea în cartierul Haarlem. Nu era prea pasionant...

Se scurse o oră. Îi era teamă să nu adoarmă. Ușa cu numărul 85 rămânea cu încăpățânare închisă. Dar deodată, descoperi cu o tresărire în piept o mașină care fusese ascunsă de un tramvai oprit. Erau doi bărbați înăuntru. Cel din dreapta coborî. Era un blond cu ochelari rotunzi care intră la numărul 85, în timp ce mașina plecă și trecu pe lângă Malko. Acesta zări într-o fracțiune de secundă, prin parbrizul celeilalte mașini, barba roșcată și ochii bulbucați ai lui Jan Kloos!

* * *

Încercă să noteze numărul, dar altă mașină trecu în fața lui, acoperindu-l. Până să pornească și să ia o curbă, sosea un tramvai. Furios la culme, Malko pierdu mult timp, înjurând în gând. Ajunse în fine pe o stradă principală, Van Hallstraat, și se pomeni în fluxul circulației intense din Haarlemmerweg. Jan Kloos putea să o fi luat ori la dreapta, ori la stânga. Avea prea mult avans. Îl pierdu a doua oară. Făcu să-i scrâșnească pneurile la o curbă și o luă din nou spre Van der Hoopstraat. Se ruga în gând ca blondinul să nu o fi șters între timp...

În fața ușii cu numărul 85 nu era nimeni. La douăzeci de metri zări o cabină telefonică, Malko se scotoci prin buzunare.

Nu găsi nici o monedă... Se năpusti în băcănia de alături și căută să facă rost de câteva monede pe care le îndesă în aparat. Dar la sediul BVD-ului nu răspundea nimeni. Probabil că centralista își facea unghiile. Cu ochii pe ușa cu numărul 85, Malko spumega de furie. În sfârșit, o voce răgușită îl anunță că avea legătura cu BVD.

— Cu colonelul van Nuys, urlă Malko în receptor. Este urgent!

Fu nevoit să aștepte din nou. Monedele se auzeau căzând inexorabil. În fine, vocea răgușită anunță:

— Colonelul van Nuys este în ședință cu directorul general, nu poate fi deranjat.

— Atunci, cu adjunctul lui, căpitanul...

Malko realiză că nu știa cum îl cheamă pe cel care îi luase locul locotenentului Thor. Ultima monedă căzu, apoi legătura se întrerupse. Ieși din cabină furios la culme. Nu avea decât să-și înece amarul așteptând cu răbdare.

Îl cuprinse oboseala când bărbosul de la librărie apăru însoțit de blondin. Se îndreptară amândoi spre un Austin vechi parcat puțin mai departe. Bărbosul îi dădu cheile blondului și se duse să-și ia bicicleta. Malko nu mai putea de bucurie. În sfârșit, avea o pistă. Ce bine că Margrit van Deyssel nu fusese acasă, că acum s-ar afla la Haga.

După treizeci de secunde, blondul rula pe Harlemmerweg îndreptându-se spre ieșirea din Amsterdam, iar Malko după el, cu trei mașini interpuse... Ocoliră tot orașul ca să ajungă pe autostrada E 9, către Utrecht. Circulația relativ intensă îi permitea lui Malko să-l urmărească foarte ușor. Înainte de a ajunge la Utrecht, o luară pe A 36, către est, apoi spre nord, pe A 27, îndreptându-se spre Hilversum.

Peisajul era neted ca de obicei, presărat de ferme. După câțiva kilometri, blondinul o luă pe șoseaua de centură, îndreptându-se către Amersfoot. Brusc apărură câțiva copaci și câteva valuri mici de pământ. Acum traficul era mai puțin intens, iar Malko fu nevoit să ridice piciorul de pe pedala de accelerație ca să nu fie observat. Văzu Austinul de departe virând pe un drum forestier, ce șerpuia prin pădure. Se angajă și el pe acel drumeag. Austinul dispăruse, dar nu văzu nici o răscruce, prin urmare, blondul era tot înaintea lui. Malko acceleră, trecu peste o cale ferată care nu era păzită. Drumul nu

mai era asfaltat și părea mai degrabă o cărare care avea însă câteva ramificații...

Se pomeni rulând de-a lungul căii ferate, pe un drumeag îngust. Deodată, zări niște case, o gară și o barieră închisă cu un lacăt imens. Ajunsese la un drum înfundat! Deci blondul o luase pe alt drum prin pădure. Acum trebuia să exploreze toate cărările pe lângă care trecuse... O luă înapoi enervat la culme. Dacă ar fi avut un elicopter. Exploră trei poteci care se terminau cu o înfundătură.

Cea de-a patra se afunda în pădure. Malko zări în sfârșit o căsuță izolată, înconjurată de o barieră albă, iar în curte, era oprit Austinul. Încetini, mai merse vreo cinci sute de metri, apoi opri. Măcar de nu l-ar vedea în pustietatea asta... Ascunse BMW-ul după un pâlc de copaci, își strecură pistolul extraplat la centură și se întoarse pe jos.

Ajunse cu ușurință în apropierea căsuței. Nu era nici un semn de viață. Avea noroc, căci locul în care se afla zidul nu avea nici o fereastră. Oare ce căuta blondul în colțul ăsta uitat de lume?

În timp ce se gândea, auzi un zgomot de motor. Se ascunse și zări venind o mașină de culoare neagră, de fabricație japoneză, dar nu reuși să-i vadă numărul. Își asumă riscul enorm și înaintă descoperit ca să vadă ce se petrece în curte. Din mașina neagră coborî un singur om, cu o geantă diplomat în mână, care semăna a funcționar. Blondul cu ochelari rotunzi ieși din casă și îi strânse mâna, apoi intrară amândoi în casă.

Malko traversă drumeagul în goană și merse pe lângă zidul fermei. Ideea era să ajungă într-un loc din care să poată vedea numărul mașinii de culoare neagră. Ajunse astfel la capătul barierei albe. Mai avea de parcurs doar câțiva metri. Se pregătea să facă un salt, când o voce în spatele lui îl făcu să tresară:

— *Mijnheer*, ce cauți tu aici?

Malko se întoarse și îl văzu pe blondul cu ochelarii rotunzi, speriat, îndreptând spre el o pușcă de asalt FAL, cu încărcătorul montat, gata să tragă.

Capitolul IX

Țeava pușții îndreptate spre Malko tremura, dar, de la această distanță, gloanțele trase din FAL îl făceau bucățele. Se vedea cât de colo că blondul nu folosea armele de foc. Se uita la Malko cu un amestec de nedumerire și de panică. Nici măcar nu se gândi să-l controleze.

Cei doi bărbați se măsurau din priviri. Malko se ferea să facă vreo mișcare. Auzi un strigăt din casă.

— L-ai găsit?

— Da! strigă blondul.

— Adu-l aici!

Malko înțelegea destul de bine olandeza, pentru ca acesta să nu-i traducă. Nu încercase să pună mâna pe pistol și străbătu curtea sub amenințarea armei. Cu siguranță că blondul nu era un ucigaș, dar Malko nu știa totuși ce îi putea pielea tovarășului său. De aceea era neliniștit. Acesta aștepta în pragul ușii cu mâinile în buzunarele impermeabilului, impunător, cu părul negru și des, cu ochii duși în orbite, cu trăsături parcă tăiate cu barda. Îl învălui pe Malko într-o privire ascuțită și îi spuse imediat blondului:

— L-ai controlat?

— Nu, mărturisi acesta.

— Dă-mi mie arma, spuse el și întinse mâna spre Fal, controlează-l!

Blondul stătea pe gânduri. Se uita când la Malko, când la musafir. Acesta se aplecă la urechea lui și murmură ceva ce Malko nu putu să audă. Blondul păli instataneu, iar lui Malko i se strânse stomacul.

Nu trebuia să fie vrăjitor ca să-și dea seama că musafirul îl sfătuise pe blondin să-l omoare pe loc. Controlul nu avea nici un rost. Imediat ce îi luau pistolul, era la cheremul lor. Mai avea încă o unică șansă de scăpare.

— Sunteți polițiști? îi întrebă el în nemțește. Eu sunt turist... Ce se întâmplă?

Privirea ascuțită a bărbatului mai în vârstă nu îl slăbea nici o clipă. Spuse:

— Nu este turist... Dă-mi pușca!

Blondul era livid la față. Strângea atât de tare arma încât încheturile degetelor se albiseră. Bărbia îi tremura. Era înmărmurit de această situație neprevăzută. Brusc, musafirul își dădu seama că nu trebuia să mai piardă nici o secundă, căci, dintr-un salt, intra direct în casă. Malko se dădu un pas înapoi, străduidu-se să scape din acest viespar. Blondul strigă imediat cu voce ascuțită, isterică:

— Nu mișcați! Nu mișcați!

În aceeași clipă, bărbatul cu părul negru apăru în spatele lui, ținând pușca FAI cu ambele mâini.

— Pleacă de lângă el! ordonă acesta.

Din instinct, blondul se întoarse, părăsindu-l pe Malko din priviri. Acesta făcu un pas într-o parte în timp ce își smulse pistolul din centură. Bine că avea un glonț pe țeavă. Preț de câteva secunde, blondinul se găsi între el și musafir, împiedicându-l pe acesta din urmă să observe gestul lui Malko.

Când zări arma, era deja prea târziu. Malko apăsă pe trăgaci, iar glonțul de mare viteză îl nimeri în plin în piept. Încercă să ridice țeava pușții, dar Malko mai trase o dată și glonțul îl nimeri direct în ochiul drept, omorându-l pe loc. Nici măcar nu apucă să țipe, pușca îi căzu din mână cu un zgomot de fiare, iar bărbatul se prăbuși ca un bolovan.

Blondul, înnebunit, abia putu să scoată un sunet. Malko îi prevăzuse reacția și se aruncă după mașina neagră, cu o fracțiune de secundă înainte ca acesta să deschidă focul. Rafala pușții de asalt pulverizează parbrizul și din față și din spate, smulse

tabla și capota într-un vacarm infernal, care se termină cu o pocnitură seacă. Neavând experiență, blondul golise încărcătorul dintr-o dată. Malko se ridică din rămășițele mașinii și strigă:

— Aruncați arma!

Blondul, cu ochelarii strâmbi, nu spuse nimic, dar strângea pușca goală ca și cum ar fi vrut să-i stoarcă muniția. După aceea, făcu un salt și dispăru în casă. Malko ar fi putut să-l împuște, dar avea nevoie de el viu. Se pregătea să-l urmărească, dar își dădu seama la timp că această casă putea să fie un depozit de arme. Era mai bine să nu se joace cu focul. Străbătu porțiunea alergând, hotărât să ajungă la BMW și să cheme poliția. Dar când se întoarse, îl zări pe blondin care îl urmărea la rândul lui, cu pușca de asalt în mână și cu un sac din pânză pe umăr. Probabil că își luase muniție. Deși era destul de departe, tânărul deschise focul asupra lui.

Gloanțele smulseră frunzișul, ricoșară în copaci, șuierând în jurul lui Malko. Un scurt moment de liniște se așternu, apoi se auzi păcănitul caracteristic al încărcătorului montat la armă și Malko abia avu timp să se ascundă după un stejar bătrân. Gloanțele desfrunziră din nou copacii. Parcă era bătălia de la Stalingrad. Nu se așteptase la o asemenea ofensivă din partea unui tânăr în aparență inofensiv.

Se auzi zgomot de crengi rupte pe partea cealaltă a drumului, apoi iarăși o rafală. Blondinul se dezlănțuise. Înainta în salturi pe sub coroanele copacilor, încercând să-l ia pe Malko prin surprindere. Dar el ripostă, trăgând două focuri de pistol, mai mult ca să-l intimideze, decât să-l oprească.

Voia să-l prindă pe blond viu, nu să-l masacreze, dar acesta nu înțelegea de vorbă bună. Moarea musafirului său parcă îl făcuse să cadă în transă. Se mai auzi o rafală. Malko aproape că ajunsese la BMW. Acesta era zguduit de împușcături și se auzi o explozie îngrozitoare în spate, rezervorul luă foc, iar flăcările cuprinseră imediat toată mașina. Malko se întoarse și zări o mică râpă la câțiva metri în spatele lui. Blondul continua să avanseze, măturând metodic frunzișul cu rafale. Avea muniție, nu glumă...

Pistolul extraplat nu făcea față puștii de asalt. Dacă Malko se angaja într-o luptă directă, blondul îl făcea chisăliță. Sări în râpă și se rostogli pe pantă exact la timp. Înainte de a se adăposti după o buturugă, zări silueta adversarului său apărând pe marginea râpei și trase o rafală împrăștiind țărâna în jurul lui. Se lăsă din nou liniștea.

Cum de nu alertase până acum pe nimeni această bătălie provocată? Malko înălță capul cu grijă. Nu văzu nimic. Războiul se sfârșise. Urcă panta cu pistolul în mână și, cu multă băgare de seamă. ajunsese aproape de vârf. când auzi un zgomot de motor. Blondinul pornea mașina. Se așteptase la orice, numai la asta nu. Se pare că furia acestuia se transformase în teroare.

Malko ajunse pe poteca unde ardea BMW-ul și alergă spre casă. Exact la timp ca să vadă vechiul Austin dispărând la curbă. Intră în curte. Necunoscutul zăcea tot acolo unde căzuse, strângând încă pușca de asalt cu care voise să-l împuște pe Malko. Acesta păși peste cadavru și intră în casă.

Vizita nu dură mult. Se vedea că nu este locuită. Într-un dulap, descoperi vreo șase puști de asalt FAL cu încărcătoare și câteva grenade. Geanta-diplomat a necunoscutului dispăruse. Nu avea nici telefon. Se uită la cadavru, scotoci peste tot, dar nu găsi nici un act. Singurul mijloc de a ajunge din nou în lumea civilizată era mașina neagră. Se urcă la volan, învârti cheia în contact, însă motorul nu porni. Se pare că un glonț atinsese o piesă importantă. Malko zări niște acte în torpedou. Era o mașină închiriată pe numele unei societăți: NV Bocholt. Nu-i rămânea decât să plece pe jos.

* * *

Golful albastru al poliției din Amersfoot se hurduca pe cărarea din pădure, urmat de alte două vehicule și de doi polițiști pe motociclete. Malko dăduse alarma, comunicând adresa bărbosului din Amsterdam prin colonelul van Nuys. Acesta se urcase cât putuse de repede într-un elicopter și aterizâ pe o pajiște de lângă casă.

— Nu este de mirare că nu a apărut nimeni, îi spuse el lui Malko, aici este o zonă militară unde au loc foarte des exerciții de trageri.

Poliția controla în acest moment ferma. Peste bărbatul pe care îl împușcase Malko puseră o foaie de cort. Armele fuseseră puse pe altă pânză, la vedere. Un polițist se apropie și ridică pânza pentru colonelul van Nuys. La vederea cadavrului, acesta exclamă cu surprindere:

— *Godferdom!*

— Îl cunoașteți? întrebă Malko.

Ofițerul din BVD se întoarse spre el cu o lucire de nedumerire în priviri.

— Este corespondentul Agenției TASS la Haga. Îl cheamă Victor Lissenko. Membru în KGB, firește, iar serviciile noastre l-au reperat deja. Predecesorul lui a fost expulzat din țară fiindcă a încercat să dea sume de bani în folosul mișcărilor pentru pace.

— Nu știu dacă avea bani, observă Malko. Eu nu am văzut nimic.

Colonelul zâmbi cu răceală în timp ce privea cadavrul.

— N-a venit aici degeaba. Asta înseamnă un incident diplomatic. Ar fi mai bine să nu se afle că l-ați omorât dumneavoastră. Să nu mai zăbovim aici. Vă duc eu cu elicopterul.

* * *

Locuința lui Victor Lissenko era o căsuță albă cu un etaj, situată pe strada Johan van Oldenbarneveltlaan la numărul 96, într-un cartier extrem de liniștit din Haga, la numai cinci sute de metri de Ambasada URSS. O femeie subțirică și ștearsă stătea în fața colonelului van Nuys, însoțit de Malko, pe care îl prezentase ca ofițer olandez în BVD. Tocmai îi anunțaseră doamnei Lissenko moartea soțului ei. Ea nu aflase nimic până acum.

— Victor a plecat de obicei la birou, spuse femeia într-o engleză stâlcită. Nu îmi spunea niciodată cu ce se ocupa.

Malko se simțea stânjenit înaintea acestei femei căreia îi omorâse bărbatul... Poate că nici nu știa cu ce se ocupa într-adevăr soțul ei. Se gândi că poate, într-o bună zi, va veni și la Alexandra un agent din CIA foarte protector și îi va aduce vestea morții lui Malko. Moartea era întotdeauna dureroasă. Chiar și aceea a unui dușman.

Discuția nu dură mult și se regăsiă în biroul colonelului olandez. John Fitzpatrick îi aștepta deja cu raportul incidentului de la fermă în față. Colonelul van Nuys luă cuvântul.

— Mai întâi, armele găsite în această fermă provin toate din furtul despre care am discutat. ceea ce întărește ipoteza complotului.

— Cui aparține casa? întrebă Malko.

— Unui oarecare Frederik Berg, cetățean olandez, foarte apropiat de mediile pacifiste. L-am găsit. Se află în vacanță în Maroc și spune că nu știe absolut nimic și că n-a dat nimănui cheile casei... Oamenii din zonă au văzut mișcări suspecte pe acolo...

— Ce știți despre cel care a fugit? întrebă Malko. Blondul cu ochelari?

Colonelul olandez clătină din cap.

— Supravegherea imobilului de pe Van der Hoopstraat numărul 85 nu a adus nici o noutate. Este un mic adăpost unde vin și pleacă numeroși oameni. Nu-l avem în fișele noastre. Nici numărul vechiului Austin nu ne-a dus la nimic, a fost furat acum trei luni din Rotterdam. Locatarii imobilului pe care i-am interogat au susținut că nu îl cunosc...

John Fitzpatrick lăsă capul în jos neputincios. După un timp, spuse:

— Colonele, nu credeți că prezența unui agent din KGB în această afacere este de o gravitate deosebită?

Olandezul se strâmbă și zise mai în glumă, mai în serios:

— Agenții din KGB au avut întotdeauna multe legături cu pacifiștii. Noutatea este că au acum contacte și cu extremiștii. De obicei, stau prudenți la distanță. Se pare totuși că, în urma

unui sejur în Germania de Est. Jan Kloos a legat prietenii în mod deosebit cu Serviciile Secrete din Răsărit. Se pare că acestea au încredere în el...

— Cu toate astea, nu sunt adevărați profesioniști, observă Malko. Dacă acest „blondin" nu s-ar fi speriat, acum eram ciuruit de gloanțe și probabil îngropat deja, iar noi n-am mai aflat toate astea.

Colonelul trase un fum din pipă.

— Este perfect adevărat. Și asta este o ciudățenie.

— Ce vor sovieticii de la tinerii ăștia exaltați? întrebă John Fitzpatrick.

— Asta *da* întrebare! Foarte rar finanțează în mod direct mișcările pacifiste, aceștia fiind extrem de mulțumiți. Se mai înmoaie când este vorba de o acțiune imediată. Or, se pare că scopul adunării din acea casă a fost ca să se aducă o sumă de bani acelui grupuleț care pregătea ceva.

— Dar destul de important pentru sovietici, dacă și-au asumat un risc enorm, sublinie Malko. Acest lucru restrânge aria supozițiilor: o acțiune clandestină și rapidă, legată de NATO. Un asasinat, o răpire, un sabotaj oarecare. Am văzut la Rotterdam niște rafinării impresionante.

Colonelul van Nuys făcu un gest de neputință.

— Sunt atâtea obviective potențiale! Dacă nu avem o informație exactă, gândiți-vă că este imposibil să protejăm toate obiectivele... Am identificat trei participanți: Jan Kloos, Erika van Deyssel și cel căruia noi îi spunem „blondul". Cu siguranță că mai sunt și alții, că mai există și o logistică, dar până atunci, rămâne totul închis.

— Dar librarul?

— Pe el l-au interogat din nou. Susține că nu știe nimic și nici cum îl cheamă pe blondin. Neagă că i-a dat cheile mașinii furate. Și cum singurul martor este domnul Linge pe care nu vrem să-l expunem... Legea olandeză interzice să-l reținem mai mult de douăzeci și patru de ore dacă nu este inculpat... Or, noi nu avem nimic precis împotriva lui. Frecventarea unui criminal nu constituie un delict...

Pe Malko îl cuprinse deznădejdea. Avea în fața lui o echipă solidă, curajoasă, fără scrupule, care își urma țelul liniștită, mizând pe bunăvoința olandezilor. Însă indiciile dispăreau unul câte unul... Le mai rămăsese doar baroana Margrit, mama Erikăi. Poate că ea era veriga slabă a lanțului.

* * *

Telefonul sună mult timp până răspunse cineva. Malko dădu direct peste Margrit van Deyssel. Aceasta păru surprinsă să-l audă, dar își reluă numaidecât vocea ei studiată:

— Ce surpriză plăcută! Sunteți la Haga?

— Da, răspunse Malko.

— Oh, ce păcat, fiindcă în seara asta merg la un dineu și nu ne putem vedea.

Vocea ei suna fals.

— Trebuie să vă văd neapărat, insistă Malko. Aveți vreo veste de la Erika?

— Nu, nu am.

— Dar eu am. Aș putea să trec pe la dumneavoastră?

La celălalt capăt al firului se așternu o lungă tăcere. Apoi baroana Margrit păru să se hotărască:

— Știți unde este *Hotel des Indes*, în apropiere de Ambasada americană? Mă găsiți la bar pe la ora șase, dar să știți că nu am prea mult timp la dispoziție...

* * *

Lambriurile, personalul tacticos și atmosfera catifelată din barul aproape gol îi imprimau puțin aerul secolului al XIX-lea. Malko aștepta de trei sferturi de oră cu o votcă în față, reînnoită periodic și cu multă grijă de barman, când baroana van Deyssel își făcu apariția. Era îmbrăcată toată în negru, cu ghetuțe, cu un spențer și o fustă neagră și despicată. Malko o ajută să-și scoată haina și pălăria, dând la iveală peruca brunetă.

Malko îi comandă un Gini, iar ea se uită la el cu zâmbetul ei

ciudat și puțin încordat, ca și cum mușchii feței i-ar fi paralizat, cu privirea de nepătruns în spatele lentilelor de contact.

— Ce noutăți aveți? îl întrebă ea.

— A mai avut loc un incident în urma căruia puteam să mor, spuse Malko, care a dovedit că grupul din care face parte Erika este finanțat de sovietici. Acum mă aștept în fiecare clipă la o operațiune sângeroasă.

— Sângeroasă!

Margrit van Deyssel păli:

— Ce vă face să credeți acest lucru? adăugă ea.

— Când au omorât deja patru persoane doar pentru protecția lor, observă el, cu siguranță că nu pregătesc un marș al păcii, ci este vorba de o acțiune clandestină și violentă în care fiica dumneavoastră ar putea să-și piardă viața.

Malko simțea că acesta era singurul argument cu care putea s-o impresioneze pe interlocutoarea lui. Ea nu răspunse, ci bău încetișor cu capul plecat. Apoi își luă piciorul de pe celălalt, iar fusta îi alunecă, dând la iveală o imensă vânătaie pe coapsă. Văzând că Malko o observă, ea acoperi imediat cu fusta pulpa cărnoasă, într-un gest în care era ceva mai mult decât pudoarea rănită.

— Ce ați pățit? o întrebă Malko.

— Un mic accident, spuse ea, am pierdut controlul mașinii.

Malko nu comentă. Tulburarea și locul imensului hematom puteau să-și găsească o groază de explicații plauzibile. Își termină paharul dintr-o dată și se pregăti să se ridice.

— Bine. Mai aveți și altceva să-mi spuneți?

— Trebuie să o găsesc pe Erika, murmură el în șoaptă, sub privirile complice ale barmanului, care credea că este o ceartă între îndrăgostiți.

— V-am spus că...

— Mă minți, Margrit, spuse Malko liniștit. Sunt sigur că luați legătura cu fiica dumneavoastră. Altminteri, nu ați fi atât de calmă.

Ea nu spuse nimic, iar Malko observă că îi tremurau mâinile. Se foia cu nervozitate pe taburet. Nu putea să-i vadă privirea. Se ridică brusc, smulse geanta și îi aruncă lui Malko:

— Vă rog să mă scuzați o clipă!

Lipsi vreo zece minute, dar, când reveni, era mult mai relaxată, își stăpânea mai bine vocea și atitudinea față de Malko, fiind aproape de limita provocării. În timp ce se așeză la locul ei, îl atinse cu piciorul într-un gest făcut parcă fără voia ei, zâmbindu-i ca să se scuze.

— Sunt foarte nervoasă! Vă rog să mă iertați. Ați venit la Haga special pentru mine?

— Bineînțeles! o minți Malko.

— Dumnezeule, e o prostie! Nu pot să amân dineul la care trebuie să mă duc. Vreți să mă însoțiți? Putem să discutăm acasă în timp ce mă pregătesc, aștept și un telefon. Aici nu mă simt prea bine.

Ieșiră împreună din hotel, dar fiecare se sui în mașina lui. Anunțată de BVD, firma Budget nu comentă nimic în legătură cu BMW-ul incendiat, iar Malko se pomeni cu un Renault 25 nou, abandonat în Amsterdam de un client francez. Se întreba ce o determinase pe Margrit să se răzgândească atât de brusc. Era clar că observația lui o tulburase mult, iar el nu voia s-o lase în pace până nu afla mai multe.

Ea deținea cheia de care avea nevoie ca să avanseze în ancheta lui. Ședința de la sediul BVD se terminase în coadă de pește. Totul se baza pe contactele fragile ale lui Malko. Privea din spate Mercedesul 450 SL al baroanei și se întreba ce știa într-adevăr.

Intrară pe poarta cu grilaj a reședinței. Holul se lumină în clipa în care intrau, iar bătrânul majordom apăru imediat întâmpinându-i. Lui Malko i se păru că bătrânul avea o falcă umflată. Ciudat. Margrit îl trase spre scara monumentală și îl duse în dormitorul pe care îl cunoștea deja.

— Vă las că trebuie să mă schimb, se miorlăi ea.

Apăru după un timp îmbrăcată într-o rochie din dantelă neagră, care îi acoperea brațele. Făcu o piruetă pe vârful picioarelor goale arătând că avea un corp aproape la fel de frumos ca și fiica ei.

— Cum mă găsiți?

— Superbă! spuse Malko cu sinceritate.

— Am găsit rochia asta într-un cufăr, a fost a bunicii!

— Cred că este o bunică drăguță, făcu Malko.

El o privea cu o expresie fără echivoc, iar baroana zâmbi:

— Doar nu îmi faceți curte! Sunt o femeie în vârstă. Și-apoi, după cele întâmplate cu Erika, aveți tupeu!

Toată tensiunea și nervozitatea de la bar parcă dispărură fără urmă. Cu toate astea, Malko era sigur că îl mințise. Fără să-i răspundă, el se duse la ea și o cuprinse în brațe. Ea se prefăcu că se zbate. Simți că trupul ei îi cerea să se dăruiască.

— Fiți atent! spuse ea. Bătrânul Bernardt poate să apară în orice clipă, nu am încuiat ușa.

— Că ați adus vorba, a fost cu dumneavoastră în mașină când ați avut accidentul?

Ea se uită la el surprinsă.

— Nu. De ce?

— Așa, spuse Malko.

El o sărută, mai întâi pe gât, apoi pe ureche. După aceea, în urece. Margrit vibra din tot corpul. El își strecură mâna între ei și apucă un sân aproape tot la fel de ascuțit ca al Erikăi, dar mult mai sensibil. Când îi strânse sfârcul prin dantelă, Margrit reacționă și își lipi bazinul de al său, apoi vru să-l respingă.

— Opriți-vă!

În loc să o asculte, Malko o antrenă spre pat. De data asta, îl sărută scurt, dar cu înfocare. După aceea, ea încercă să se ridice.

— Acum fiți cumite că trebuie să mă pregătesc...

Malko nu fu deloc cuminte și descoperi că nu avusese timp să-și pună slipul pe sub frumoasa rochie din dantelă. Când începu s-o mângâie, ea gemu ușor. În sfârșit, ochii artificiali căpătară o expresie umană. Ea se mai luptă, strângând coapsele ca să-i rețină mâna, apoi se umezi. El puse încetișor mâna pe ea.

— Uitați-vă ce ați făcut, șopti ea.

Dar nu i-o îndepărtă, ci dimpotrivă, i-o strânse cu stângăcie. Malko o mângâie și o sărută un timp, apoi, ajuns la capătul răbdării, se desprinse de lângă ea. Dar imediat, Margrit strânse între degete sexul gol cu un gest posesiv. Încurajat, Malko îi

ridică rochia din dantelă neagră până sus. Contrar oricărei așteptări, Margrit îi scăpă și se ridică spunând:

— Eu credeam că sunteți un gentleman, iar dumneavoastră mă violați...

Ea sufla sacadat iar pieptul se ridica într-un mod extrem de provocator în ritmul respirației. Rochia de dantelă adăuga un plus de erotism acestui flirt amuzant. El, care începuse cu o idee bine determinată, simțea acum că într-adevăr o dorește pe Margrit. Aceasta tăcu, realizând vanitatea din observația ei și privirea se opri la virilitatea lui Malko, foarte aproape de față ei. Ca atrasă de un magnet, aplecă ușor capul și îl cuprinse cu ușurință. Malko profită mai întâi de o senzație inedită. Margrit van Deyssel avea cel puțin ceva în comun cu fiica ei. Ridică fața cu un zâmbet ciudat.

— Mă port ca o târfă, spuse ea, să ne oprim.

Malko o culcă pe pat, îi îndepărtă marginile de dantelă ale rochiei și se așeză peste baroană. Sexul îi atinse pântecele fierbinte și umed. Margrit tresări ca băgată în priză. Lui Malko îi fu de ajuns un elan ușor ca să se afunde în ea.

— Nu! Așteptați!

Avea o inflexiune în voce, încât el o ascultă.

— Ce s-a întâmplat?

Privirea lui o întâlni pe cea îngrozită a lui Margrit.

— Sunteți teribil! murmură ea. Trebuie să mă duc la petrecere.

— Dar ați întârziat doar puțin...

Ea păru să se hotărască brusc.

— Atunci, cel puțin stingeți lumina! Nu o suport când...

Malko întinse mâna și stinse lampa de pe noptieră. Când reveni, Margrit îl ghidă adânc de tot în pântecele ei; cu un geamăt plin de extaz. Ea începu imediat să se onduleze ca o iepușoară, apoi îl încolăci cu picioarele, arcuindu-se, mârâind, gâfâind, nepărând s-o deranjeze rochia de dantelă. Malko se străduia să facă dragoste lent, ieșind aproape de fiecare dată, apoi penetrând-o din nou. Ea îl îmbrățișă, apoi spuse cu voce răgușită, schimbată, cu un accent aproape vulgar:

— Răule. vrei să o pui cu mama, după ce ai regulat-o pe fiică. Ești mulțumit?

— În loc de răspuns, el își avântă bazinul smulgându-i un țipăt scurt. Apoi se retrase și o întoarse pe burtă. Sub dantelă, găsi crupa cambrată care îi aminti de ceva. Margrit țipă scurt când o pătrunse din nou.

De data asta, el se străduia din răsputeri, în timp ce baroana gemea, vorbea, zgâria cearceaful. Uitase de petrecere. Când se răspândi în ea, aceasta gemu:

— Da, da! Vino, haide.

Lui i se păru că mai avea un orgasm. Rămaseră strâns lipiți, așteptând să se liniștească bătăile inimii. Istovit, Malko începu se reflecteze. Nu era ușor să facă ce dorea cu o femeie care tocmai i se dăruise. Îi era rușine. Numai că toți așteptau atâtea de la el, că nu mai știa pe unde să scoată cămașa. Se desprinse încetișor din ea și căută la gât fermoarul rochiei pe care îl trase în jos până la mijloc. Margrit van Deyssel țipă cu deznădejde.

Capitolul X

Margrit van Deyssel îl împinse pe Malko cu un gest disperat, străduindu-se să-și încheie rochia.

— Lăsați-mă, lăsați-mă!

Urla ca și cum el ar viola-o, după ce o făcuseră de bunăvoie. Malko apucă umerii rochiei cu ambele mâini și le lăsă în jos, așa cum jupoi un iepure. Ea țipă și mai tare, zbătându-se cu sălbăticie. Dar el o dezbrăca în continuare, făcându-i rochia ferfeniță. În fine, reuși s-o facă să-i alunece pe șolduri, lăsând-o goală-goluță. Sări din pat și aprinse lampa de pe noptieră, apoi se întoarse.

Margrit van Deyssel încerca să-și ascundă corpul cu stângăcie, cu ceea ce mai rămăsese din rochie. Peruca îi alunecase de pe cap și îi acoperea jumătate din fața deformată de spaimă, iar ochii erau plini de lacrimi. Arăta jalnic, iar lui Malko i se făcu rușine.

— Stingeți lumina! strigă ea. Stingeți-o imediat!

Dar în loc să o asculte, el se îndreptă spre pat. Margrit se chirci, dar nu reuși să ascundă în totalitate vânătăile care îi marmorau pielea albă de pe umeri și de pe coapse. Privirile lor se întâlniră. În ochii baroanei, el citi o disperare fără seamăn.

— Plecați, spuse ea, și să nu mai veniți niciodată!

— Cine v-a făcut asta? întrebă Malko.

Arătă cu degetul un hematom albăstrui care se întindea de la umăr până pe sânul drept. Margrit nu răspunse, închistată, încordată, tremurând din tot corpul. Lui Malko îi era milă de ea. Bănuise ceva de la *Hôtel des Indes*, de când îi pomenise de

așa-zisul accident de mașină. Era obligat să o constrângă pe Margrit să-l ajute. Ea începu să plângă în tăcere.

— Este Jan Kloos, nu-i asa?-spuse Malko.

Nu primi nici un răspuns, dar continuă:

— El sau Erika v-a adus cocaina?

Margri ridică brusc capul.

— De unde știți? Cine v-a spus?

— Nimeni. Am găsit puțin praf pe masa de toaletă ieri și-apoi, sunt unele lucruri care sunt evidente: scurtele absențe, toanele dumneavoastră...

— Sunteți un ticălos! spuse ea fără prea multă convingere.

El luă de pe scaun capotul din mătase și i-l întinse. Ea se îmbrăcă și începu să-și încheie năsturașii. Apoi își șterse rimelul care se întinsese pe obraji. Malko o studia.

— Trebuie să vorbiți cu mine, spuse el. Pentru binele dumneavoastră și al Erikăi.

— Vreți să o dați pe mâna poliției! Știu că asta vreți, zise ea cu amărăciune. Vă cunosc eu.

— Nu-i adevărat. Vreau să-i salvez viața. Acum spuneți-mi adevărul. A venit aici cu Jan Kloos și a fost furioasă că ați discutat cu mine. Atunci, v-a lovit.

Malko văzu că îi tremură buzele. Erau momente în care își dorea din tot sufletul să fie la ani-lumină de CIA. Deodată, Margrit van Deyssel înălță capul, cu o lucire răutăcioasă în priviri.

— Da, făcu ea pe un ton plin de deznădejde. Au fost amândoi aici aseară. Mi-au făcut un scandal îngrozitor. Ea m-a acuzat că v-am dat informații, ceea ce nu este adevărat. Însă am făcut greșeala să-i mărturisesc fiicei mele că ați fost la mine. Ea m-a pălmuit prima și m-a acuzat pe nedrept de colaborarea cu Serviciile Secrete germane. Pentru că cineva – și presupun că dumneavoastră sunteți acela – a fost într-una din ascunzătorile lor.

— Eu am fost, spuse Malko.

Margrit continuă pe un ton egal:

— Și eu i-am tras o palmă. Devenise isterică, m-a înjurat și m-a acuzat de toate porcăriile. Mi s-a făcut frică și i-am spus că

voi anunța poliția. Atunci Jan Kloos a înnebunit. M-a lovit cu pumnii și cu picioarele până am leșinat... Atras de scandal, Bernardt a venit să vadă ce se petrece. Jan i-a tras și lui un pumn în nas și l-a amenințat că îl omoară dacă strigă după ajutor. Este un dement. Uneori chiar și Erikăi îi este frică de el.

— De ce se poartă astfel?

— Nu știu. Erika mi-a spus că a fost foarte sărac și că s-a supărat pe societate. Este un anarhist. De aceea se înțeleg amândoi atât de bine. N-o mai înțeleg deloc pe fiica mea. A fost întotdeauna fragilă, excesivă, nervoasă, cu țâfne îngrozitoare. Aș zice că este posedată.

— Îl iubește pe Jan Kloos?

Margrit își aranjă peruca.

— Îl domină și asta o amuză. Cred mai degrabă că el este nebun după ea. Dar este sadic și e o brută.

— Unde sunt acum? o întrebă Malko.

— Chiar nu știu! Vă jur. Au plecat astă-noapte și mi-au spus că în curând lumea întreagă va vorbi despre ei.

— Ce pregătesc?

— Habar nu am. În orice caz, ceva înspăimântător.

Treptat, treptat, Margrit van Deyssel se destindea, de parcă această mărturisire i-ar fi ușurat sufletul. Malko îi luă mâinile într-ale sale și le strânse. Trebuia să-i spună tot ce știa.

— De ce luați cocaină? o întrebă el.

De data asta, tăcu un timp îndelungat. apoi răspunse dintr-o suflare:

— Într-o zi, când eram deprimată, Erika mi-a adus-o...

— Iar dumneavoastră ați gustat?

Baroana înălță capul brusc.

— Nu știți prin ce am trecut. Erika a fost o fetiță adorabilă. Singura mea consolare de când a plecat tatăl ei. Firește că mi-a lăsat mulți bani, dar nu e același lucru. Apoi l-a cunoscut pe Jan Kloos în mediul de stânga pe care îl frecventa. A făcut-o ca un protest împotriva averii tatăllui său... S-a schimbat văzând cu ochii, devenind cinică, dură, fără suflet. Într-o zi s-a întors acasă aproape oarbă din cauza gazelor lacrimogene. A trebuit să o internez într-o

clinică să se facă bine. Înjura tot timpul și spunea că, după ce se va vindeca, îi va ucide pe polițiștii care erau niște porci. Atunci, am cedat nervos, iar Erika a venit cu praful ei alb, pretinzând că asta îmi va mai ridica moralul... Am început și de atunci...

Se ridică și se duse să-și ia o țigară, apoi ridică receptorul:

— Nu pot să mă duc la petrecere în halul ăsta...

Malko o lăsă să dea telefon. Progresase, cu siguranță, însă va fi obligat să o supravegheze încontinuu, în caz că Erika și Jan Kloos se vor întoarce. Până atunci, erau de negăsit ca și până acum: totuși, avea încă impresia că baroana, în ciuda disperării ei, nu îi spusese chiar totul. Se întoarse și se așeză lângă el.

— Iată, ați aflat adevărul.

În imensa locuință era o liniște absolută, aproape tangibilă. Dacă perechea înfernală era ascunsă undeva și îl pândea?... O idee extrem de neplăcută, având în vedere caracterul lui Jan Kloos. Din instinct, Malko se uită la ușă. Margrit își dădu seama la ce se gândea.

— Nu, chiar au plecat, spuse ea.

— Când se întorc?

— Habar nu am. Poate că niciodată. Sau peste câteva ore. Au peste tot ascunzători sigure, aici, la Amsterdam și la Rotterdam. Nu își fac griji din pricina asta.

Malko reveni la subiectul care îl interesa. Toate vânătăile astea trebuiau să servească la ceva.

— Margrit, începu el, nu e o joacă de copii neascultători, ci o operațiune amplă, susținută de un serviciu de informații. Jan Kloos și Erika sunt manipulați. Dansează cum le cântă alții. După aceea, toată lumea le va întoarce spatele. Și se va termina rău. Foarte rău.

— Știu, oftă Margrit, dar ce pot să fac?

— Să mă ajutați să-i găsesc.

Ea își dădu la o parte pulpanele capotului, arătându-i vânătăile.

— Credeți că nu am suferit destul? îl întrebă ea pe un ton plin de amărăciune.

— O să vă acordăm protecție, spuse Malko. Cu ajutorul agenților din BVD.

Margrit clătină din cap:

— Ceea ce mi se poate întâmpla mie are, în fond, mai puțină importanță. *Chiar dacă mă omoară! Sunt deja moartă...*

În vocea ei era atâta deznădejde, încât Malko nici nu mai putea să respire. Tăcerea se prelungi mai mult. Acum era sigur că *Olanda era amenințată* de ceva îngrozitor, iar femeia din fața lui era singura persoană care putea îndepărta primejdia. Margrit își aprinse încă o țigară și privi portretul Erikăi cu lacrimi în ochi.

— Dacă nu faceți nimic, va muri, repetă el.

— Credeți?

— Evident. spuse Malko, când vor fi la ananghie, ura lui Jan Kloos se va întoarce împotriva ei. Nu fac parte din aceeași lume. Știți dacă părinții lui trăiesc, dacă are familie?

— Nu are pe nimeni și nu are nimic.

— De ce a devenit antimilitarist?

Ea pregetă o clipă.

-- Cred că în acest moment se simte important. Înainte era un șomer oarecare. Azi se bucură de o importanță pe care ceilalți oameni o admiră, îi împuie capul că va schimba lucrurile și că va influența chiar guvernul olandez.

— Cum așa? întrebă Malko interesat.

Margrit se înfurie că o luase gura pe dinainte, dar continuă mai de voie, mai de nevoie.

— Tot ceea ce știu este că acțiunea lui are legătură cu instalarea rachetelor „Cruise" ale NATO pe teritoriul olandez. Guvernul își începe dezbaterile peste două luni. Într-o zi, când a băut mai multă bere ca de obicei, Jan Kloos mi-a spus că în *Olanda nu vor mai exista în vecii vecilor* rachete „Cruise", iar că oamenii îi vor ridica o statuie mai târziu...

În sfârșit, o pistă. Dar acum nu era nici o rachetă „Cruise" în *Olanda* și *nici nu vor fi* încă multă vreme. Toate bazele militare ale NATO erau păzite cu strictețe de o operațiune pacifistă. Trebuie să fie vorba de cu totul altceva... Margrit strivi țigara în

scrumieră și dispăru în debara. Malko o auzi deschizând sertarele, umblând prin haine și țipând furioasă. Apăru din nou distrusă.

— Nu mai am nici un strop... Azi e ziua când mă întremez. Am crezut că am o rezervă, dar nu o găsesc. Este îngrozitor.

— Vreți să vă duc la medic? Aveți nevoie de dezintoxicare.

— Nu, nu, nu pot să mă internez într-o clinică. Mai târziu, când toate astea se vor termina...

Ea își frângea mâinile fără să-și dea seama, bărbia îi tremura, suferea și era tristă și nervoasă. Nu avea astâmpăr, își mai aprinse o țigară, apoi o stinse și își înfășură halatul în jurul corpului. Deodată se întoarse spre Malko și spuse:

— Ajutați-mă, vă implor!

— Cum?

— Duceți-vă și aduceți-mi. Vă spun de unde. Vă dau eu bani. Plecați imediat, că altfel înnebunesc.

El o privi. În câteva minute, se schimbase complet, părând mai bătrână cu zece ani. Se apropie de Malko și îi șopti:

— După aceea, vom face dragoste. Când mă simt „bine", pot să fiu foarte bună...

Cu un gest de automat ea încercă să-i trezească dorința. Dar el știa că se gândea la altceva. Se hotărî brusc să meargă mai departe, chiar dacă părea o cruzime fără margini.

— Mă duc, dar cu o condiție.

— Care? întrebă ea nerăbdătoare.

— Trebuie să-mi spuneți unde pot să-i găsesc. Cu siguranță că există o posibilitate. Dacă vi se întâmplă ceva? Vă jur că nu voi anunța poliția. Dar îi vor găsi.

Ea clătină din cap precum un robot stricat.

— Nu știu nimic, v-am spus doar. Vă rog, duceți-vă și aduceți-mi.

— Nu, spuse Malko.

Ea se repezi la el, bătându-l cu pumnii, cu picioarele, înjurându-l și căutând să-l lovească în față. O liniști, apoi o duse în pat, unde continuă să-și facă damblaua. Era inadmisibil, însă era sigura modalitate de a afla ceva. Ea mușca

ceaceaful, gemea, îl înjura pe Malko când în flamandă, când în engleză. Văzând că nu cedează, ea se ridică într-un cot și spuse:

— Bine! Întâi, duceți-vă, și vă spun după aceea.

— Acum.

Dacă ar fi luat cocaină și și-ar fi revenit, nu ar mai fi scos nimic de la ea... Făcu altă criză. Lampa de pe noptieră scăpă la țanc, apoi Margrit sări brusc cu un mic pistol cu mânerul de sidef în mână și urlă:

— Te omor, nenorocitule!

Malko reuși să stea pe loc liniștit, cu țeava lângă cap, uitându-se în ochii halucinanți ai baroanei. Se măsurară din priviri un timp, apoi brațul căzu moale pe lângă corp și începu să plângă, clătinând capul dintr-o parte în alta.

— La Rotterdam, începu ea, pe Josephstraat la numărul 28. Erika mi-a spus că pot oricând să-i las un mesaj.

Capitolul XI

Malko privi forma prăbușită pe pat. Margrit zăcea epuizată parcă de destăinuirea pe care tocmai o făcuse. Dar oare spusese adevărul? Trebuia să se ferească de șiretlicurile drogaților. Nu era deloc mândru că o adusese în pragul disperării, însă miza era mult prea mare. Rămânea totuși să se țină de promisiune. Se așeză pe pat lângă ea.

— Margrit, unde găsesc eu ceea ce mi-ai cerut? o întrebă el.

Baroana se întoarse brusc spre el.

— În Zeedijk, la Amsterdam. Când plecați din piața Nieuwmarkt, imediat pe dreapta, vizavi de un teren viran, este o băcănie chinezească. Întrebați de Ah Yong. Spuneți-i că este pentru Margrit. Aceeași cantitate ca în fiecare săptămână. Luați banii din geantă.

— Ajung acolo în două ore, promise Malko.

Ea nu răspunse. Deodată, îi veni o idee și se întoarse din drum.

— Ce-ar fi să veniți cu mine? Mi-e teamă pentru viața dumneavoastră.

— Nu pot, se smiorcăi Margrit, mi-este prea rău... Duceți-vă mai repede!

Coborî în goană scara monumentală și trânti ușa după el. Aerul proaspăt îi făcu bine. În sfârșit, aflase o informație capitală. Cu riscul de a o trăda pe Margrit, trebuia să o transmită agenților din BVD, ca să le întindă o cursă.

Haga era calmă și pustie ca un cimitir de țară și se pomeni la câteva minute de autostrada A 12. Când se apropia de bifurcația ce ducea la E 10 către Amsterdam, încetini brusc. Amsterdam era la nord, iar Rotterdam, la sud. Margrit era în stare să se întâlnească cu Erika și să o prevină. Cu o drogată, totul era

posibil. Era sigur că se căia fiindcă îi scăpase această informație. Dacă Malko aștepta să exploateze informația, risca încă o dată să dea chix. Dar, putea foarte bine să-i toarne gogoși.

Luă din nou viteză și ieși pe E 10, însă îndreptându-se spre sud, direcția Rotterdam. Mergea repede ca să nu prelungească supliciul Margritei. Reuși să evite un nod gordian de autostrăzi și ajunse în sfârșit în Rotterdam. Încă zece minute de învârtit prin centru și, datorită hărții, găsi numaidecât Josephstraat, o străduță pavată, mărginită de case vechi, scăpate din bombardamente, în apropiere de gara centrală. Malko opri mașina la intrarea în Nieuwe Binnenweg și o luă pe jos. Era un cartier de negri, de indonezieni, în plină reconstrucție.

La numărul 28, găsi o clădire micuță cu două etaje, cu un magazinaș la parter, o librărie cu materiale de stânga, la fel ca aceea din Nesstraat din Amsterdam. În vitrină se prăfuiau câteva cărți și afișe învechite. O plăcuță anunța: „Deschis între 2h și 5 h", iar ușa era încuiată. Văzându-l pe Malko poposind în fața vitrinei, un bărbat ieși din prăvălia cu marmură de alături, îi făcu un semn, îi spuse ceva în flamandă, apoi intră în magazin.

Când ușa librăriei se deschidea în urma lui, Malko era deja mai departe. Se întoarse din drum și dădu nas în nas cu blondinul cu părul lung.

* * *

Cei doi bărbați rămaseră împietriți câteva clipe, la fel de surprinși. Apoi blondinul închise ușa cu repeziciune. Sub privirile nedumerite ale negustorului de marmură, Malko făcu ușa țăndări, trăgându-i un șut zdravăn deasupra încuietorii. Zări o încăpere imensă, mai mult lungă, cu scaune de lemn, o masă și o mică anexă ce dădea în curte. Dar nici urmă de blondin...

Îl descoperi când mai făcu câțiva pași, răscolind într-un dulap. Văzându-l pe Malko, trase un strigăt gâtuit, luă un teanc de dosare și i-l azvârli în cap. Cele câteva secunde pierdute de Malko fură de ajuns pentru blondin ca să sară pe fereastră și să dispară în grădină. Malko îl urmări, dar dădu de o portiță încuiată și fu nevoit să străbată tot magazinul ca să iasă. Blondinul ajunsese deja în capătul străzii, fugind mâncând pământul. Furios la culme, Malko se întoarse, căci nu-l mai putea ajunge. Cele două magazine comunicau prin grădină. Cercetă locurile.

Se vedea cât de colo că era sediul mișcării pacifiste. Pe perete era un portret imens, iar într-un colț trona un fotocopiator. În anexă, era un pat de campanie cu niște pături și câteva pachete de biscuiți. Malko scotoci prin dulapul lângă care îl surprinsese pe blondin și găsi o geantă-diplomat neagră, ascunsă după un teanc de manifeste.

O scoase de acolo. Era grea și semăna în mod izbitor cu aceea văzută la Victor Lissenko. Desfăcu încuietoarea cu lamela din oțel de care nu se despărțea niciodată. Nu era o încuietoare dintre cele mai sofisticate, căci se deschise imediat.

În geantă erau niște pachete învelite în hârtie maro. Malko desfăcu unul, iar inima începu să-i bată mai tare. Era un teanc de bancote uzate de câte douăzeci de dolari. La prima vedere, geanta trebuie să fi conținut aproximativ o sută de mii de dolari și nu era chiar plină... O închise și se uită la ușa distrusă. Câțiva vecini se adunaseră și se uitau cu curiozitate de jur-împrejur. Era un telefon și îl sună pe colonelul van Nuys.

— Trimit pe cineva chiar acum, spuse ofițerul din BVD. De data asta îl vom identifica pe băiat și vom descoperi sursa banilor. Nu am găsit niciodată o sumă atât de mare. Ce vor să facă cu ei?

Aceeași întrebare și-o punea și Malko. Doar nu se duceau la Las Vegas. Nu de asta îi adusese ziaristul sovietic. După ce închise, Malko își reluă cercetările cu pistolul în mână. Adversarii puteau să reacționeze violent dacă blondinul îi anunța. Scotoci repede. Erau numai hârtii peste tot și nimic altceva. Sub un carton găsi un pachet. Malko tresări.

Era o sticlă groasă, sigilată cu ceară din care ieșeau câteva fire care intrau într-o cutie neagră dreptunghiulară, fixată de sticlă cu scotch. Înăuntru erau bile de oțel îmbrăcate într-un soi de mastic gălbui în care erau înfipte firele... Era o minunată mașină infernală, asemănătoare cu aceea cu care fusese omorât adjunctul colonelului van Nuys. Malko smulse firele și o puse la loc cu mare grijă și cu dezgust. Cum de ajunseseră acești pacifiști care își strigau iubirea pentru pace la așa ceva? Cui îi era destinată această bombă?

Nu trebuia să o lase aici. Se gândi brusc la Margrit care îl aștepta. Trebuia mai întâi să o liniștească. Formă numărul, dar suna ocupat. Încercă încă o dată, dar suna tot ocupat. Nu avea nici un rost să mai piardă timpul. Luă sub braț sticla-capcană,

iar servieta-diplomat în cealaltă mână și ieși din magazin sub privirea surprinsă a negustorului de marmură. Uitându-se cu precauție în urmă, se duse la Renault și închise în portbagaj capturile de război. Incidentul acesta nu îi bulversase deloc pe vecini. În acest cartier, nimeni nu se amesteca în afacerile celuilalt și poliția nu era anunțată decât atunci când în rigole se adunau prea multe cadavre. Mai întâi, trebuia să se ducă la Amsterdam să facă rost de cocaină pentru Margarit. Îi datora acest lucru.

După vreo patruzeci și cinci de minute, vira pe strada Damrak. Se repezi la un telefon și o sună iarăși pe Margrit. De data asta nu răspundea nimeni. Lasă să sune mai mult, simțind deja un nod în gât. Ori dormea, deși era puțin probabil în starea în care se afla, ori plecase s-o caute pe Erika. Îl luă cu fiori reci pe șira spinării. Dacă blondul luase legătura cu Jan Kloos, înseamnă că acesta aflase că Malko le descoperise ascunzătoarea. Iar singura persoană de la care ar fi putut afla era Margrit van Deyssel. Prin urmare, era în pericol de moarte. Plecă spre Nieuwmarkt.

* * *

Jan Kloss fu nevoit să îndepărteze receptorul de ureche fiindcă blondinul, complicele lui, urla înnebunit la celălalt capăt al firului povestindu-i de descoperirea lui Malko. Kloos se scobea în dinți în timp ce evalua ce consecințe putea să aibă acest incident.

Toate celelalte nu contau, în afară de banii dispăruți care le-ar fi servit să se ascundă câteva luni, după lovitura lor. Aceasta nu era decât o cutie de scrisori unde nimeni nu știa nimic despre adevărata lor ascunzătoare.

— Să ne întâlnim aici, cât mai repede, îi spuse el lui Hans Spiegel, și fii atent să nu te urmărească cineva. Vin să te iau cu motocicleta din fața gării. Dacă nu mă găsești, să mă aștepți.

Astfel, era sigur că nimeni nu îl va urmări până la această casă din cartierul Prinsengracht în Amsterdam, pe care o închiriase de ceva timp sub nume fals. Urcă seara cu pași greoi. Erika citea. Se proțăpi în fața ei.

— Știi ce a făcut ticăloasa de maică-ta? Ne-a vândut! urlă el.

Erika își înăbuși un țipăt de furie. O disprețuia pe mama ei pentru că era slabă.

— *Makketel!*[1]

— Trebuie s-o omorâm! zise Jan Kloos imediat.

O sclipire de ură oarbă plutea în ochii bulbucați ai fostului tăietor de lemne. Erika rămase tăcută. O fascina prin violența feroce și totodată rece.

— Sună să vezi dacă este acasă.

Tânăra telefonă, apoi închise.

— Este ziua când își face rost de cocaină, spuse ea.

Jan Kloos luă încetișor de pe masă un pumnal lung. îl puse în bocanc, apoi își trase pantalonul peste el. Cu ani în urmă, se antrenase ore întregi la aruncarea cu pumnalul când nu mai tăia copaci. Noaptea se lăsase. deci nu putea fi recunoscut așa ușor.

— Ei bine, mergem la ea. spuse Kloos.

Mai întâi deschise ușa camerei de alături. Pe patul de campanie stătea lungit un bărbat corpolent, neîngrijit, cu părul rar și ciufulit, care citea.

— Willem, tu vii cu noi.

Bărbatul corpolent se ridică vioi, băgându-și rapid cămașa în pantaloni, căreia îi lipsea un nasture. Reuși în sfârșit să termine, iar burta îi atârna peste cureaua pantalonilor. Văzându-l așa jerpelit, șters, era greu să crezi că avea ceva în căpățână...

— Unde? întrebă el.

Avea ochii mici și negri ca niște năsturași, care se mișcau tot timpul.

— Să-ți iei bicicleta! îi ordonă Jan Kloos. Și sacoșele.

O strâmbătură de durere deformă trăsăturile nici așa prea plăcute ale lui Willem.

— Ce mai facem acum?

— Ascultă aici, făcu Jan Kloos pe un ton arțăgos, vrei să reușim, nu? Altfel, știi ce ne așteaptă.

Mut de uimire. Willem își puse o haină veche. Îl disprețuia pe Jan Kloos, însă fostul tăietor de lemne îl înspăimânta de-a dreptul. Câteodată, îi părea rău că se înhăitase cu el. Jan se întreba unde putea fi cel care îi pricinuise toate aceste necazuri. Dacă Erika nu ar fi fost o fată deșteaptă, ar fi bătut-o măr ca să se descarce. Neștiind cine era acel bărbat, avusese

---

1. Nebuna! (n.a.)

ideea grozavă s-o urmărească, reperându-l astfel și pe tipul care o fotografiase. Dacă Jan nu ar fi avut o misiune atât de importantă, s-ar fi dus la *Krasnapolski* cu o pușcă de asalt, ziua în amiaza mare, și l-ar fi masacrat. Din păcate, nu putea s-o facă în acest moment.

* * *

Malko mergea la pas pe lângă Kloveniersburgwal, printre fetele urâțite de strâmbături. Aceștia erau vânzătorii de droguri, surinamezi, negrotei, cu beretele înfundate pe cap, neliniștiți, nervoși, pândind clienții. Mai încercase încă o dată să o sune pe Margrit, dar îngrijorarea lui crescu văzând că nu răspunde.

Până la urmă, își parcă Renault-ul pe Nieuwmarkt, sperând că nimeni nu-i va forța portbagajul. Nu avea unde să oprească în Zeedijk. Stâlpii metalici interziceau intrarea. Aici era locul în care oamenii erau uciși pentru zece florini. Îndată ce intră pe stradă, „dealer"-ii se năpustiră asupra lui, apucându-l de mânecă, șoptindu-i prețul la ureche, lăudând calitatea mărfii cu ochi de nebuni, gata să se încaiere între ei.

— Cărați-vă! strigă Malko.

Reuși să scape de ei și continuă drumul printre seringile aruncate pe jos până la băcănia chinezească. Fu nevoit să-l îmbrâncească pe un negru care încerca să-l scotocească prin buzunare. În băcănie, o chinezoaică batrână cântărea niște banane și se uită la el curioasă.

— Ah Yong? întrebă Malko.

Casierița îi strigă ceva și un tânăr chinez uscățiv apăru imediat din spate, cu un rânjet șters de șobolan speriat:

— *Mijnheer*?

— Vin din partea Margritei, spuse Malko.

Zâmbetul chinezului dispăru numaidecât. Făcu un pas înapoi.

— Margrit! Dar tocmai a trecut pe-aici!

Plictisită să-l mai aștepte și nemairăbdând, baroana venise să-și ia singură drogul, iar acum bântuia singură prin Amsterdam!

— Unde s-a dus? întrebă el.

Chinezul clătină din cap cu părere de rău.

— Nu știu, plecat pe aici. Cinci minute...

Îi arătă spre Molenweg, o străduță ce ducea la Achterburgwal, marele canal pe unde umblau amatorii de droguri și de carne tânără. Malko ieși din magazin ca o vijelie, hotărât să facă tot posibilul să o găsească pe baroana van Deyssel. După ce își revenea, era în stare să se ducă la Erika și să-i spună totul. Și atunci...

Ajunse pe o străduță în fața unui „live-show", observat de un grup de tineri care se amuzau. Curioșii se adunau în jurul târfelor din vitrine. Îl îmbrânceau, îi șopteau propuneri rușinoase, dar el înainta pe lângă apa neagră a canalului. Unde să o găsească pe Margrit?

— Încercă să se gândească. Probabil că venise cu mașina și fusese nevoită să parcheze departe de Zeedijk. Înainte de toate, trebuise să-și ia doza, deci, pentru asta, se refugiase probabil în vreun bar sau o cafenea ca să fie liniștită. Începu să meargă pe malul canalului observând toate localurile în care ar fi putut intra. Nu o vedea într-un „sex-shop" sau într-un „live-show". Într-o băcănie, văzu mezeluri de toate felurile, lângă o vitrină plină de fete. Deodată, zări o cafenea „normală" pe malul celălalt al canalului. Era plină de lume și se numea *Navy Bar*. Bărbații singuri se umflau de bere, era gălăgie, vulgaritate și nu aveai loc să arunci un ac. Traversă pasarela de peste canal și se apropie de local. Îi trebui foarte puțin ca să zărească într-un colț, aproape de bar, o masă neocupată pe care era un pahar plin. Aproape imediat, Margrit van Deyssel apăru de la toaletă cu ochelarii de soare și peruca, îmbrăcată cu o haină de blană și în pantaloni.

Capitolul XII

Margrit van Deyssel reveni la masă, se așeză, luă paharul în palme de parcă ar fi vrut să-și astâmpere tremurul mâinilor. Când Malko apăru lângă ea, nu își schimbă poziția. Nu putea să-i vadă privirea prin ochelarii negri, dar îi observă degetele strângând cu putere paharul. Întrebă imediat cu voce îngrozită:

— Ce căutați aici?

— Vă caut pe dumneavoastră. Am sunat acasă, dar nu a răspuns nimeni.

Ea îi zâmbi cu disperare.

— Am plecat imediat după dumneavoastră. Mi-a fost teamă că nu vă mai întoarceți. Am prins un tramvai. Nu eram în stare să conduc.

— Și acum?

Bău un gât de coniac.

— Aștept să mă simt mai bine, spuse ea, apoi voi lua un taxi până la gară și mă voi întoarce acasă.

— Ați luat legătura cu fiica dumneavoastră?

— Nu, de ce?

Se vedea că este sincer surprinsă. Malko simți o mare ușurare.

— Am folosit informația pe care mi-ati dat-o. Și am descoperit ceva îngrozitor..., mărturisi el.

În timp ce vorbea, Margrit își scoase ochelarii de soare, descoperind chipul răvășit. Cu lentilele de contact, parcă era o stafie... Avea ochii scăldați în lacrimi.

— Este îngrozitor, spuse ea. Erika nu mi-o va ierta niciodată. Mi-ați promis că veți fi prudent.

Malko rămase tăcut. Se afla într-o poziție îngrozitoare. Acum trebuia cu orice chip să o protejeze pe mama Erikăi.

După incidentul din Rotterdam, trebuia să se teamă și de umbra lui.

— Cred că va afla în curând ce s-a întâmplat, spuse el. Jan Kloos va dori să se răzbune. Prin urmare, trebuie să rămâneți cu mine.

Margrit scutură din cap.

— Nu, nu pot, Erika mă va căuta și mai tare. Și-apoi, nu vreau să fiu împotriva fiicei mele. Dumneavoastră îi sunteți dușman. Mi-ați făcut numai necazuri. Lăsați-mă să mă descurc singură.

Cocaina începea să-și facă efectul și ea ridică tonul. Malko o lăsă să se calmeze. Nu trebuia cu nici un chip s-o lase singură. Deodată, atitudinea ei se schimbă și murmură:

— Vă rog să mă scuzați, nici nu mai știu ce spun.

Malko puse pe masă o bancnotă albastru-deschis de zece florini.

— Să nu mai rămânem aici.

— Așteptați puțin, îl rugă Margrit, încă nu mi-am revenit de tot.

* * *

Erika și Jan Kloos mergeau fără grabă de-a lungul canalului, urmați de Willem, care împingea bicicleta neagră cu sacoșele în care se afla armamentul. Trecură pe lângă doi polițiști bărboși și pașnici care discutau cu vânzătorii de droguri. În acest cartier, totul se făcea la mica înțelegere, în afară de unele situații când mai împlântau câte un cuțit, dar niciodată în turiști.

— Unde naiba umblă scorpia aia? mormăi Jan.

— Să mergem la *dealer*-ul ei, spuse Erika. Dacă nu a venit încă, o așteptăm. Altminteri, mergem acasă.

— *Je built vit je neke!* [1] mormăi Jan Kloos. Este prea periculos.

Tânăra se întorcea pe nesimțite împotriva mamei ei. Când Jan Kloos spusese că o omoară, fusese șocată. Dar acum, ideea nu i se mai părea chiar atât de îngrozitoare. Cei trei intrară pe Zeedijk. La vederea lui Jan Kloos, *dealer*-ii negri îi făcură loc să treacă respectuoși. Se temeau de olandezul cu ochii bulbucați și cu statura lui impunătoare.

---

1. *Spui prostii (n.a.)*

Chinezoaica bătrână rămase înțepenită când cei trei intrară în magazin. De data asta, nici nu mai putu să strige. Ah Yong apăru de după perdea, tot numai un zâmbet. O cunoștea pe Erika, fiindcă venea mereu după droguri pentru maică-sa... Își arătă cioturile de dinți zâmbind cu părere de rău.

— Prea târziu, doamna a plecat.

— Unde?

Întrebarea o pusese Jan Kloos. Chinezul se sperie de intonația amenințătoare din vocea lui. Făcu un pas înapoi și bâigui:

— Eu, nu știu... Plecată.

Jan Kloos se întoarse către Willem și spuse pe un ton calm:

— Închide ușa.

Namila se supuse și trase perdeaua în același timp ca să nu se vadă nimic din stradă. Chinezoiaca se ghemui după casa de marcat. Jan Kloos se apropie de Ah Yong zâmbind cu răutate. Îi prinse încheieturile cu o mână și i le puse pe tejghea.

— Să nu-ți fie frică, n-o să te doară... Vreau doar să mă ajuți. Tu trebuie să știi pe unde umblă.

Ah Yong înghiți în sec. Dacă ar fi vreun polițist pe aici.

— Nu știu nimic, repetă el.

Ah Yong știa că deseori Margrit își procura drogurile de la *Navy Bar*. Lăsă capul în pământ ca Jan Kloos să nu-i vadă expresia ochilor. Acesta se apleca de parcă ar fi vrut să-și scarpine glezna și spuse:

— Pune mâinile pe tejghea, acum o să ne jucăm.

Tânărul chinez făcu ce îi spuse. Imediat, Jan Kloos se ridică cu viteza fulgerului, strângând în mână pumnalul și i-l înfipse în mână chinezului țintuind-o de tejghea. Ah Yong slobozi un urlet inuman, vru să facă un pas înapoi, dar își spintecă palma. Jan Kloos îl apucase de gât.

— Acum o să-ți găuresc și cealaltă mână. Apoi îți scot ochii și îți spintec burdihanul. Acum îmi spui tot ce știi?

Ah Yong gemea încetișor. Îl chiniuse degeaba. Ar fi vorbit doar dacă îi trăgea o palmă. Erika privea fascinată firișorul de sânge care se scurgea pe tejgheaua murdară. Această violență gratuită îi dădea o stare deosebită. Dacă ar fi avut curajul, l-ar fi rugat pe amantul ei să i-o tragă pe loc...

— La *Navy Bar*, pe Achterburgwal, bâigui el. Îi duc marfa acolo.

— Vezi, făcu Jan Kloos rânjind, trebuia să spui de la început.

Smulse pumnalul din mână, îl șterse cu grijă cu un burete și îl puse la loc în bocanc. Victima nu se va duce la poliție să-l reclame, căci în acest cartier nu se proceda astfel.

Cei trei îmbrânciră trecătorii și dispărură pe străduța îngustă ca să ajungă în Achterburgwal, nebăgând în seamă fetele din vitrine. Pe podul de peste canal Jan Kloos se opri și le făcu semn celorlalți să stea pe loc. În localul *Navy Bar*, tocmai îl zărise pe Malko și pe mama Erikăi.

— Nemernica! scrâșni el, nu este singură. Vezi, lucrează cu ei!

Erika o văzuse și ea.

— Scorpie mizerabilă, zise printre dinți.

Jan Kloos se întoarse spre Willem.

— Ai tot ce îți trebuie la bicicletă?

Grăsanul se apropie fără să răspundă, neluându-și privirea de la cafenea. Erika își luă amantul de braț, cu ochii cât cepele.

— O să mi-o plătească!

Aproape că îl implora. Jan Kloos o împinse.

— Mai târziu, mai întâi, el.

— Cum! protestă Erika iritată. Boieroaica asta mizerabilă ne-a trădat!

— Taci din gură! zise brusc Jan Kloos. Suntem revoluționari, adăugă el cu emfază, misiunea are prioritate. El este mai periculos decât maică-ta. Oricum nu putem să facem nimic fără să-l eliminăm mai întâi. Să nu uităm că este înarmat... Pe ea știm de unde s-o luăm, nu? Este mai bine să o găsim făcând baie. (O mângâie pe ceafă.) Dacă vrei, poți să-i ții capul sub apă...

Erika se liniști, simțind că amantul ei avea dreptate. Îl privea intens pe bărbatul pe care îl dorise atât de mult acum câteva zile, dar acum voia să-l vadă târându-se pe pământ, cu pumnalul lui Jan implântat în burtă. Acesta cerceta împrejurimile. Pe malurile aglomerate nu putea să folosească o mașină, căci risca să rămână blocat cu ea în mulțime, iar pe jos nu putea merge atât de repede. Mai exista o modalitate prin care avea avantajul să rămână neobservat.

— Willem, trebuie să ne dai o mână de ajutor...

Grăsanul, cu ochii holbați într-o vitrină mov mai îndepărtată, unde se expunea o tânără mulatră îmbrăcată într-un corset alb, tresări. Își încheie mașinal ultimul nasture de la cămașă care se descheia tot timpul.

— *Lazer op rot op!*[1]

Jan Kloos își spuse că dușmanul lui trebuia să iasă din clipă în clipă, împreună cu mama Erikăi. Își apropie fața de complicele lui și spuse:

— Fii atent că ne cunosc pe mine și pe Erika. Dar tu nu riști nimic. Dacă se întâmplă ceva, te acoperim. În pădure, ai tras foarte bine.

Willem nu spuse nimic. Era măgulit. Jan Kloos băgă mâna în sacoșa de la bicicletă și pipăi după un Herstall, cu amortizor improvizat pe care îl confecționase din șaibe și din amiant. După aceea, puse pistolul astfel echipat într-o pungă de hârtie maro și i-o întinse lui Willem.

— Fii atent că este armat iar piedica nu e pusă. Nu faci decât să apeși pe trăgaci. Să-ți explic...

* * *

Margrit ieși prima din barul marinarilor, cu mers ușor împleticit. Malko aruncă o privire în jur. Era la fel de multă animație. Barul era plin până la refuz, iar malurile canalului nu se mai vedeau de mulțimea de gură-cască. Mașina lui era parcată la două sute de metri mai departe, iar prin zona asta nu veneau taxiurile.

— Veniți, îi spuse el lui Margrit, trebuie să mergem pe jos până în Nieuwmarkt.

Ea refuza cu încăpățânare ajutorul lui Malko, însă problema principală era să ajungă cât mai repede la mașină. În buzunar strângea mânerul pistolului extraplat. Trebuia să fie pregătit. Ținând-o pe baroană puternic de braț, își făcu drum prin mulțime, nebăgând în seamă ademenirile portarilor de la *sex-shop*-uri și de la *live-show*-uri, precum și avansurile indivizilor sâcâitori, care îi luau drept un cuplu în căutare de senzații tari.

Se aflau la jumătatea drumului, când deodată, Malko auzi niște strigăte pe malul celălalt al canalului. Crezând că este o încăierare, nu-i dădu nici o atenție. Vacarmul continua, dar nu erau țipete de durere, ci strigăte ascuțite. Cel de-al șaselea simț îi ascuți mintea. Îl zări pe micul dealer chinez care gesticula spre el, cu mâna înfășurată într-o cârpă. Un val de adrena-

---

1. Du-te acolo!

lină îi invadă arterele. Ce pericol îl mai pândea acum, iar dealerul voia să-l avertizeze? Margrit nu își dăduse seama de nimic, iar chinezul continua să-i atragă atenția. Dar ce căuta pe celălalt mal? Doar era simplu să treacă dintr-o parte într-alta. Prin urmare, pericolul era pe cheiul pe care se afla Malko. Se pregătea să se întoarcă din drum ca să treacă podul cel mai apropiat și să discute cu chinezul, când soneria unei biciclete se auzi în spatele lui. O namilă de om pedala în direcția lor pe o bicicletă înaltă de culoare neagră. Dacă nu ar fi fost chinezul, Malko nu i-ar fi dat cu siguranță nici o atenție. Pus în gardă, îl măsură numaidecât din cap până-n picioare. Dar, lucru curios, în ciuda mulțimii care îl obliga să o ocolească fără încetare, acesta ținea ghidonul doar cu mâna stângă, căci pe cea dreaptă o ținea într-o pungă din hârtie maro.

Pe celălalt mal al canalului Achterburgwal, chinezul țipa întruna. Își pansase superficial rana, îl urmărise pe Jan Kloos și văzuse ce se întâmpla.

Fără să mai stea pe gânduri, Malko îi dădu un brânci baroanei care își pierdu echilibrul, se clătină și căzu pe primele trepte ale *sex-shop*-ului din josul cheiului chiar în brațele unui negru, care rămase stupefiat.

Malko scoase pistolul exact în clipa în care biciclistul, ajuns în dreptul lui, agita punga de hârtie. Malko se aplecă din instinct. Se auziră câteva împușcături surde, abia dominând mulțimea gălăgioasă. Punga de hârtie sălta în aer de parcă ar fi fost trasă de niște fire invizibile. Vitrina unui *live-show* în care se vedea o tânără care executa o felație de toată frumusețea în prim-plan se făcu țăndări. Malko trase un șut bicicletei dezechilibrându-l pe grăsan care goli încărcătorul la întâmplare. O târfuliță negresă stătea nemișcată în vitrină, numai în slip și în sutien și se uita ca proasta la piept, unde apăruse o micuță gaură roșie.

Biciclistul mai parcurse încă vreo douăzeci de metri, apoi se prăbuși cu un zgomot îngrozitor de fiare. Deranjat de mulțime, Malko pierdu câteva secunde prețioase. Deși era greoi, biciclistul se ridică de jos cu toată viteza și o luă pe o străduță paralelă cu cheiul.

Malko agita pistolul și ajunse la colțul străzii. Aici zări siluetele a doi bărbați și o femeie care alergau. Strada nu avea mai mult de trei metri lățime, iar la fiecare jumătate de metru era

câte un dealer negru ce își aștepta clienții. Nu avea cum să tragă. Unul dintre fugari întoarse capul, îl văzu pe Malko și strigă cât îl ținea gura:

— *Politie! Politie!*

Era Jan Kloos. Negrii abia catadicsiră să se miște și Malko se izbi imediat de o adevărată barieră formată din figuri pline de ură. Văzu un cuțit cu lama lată îndreptat deja spre pântecele lui. Altul îl amenința din spate. Era clar că tuturor drogaților ăstora nici nu le păsa de pistolul lui.

— *Ne Politie hier, Mijnheer!* ' zise pe un ton sepucral un negru cu fața turtită.

Malko fu nevoit să se încline cu respect. Când negrii se dădură în sfârșit la o parte, cei trei fugari dispăruseră deja. Malko fugi până la colțul străduței care dădea în Nieuwmarkt, extem de aglomerată în ciuda orei târzii. Cei trei se amestecaseră în mulțime. Se întoarse furios să o ia pe Margrit care îl aștepta sprijinită de o mașină în fața *sex-shop*-ului, nedându-și seama ce se petrecea în realitate.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă ea.

Mulțimea de curioși înconjura cușca de catifea unde fusese împușcată târfa. O întinseseră pe patul în care în mod normal își primea clienții ca o bomonieră din catifea roz. Un polițist în uniformă, depășit de situație, urla la telefon ca să cheme o ambulanță.

— Un complice de-al lui Jan Kloos a încercat să ne omoare, spuse el. Au reușit să fugă.

Ea îl urmă ca un automat. Când Malko ajunse la mașină, zări girofarul albastru al unei ambulanțe care își făcea drum cu greu prin mulțime. Margrit tremura ca varga.

— Unde mergem? îl întrebă ea.

— La *Krasnapolski*.

— Nu vreau să merg acolo.

— Nu pot să vă las singură, spuse Malko. Sunteți în pericol de moarte. Sunt nebuni.

Porni pe străduțele din cartierul plăcerilor. Margrit păru să se resemneze. Deodată, în momentul în care trecură prin dreptul unei cabine telefonice, ea îi ceru:

— Opriți! Vreau să-l sun pe un prieten bun.

Ea se închise în cabină și avu o scurtă discuție aprinsă. Când ieși, păru mai liniștită.

— Am găsit o soluție! îl anunță ea. Mă duc la un prieten. Este un bărbat din viața mea care ține enorm de mult la mine. Acolo voi fi la adăpost. Vă conduc eu...

Malko se strecura cu mare greutate. La urma urmei, el era doar un amant efemer al baroanei van Deyssel. În plus, perspectiva de a nu o mai proteja îi ușura misiunea. Se îndepărtară de centru, până când ajunseră pe malul canalului Amstel, de-a lungul căruia erau ancorate sute de șlepuri. Margrit îi arătă lui Malko o casă veche și impunătoare, situată pe celălalt mal al canalului Amsteldijk.

— Aici este.

Ușa se deschise imediat și în prag apăru un bărbat înalt, cu fața ridată, semănând vag cu Curd Jurgens, care se înclină și îi sărută mâna lui Margrit, apoi o cuprinse în brațe. Ochii cenușii se opriră la Malko și spuse:

— Vă mulțumesc pentru că ați avut grijă de Margrit. Este foate vulnerabilă, iar ceea ce s-a întâmplat este îngrozitor. Voi avea grijă de ea. Nimeni nu va afla că este aici. Sunt generalul Gustav van Meyerber. În retragere, adăugă el zâmbind.

Margrit se întoarse către Malko.

— Mulțumesc, acum o să mă odihnesc. Vorbim mâine la telefon. Numărul lui Gustav este în cartea de telefon.

— Să fiți atent, îi recomandă Malko, să nu o lăsați să iasă singură.

— Nu vă faceți griji, îl liniști generalul în retragere, o să mă ocup de ea.

Malko se pomeni pe pavajul umed din Amsterdam, conducând încet, îndreptându-se către *Krasnapolski*. Era cufundat în gânduri. O bandă de ucigași turbați umbla liberă prin Amsterdam, unul mai periculos ca altul și ucigând cât ai clipi din ochi. Acest lucru era foarte curios într-o țară atât de liniștită, încât izbucni într-un râs nervos.

Ce naiba ascundeau turbații ăștia? De ce își pierdeau timpul cu răzbunări sângeroase dacă aveau atâtea lucruri importante de făcut? Colonelul van Nuys va avea cu siguranță o idee.

* * *

Un soare splendid strălucea peste Haga, imprimându-i aerul cochet și delicat al unui decor din Walt Disney. Malko își

parcă mașina lângă-peluza impecabilă a sediului BVD. Nu dormise prea bine, iar lectura ziarelor nu îl liniștise nici atât. Nu găsise nici urmă de bicicletă sau de asasin. Poliția credea că este o reglare de conturi între dealeri...

Geanta-diplomat plină cu bani și sticla cu explozibil îi atârnau greu în mână. Colonelul van Nuys îl primi cu un fum de tabac aromat, cu pipa în gură dis-de-dimineață. Malko îi raportase ce se petrecuse în seara precedentă, dându-i printre altele și semnalmentele ucigașului și ale bicicletei.

— Librăria aceea de pe Josephstraat din Rotterdam mi-a fost deja semnalată. spuse el, este un birou de primire pentru antimilitariști.... Oamenii din Onkruit și din alte mișcări... Dar, teoretic, este închis. Încercăm să-l identificăm pe cel căruia îi spuneți blondinul.

Malko îi menționă atunci numele generalului Meyerber. Crezu că interlocutorul lui se va urca pe pereții biroului. Fu cât pe ce să-și rupă pipa.

— Știți cine este? mârâi van Nuys. Unul dintre liderii mișcării pacifiste legale! Oaia neagră a CIA! Și a noastră implicit! Stă tot timpul în Germania de Est. Poftim, să vă arăt dosarul lui.

Dădu un ordin prin interfon, pierzându-și calmul pentru prima oară în fața lui Malko, iar după câteva clipe, un subofițer depuse pe birou un dosar gros cu coperți roz. Colonelul van Nuys începu să-l răsfoiască. Conținea rapoarte, tăieturi din ziare, fotografii, memorii. Deodată mârâi atât de tare, încât Malko tresări.

— *Godferdom!* Priviți!

Malko ocoli biroul și se aplecă peste umărul lui. Arătătorul olandezului era pus pe o fotografie alb-negru ce reprezenta un grup de bărbați cu zâmbetul pe buze, îmbrăcați în civil. Malko recunoscu trăsăturile semețe ale generalului van Meyerber. Lângă el, se afla un bărbat aproape la fel de înalt ca el, zâmbindu-i cu toată gura generalului. Era Jan Kloos.

Capitolul XIII

— De necrezut! Eu nu am mai văzut această fotografie, mormăi generalul van Nuys. Este ticălosul de Jan Kloos!

O întoarse și citi legenda de pe spate. Fusese făcută în Berlinul de Est în urmă cu doi ani, la o reuniune a ofițerilor pacifiști și a reprezentanților mișcărilor antimilitariste din diferite țări. Ofițerul din BVD aproape că se sufocă de furie, apoi puse degetul pe un personaj aflat în planul din spate și i-l arătă lui Malko.

— Îl vedeți pe tipul ăsta? Este Vadim Zagladin, prim-adjunctul lui Boris Ponomarev, șeful Departamentului Internațional al Comitetului Central al Partidului Comunist din U.R.S.S. El i-a manipulat pe toți acești oameni cu o abilitate diabolică.

Malko se străduia să tragă concluziile acestei descoperiri. Prima și cea mai evidentă: Margrit van Deyssel îl mințise în față. Se pare că prin intermediul amantului său, generalul van Meyerber, fiica ei îl cunoscuse pe Jan Kloos. Această fotografie a amantului Erikăi în compania iubitului maică-sii îi deschidea noi perspective.

Colonelul van Nuys întorcea fotografia pe toate părțile, roșu ca racul de furie, strângând în dinți mușțiucul pipei. O scoase din gură și spuse:

— Dacă am ști măcar ce pregătesc nemernicii ăștia...

— Nu puteți să-l interogați pe generalul van Meyerber?

— Mi-ar lua săptămâni întregi... Va organiza o conferință de presă și va spune că BVD-ul îl persecută. Dar mă miră să-l văd alături de un tip ca Jan Kloos. El este în mod sigur manipulat

de sovietici, căci "cruciada" sa le servește în mod obiectiv interesele, însă este un legalist, nicidecum un fanatic.

— Margrit van Deyssel se află în miezul problemei, spuse Malko. Dar o s-o fac să vorbească.

— O să pun imediat sub supraveghere domiciliul lui van Meyerer, zise colonelul. Fiți atent. Ați devenit oaia neagră a acestor demenți.

— Și ei sunt oaia mea neagră, răspunse Malko. Sunt destul de mare ca să mă pot apăra singur. Am de reglat un cont cu Margrit van Deyssel care mi-a turnat numai gogoși. Când mă gândesc că a susținut sus și tare că nu-l cunoaște pe Jan Kloss...

* * *

Malko bătuse recordul personal la cursa Haga — Amsterdam. O parcursese în numai treizeci și șapte de minute. Avea încă mâinile amorțite de cât strânsese volanul, când sună la ușa generalului van Meyerber. Dar imensa și bătrânicioasa casă părea pustie. Sună de patru ori la rând. În sfârșit, ușa se deschise, iar în prag apăru o femeie cu bonetă albă care semăna cu o morăriță. Îl fixa pe Malko cu o privire apatică.

— Generalul van Meyerber este acasă?

Din bâlbâielile femeii, Malko înțelese că generalul nu era în oraș.

— Dar baroana van Deyssel?

— Este cu el.

— Unde s-au dus?

Aici i se înfundă. Continuarea discuției îl aduse pe Malko în pragul crimei. Reuși în sfârșit să afle că ofițerul în retragere se dusese să viziteze diferitele comandamente pacifiste din țară, apoi pe la nouă seara, avea o conferință de presă și se întorcea foarte târziu. În privința numelui satului respectiv, servitoarea pronunța în așa hal, încât Malko fu nevoit să-l noteze pe litere: Oudewater, între Utrecht și Rotterdam.

Când se întoarse la *Krasnapolski*, găsi pe hartă un punctuleț abia vizibil ce reprezenta acel sat. Iar se întrevedea

autostrada la orizont. Olandezii își petreceau viața alergând dintr-un oraș într-altul, ca niște furnici împovărate... Își verifică pistolul, îl puse în buzunarul trenciului și se întinse pe pat, gândindu-se cu nostalgie la sânii ascuțiți ai Erikăi. Avea șanse foarte mici să mai profite din nou de ei. Acest lucru îl determină să se întrebe care erau adevăratele legături dintre aceste patru personaje: Erika, maică-sa, generalul van Meyerber și Jan Kloos.

* * *

De vreo jumătate de oră, Malko se învârtea pe toate străduțele posibile pe un extraordinar clar de lună. Satele de câmpie din Olanda se înșirau pe șosea, dar erau prost delimitate. Fu nevoit să întrebe pe un sătean și până la urmă, descoperi hanul *Seeld* din Oudewater, un târgușor adormit. În fața hanului erau parcate vreo douăzeci de mașini. Intră. Sala era pustie, dar pe o tăbliță neagră era scris cu creta: Generalul van Meyerber, etajul I.

Malko se luă după săgeată și ajunse într-o sală în care se găseau cinci persoane. generalul Gustav van Meyerber, țanțoș, stătea la un birou pe un podium și ținea un discurs. Zări în ultimul rând peruca brunetă a baroanei van Deyssel. Lângă ea era un scaun liber, iar Malko se așează. Margrit întoarse capul și tresări.

— Ce căutați aici?

Ochii ei cu lentile de contact exprimau panica.

Malko se aplecă la urechea ei.

— Am venit ca să vă pun câteva întrebări. Dumneavoastră și generalului.

Ea șopti pe un ton rugător:

— *De ce? Nu puteți să ne lăsați în pace!*

— M-ați mințit, Margrit, spuse Malko. Mi-ați ascuns că Jan Kloos îl cunoaște pe prietenul dumneavoastră Gustav Meyerber...

— Nu-i adevărat! protestă Margrit în șoaptă. Cine v-a spus așa ceva?

Un vecin le aruncă o privire furioasă și duse degetul la gură făcându-le semn să tacă. Malko se ridică și o luă pe Margrit de braț, târând-o în fundul sălii. Aici, Malko scoase fotografia în care Jan Kloos îi zâmbea generalului van Meyerber.

— Uitați-vă, spuse Malko. Nu sunt povești. Cred că ați face bine să-mi spuneți adevărul...

Margrit abia se uită la fotografie și lăsă capul în jos, distrusă. Pe podium, bătrânul militar își continua discursul.

— Ce vreți să știți? murmură Margrit cu voce sfâșiată.

— De ce m-ați mințit în legătură cu Jan Kloos?

Șușoteau amândoi ca într-un confesional.

— Pentru că nu îmi iert ceea ce am făcut, mărturisi ea. Până să-l întâlnească pe Jan Kloos, Erika nu era chiar atât de dezechilibrată. Într-o zi, el a venit împreună cu Gustav pe care îl invitasem eu. De la divorț, Gustav mi-a fost amant și suntem foarte uniți. Jan a văzut-o pe Erika și asta a fost lovitura de grație. Amândoi s-au îndrăgostit nebunește la prima vedere... După câteva săptămâni, ea s-a mutat cu el și de atunci s-a schimbat complet. S-au "întâlnit" pe mai multe planuri.

— Care este rolul generalului van Meyerber?

— Nici unul! șopti Margrit indignată. L-a simpatizat pe Jan Kloos după câteva manifestații antimilitariste. Asta e tot. El este într-adevăr un pacifist...

Un ropot de aplauze îi întrerupse. Margrit își lipi gura de urechea lui Malko:

— Vă rog să nu-i spuneți nimic!

— Cum să nu-i spun nimic?

— El nu știe ce este între Erika și Jan Kloos. Nu am îndrăznit niciodată să-i spun pentru că suferă cu inima. S-ar simți răspunzător. Am spus că m-au urmărit distriuitorii de droguri care voiau să mă șantajeze.

— Dar este responsabil, zise Malko. Bătrânul ofițer se apropia de ei cu un zâmbet încântător pe buze.

— Ce surpriză plăcută mi-ați făcut că ați venit să mă ascultați! îi spuse acesta lui Malko. Înțelegeți olandeza?

— Nu, răspunse Malko.

Puțin dezamăgit, Gustav van Meyerber spuse:

— Atunci, de ce ați mai venit? Suntem departe de Amsterdam.

— Trebuie să discutăm un subiect foarte serios, zise Malko. Am putea să ne retragem undeva?

— Bineînțeles. Mergem jos.

Coborâră și intrară într-o sală goală, în timp publicul se risipea. Li se aduseră cafele. Margrit începu să fumeze cu nervozitate. Malko trecu imediat la subiect:

— Generale, îl cunoașteți pe un oarecare Jan Kloos?

Trăsăturile rigide ale olandezului se luminară pe dată.

— Firește că îl cunosc! Este un băiat puțin cam excesiv, dar foarte devotat cauzei și îmi este foarte drag.

— Este un asasin, continuă Malko pe un ton egal.

Generalul van Meyerber tresări ușor. Malko începuse să-i povestească pe scurt cursul evenimentelor, începând cu descoperirea cadavrului lui Tom Wonder. Pe măsură ce relata, bătrânul părea că se întunecă. Îi aruncă o privire deznădăjduită baroanei și o întrebă:

— De ce nu mi-ai spus nimic până acum?

— Mi-a fost teamă, recunoscu ea. Erika a înnebunit de tot. Vrea să mă omoare.

Bătrânul ofițer apucă ceașca cu o mână tremurândă și bău cafeaua dintr-o dată. Inima lui trebuie să fi primit o lovitură zdravănă.

— Este de-a dreptul monstruos! izbucni el. Trebuie să anunțăm poliția. Eu nu am aprobat niciodată asemenea acțiuni. Eu cred în pace și înțelegere. Luna viitoare avem la Viena o întrunire a generalilor din diferite țări din Est și din Vest ca să încercăm să oprim cursa înarmărilor.

— Poliția știe deja, îl informă Malko. De asemenea și BVD-ul. Însă Jan Kloos și banda lui nu se mai satură. Trebuie să-l găsesc înainte să comită o faptă oribilă și irresponsailă. Ați putea să mă ajutați?

Bătrânul general își cuprinse capul în mâini. Încerca să se controleze. Totuși, Malko observă că avea ochii plini de lacrimi.

— Eu nu știu absolut nimic! mărturisi el. Eu militez în organizații legale și nu facem nimic ilegal. Jan Kloos activează în mișcarea grupurilor mici care se dedau uneori la ațiuni pe care noi le dezaprobăm, dar care nu au nimic sângeros în ele. De câte ori ne-am întâlnit, am încercat să-l abat de la asemenea acte care nu făceau decât să ne discrediteze cauza.

— Nu știm ce are de gând acest Jan Kloos, spuse Malko. Dar sunt sigur că are legătură cu sabotarea instalațiilor militare sau cam așa ceva. Ați putea să-mi dați vreun indiciu după discuțiile avute cu el? Are vreo țintă?

Gustav van Meyerer se concentră. După privirea înnebunită, Malko își dădu seama ce luptă se ducea în sufletul lui. El, pacifistul, era pe cale să colaboreze cu CIA. În final, spuse:

— De ce credeți că pregătește ceva de genul acesta?

— A ucis deja câteva persoane care reprezentau un pericol pentru el. Prin urmare, este vorba de o acțiune extrem de violentă. Avem dovada că are legături cu KGB-ul care finanțează acest proïect. Așadar, sovieticii sunt interesați de persoana lui, chiar dacă nu vor să recunoască în mod deschis.

Se vedea cât de colo că generalul era descumpănit. Își aprinse o țigară cu mâna tremurătoare, observat cu atenție de Margrit. După un lung moment de tăcere, spuse cu voce nesigură:

— Într-o zi, mi-a pomenit de o acțiune neunească. Voia să detoneze un proiectil nuclear ca să arate popoarelor pericolul care le pândea dacă lăsau să se amplaseze arme nucleare pe teritoriul lor. Firește că eu l-am sfătuit să renunțe la un astfel de plan delirant...

— Au mai asistat și alte persoane la această discuție?

Bătrânul general își șterse fruntea cu palma.

— Mi se pare că da. Un oarecare Antonov Popov, colaborator al lui Vadim Zagladin. De ce?

— Pentru că nu au deloc scrupule ca dumneavoastră, observă Malko. Mi se pare că au încurajat și au susținut proiectul lui Jan Kloos.

— Nu-mi vine să cred. oftă generalul. Păreau niște tipi atât de echilibrați, atât preocupați de pacea în lume.

— Mai am o întrebare, spuse Malko. Probabil că Jan Kloos a intrat în amănunte în legătură cu planul său nebunesc. A adus vorba de vreo armă deosebită, a menționat un loc anume? Ceva care ne-ar putea da un indiciu?

Generalul van Meyerber deschise gura să spună ceva, apoi se răzgândi. Afară se auzea zgomotul portierelor trântite. Oamenii coborau de la primul etaj făcând gălăgie. Gustav van Meyerber se scutură și începu cu voce nesigură:

— Mi se pare că...

În acel moment, vitrina restaurantului se făcu țăndări cu un zgomot îngrozitor. Malko avu răgazul să zărească patul unei puști de asalt, o siluetă la adăpostul întunericului, apoi țeava acesteia. Se aruncă instinctiv într-o parte, trăgând-o și pe Margrit la adăpostul zidului, în timp ce punea mâna pe pistol. Gustav van Meyerber nu se clinti din loc, paralizat.

Dubla deflagrație se dezlănțui ca un tunet. Cele două împușcături erau atât de apropiate, încât păreau una singură. Generalul fu măturat de pe scaun și proiectat la câțiva metri în sală, cu fața transformată într-o masă sângerândă.

Malko se strecură în fugă prin mulțimea de gură-cască ce se adunase în jurul baroanei care îngenunchease lângă rănit. Încerca să oprească sângele care curgea din fața mutilată cu un șervet de șters la gură. Bătrânul mai respira însă foarte slab cu mișcări spasmodice ale membrelor, iar horcăielile din ce în ce mai dese indicau starea gravă în care se afla. Malko se aplecă deasupra lui și îi luă pulsul. Nu se mai simțea deloc. În câteva clipe, va muri. Îi șopti la ureche:

— Generale, este foarte important, spuneți-mi ceva despre proiectele lui Jan Kloos...

Margrit îl întrerupse cu violență, răvășită și hohorind:

— Nu vă e rușine! Vedeți foarte bine că este grav rănit.

— Dar ceea ce știe poate salva mai multe vieți, replică Malko.

Examină masa sângerândă ce mai rămăsese din fața generalului Gustav van Meyerber. Din gură și din nas îi ieșeau baloane de spumă roșiatică. Bătrânul ofițer icni o dată, iar balonașele dispărură complet. Margrit urlă înfiorător.

— Faceți ceva!

Malko o trase cu blândețe puțin mai în spate. În jurul muribundului se adună un grup de clienți. Un bărbat cu o figură gravă făcu semnul crucii deasupra lui și spuse o rugăciune. În acel moment, câțiva polițiști năvăliră în restaurant, urmați de pompieri. Aceștia își dădură seama imediat că nu mai era nimic de făcut pentru generalul van Meyreber și acoperiră cadavrul cu o pătură. Isterică, Margrit hohotea în brațele lui Malko, obsedat de o întrebare. Cum reușise Jan Kloos să le dea de urmă?

— Cum a ajuns aici? o întrebă Malko pe baroană. Dumneavoastră i-ați...?

— Ați înnebunit! protestă Margrit van Deyssel.

O credea. Margrit fusese doar victima furiei ucigașe a lui Jan Kloos. În timp ce patronul localului *Seeld* le explica polițiștilor ce se întâmplase, Malko luă telefonul și formă numărul personal al colonelului van Nuys. Îl lăsă să sune îndelung. Ofițerul olandez dormea buștean. Când răspunse în sfârșit și după ce ascultă relatarea lui Malko, somnul îi pierise pe loc.

— Dați-mi un polițist, ceru el. trebuie să-i găsim pe acești nebuni numaidecât.

Malko se duse să caute un polițist și îl conduse la telefon. Calmul se așternea treptat în restaurant. Imediat ce termină de vorbit, polițistul îi ceru lui Malko toate amănuntele necesare pentru a-i urmări pe asasini. Dar Malko nu îi spuse decât puține lucruri și îi dădu semnalmentele lui Jan Kloos și ale Erikăi. El nu o văzuse pe tânăra activistă, însă era convins că ucigașul nu venise fără ea. Polițistul comunică imediat informațiile prin radio.

— Voi ordona să se organizeze baraje în toată regiunea, spuse el, cred că încearcă să ajungă în Amsterdam...

Malko nu își făcea însă nici o iluzie. Nici măcar nu știa marca mașinii folosite de ucigași. În plus, Jan Kloos avea un avans de zece minute. Reveni la Margrit care era distrusă, plânsă, prăbușită peste cadavrul generalului. El o forță să se ridice.

— Dați un telefon acasă la general ca să aflăm dacă l-a sunat fiica dumneavoastră. Ca să ne lămurim cum de ne-au găsit.

Margrit se opri din plâns și făcu ce îi ceruse Malko. Acesta urmări lunga discuție cu menajera bătrânului militar. După ce termină, Margrit spuse:

— Jan a telefonat. Menajera a crezut că face bine dacă îi spune. Știa că generalul îl cunoaște.

Aflând de la Erika despre legătura mamei ei cu generalul, el urmase acest fir. Sau poate că îl viza chiar pe general. Dacă acesta reprezenta un pericol pentru el, de ce a așteptat atât ca să-l omoare?

— Cred că a încercat peste tot, sugeră Margrit. Erika știa că atunci când vin la Amsterdam, mă duc să-l văd pe Gustav. Sunt sigură că au verificat și dacă am fost cu dumneavoastră la *Krasnapolski*.

Malko se duse la bar și comandă o votcă, străduindu-se să pună totul cap la cap. Ancheta lui avansase destul de mult datorită destăinuirilor în reprize ale generalului van Meyerber. Cel puțin avea o idee despre ceea ce voia să facă Jan Kloos. Totuși, îi lipseau multe elemente. Dar mai cu seamă unul: tânărul pacifist nu avea pregătirea necesară pentru o operațiune de asemenea anvergură. Era doar un executant, nu

un creier. Își aminti de biciclistul care încercase să-l omoare cu o seară în urmă. Era mult mai în vârstă. Malko se duse din nou la telefon și îl sună pe colonelul van Nuys.

— Ați putea să faceți o investigație după semnalmentele bărbatului care m-a atacat aseară? Mă întreb dacă nu cumva acesta este creierul operațiunii. Ar trebui începută o anchetă printre universitarii de stânga, printre oamenii de știință, printre cei angajați politic în lupta pentru pace, cunoscuți deja de serviciile dumneavoastră. Poate că este o pistă falsă, dar merită să încercăm. În orice caz, ne întâlnim mâine la Rotterdam, la Dispatch Center că să facem o analiză.

Închise și se întoarse la bar. Îl nedumerea un lucru. Jan Kloos și prietenii lui știau foarte bine că, asumându-și niște riscuri, până la urmă tot vor lăsa urme și acțiunea lor va fi descoperită. Acționau ca și cum ar avea absolută nevoie să câștige timp, eliminându-i pe cei care se apropiau prea tare de ei... Așadar, acțiunea lor trebuia să fie iminenetă... Malko goli paharul cu votcă și se duse să o ia pe Margrit van Deyssel.

Când se întoarse în salon, cadavrul generalului fusese luat deja, iar Margrit bea un pahar cu rachiu de ienupăr, prăbușită pe un scaun. Șeful poliției veni să-i dea raportul lui Malko.

— Până acum, barajele noastre nu au depistat nimic, *Mijnheer*, spuse acesta, dar continuăm. Am anunțat poliția din Amsterdam ca să-i pună sub urmărire.

Una dintre problemele Olandei era că nu exista o poliție națională care să aibă autoritate pe întreg teritoriul, lucru ce complica puțin lucrurile.

— Haideți, nu mai avem ce face aici, îi spuse el baroanei.

Îi dădu polițistului numărul de telefon de la hotel și plecară la mașină. Margrit nu scotea o vorbă, cufundată în durerea ei. Malko se întoarse spre ea și spuse:

— Vă țin la mine până mâine, cel puțin. După aceea, vom vedea.

Baroana van Deyssel nu protestă. Moartea bruscă a vechiului ei amant o transformase într-o stafie. Satele olandeze erau de un calm suprarealist, după intensitatea și violența ultimelor evenimente. Ajunseră în Utrecht pe străduțele pustii,

însă la intrarea pe autostrada E 9, fură opriți de un baraj de poliție. Jan Kloos era departe...

Malko nu vru să-i descurajeze pe polițiști și porniră spre Amsterdam. Sfârșită de emoție, Margrit lăsă spătarul scaunului și adormi. Încă mai dormita când ajunseră la *Krasnapolski*. Malko trebui să o trezească încetișor ca să o scoată din mașină...

Camera i se păru o oază de liniște de necrezut după cele întâmplate. Margrit se dezbrăcă precum un automat și se culcă ascunzându-și vânătăile. În momentul în care Malko se pregătea să se bage și el în pat, soneria telefonului îl făcu să tresară. Ridică receptorul cu inima bătând. Măcar de-ar mai afla vreo veste!

— Nu am găsit nimic, iar poliția ridică barajele, îl anunță colonelul van Nuys cu voce morocănoasă.

Întins în pat pe întuneric lângă trupul călduț al baroanei, Malko nu prea își găsea locul. În aproape câteva secunde, problema lui fusese rezolvată. Numai că generalul van Meyerber dusese taina cu el în mormânt. Totuși, faptul că Jan Kloos îl vizase mai întâi pe bătrânul general și nu pe el dovedea că acesta păstra foarte bine secretul operațiunii. Dar în orice caz, era vorba de armament nuclear. Cercul cercetărilor se închidea încet, încet.

Mortala cursă contra-cronometru se angajase între el și micul comando al "fanaticilor". Avea neplăcuta senzație că, în afară de colonelul van Nuys, olandezii, amorțiți de anii îndelungați în care avuseseră loc manifestații pacifiste, nu luau deloc în serios aceste amenințări. Peste câteva ore, va afla mai multe lucruri.

Capitolul XV

O ceață ușoară plutea peste imensa clădire ce adăpostea sediul Dispatch Center din Capelse. Malko ajunse aproape în același timp cu John Fitzpatrick. Tras ca întotdeauna la patru ace, americanul părea extrem de îngrijorat.

— Treaba devine înspăimântătoare! începu el. Credeți că sovieticii au infiltrat în acest grup un înalt om de știință care conduce întreaga operațiune?

— Nu cred că este un sovietic, îl corectă Malko. Este doar un oalndez "manipulat" sau mai bine-zis "orientat", așa ca Jan Kloos. Probabil că, la început, au încurajat ideea nebunească a lui Jan Kloos, făcându-l să creadă că el avea misiunea eroică de a duce planul la îndeplinire. Dacă operațiunea dă greș, vor pierde niscaiva bănuți, dar dacă reușește, va fi un succes enorm pentru ei.

Se întrerupse. Mașina colonelului van Nuys întrase în acest moment în curte. Olandezul coborî și se îndreptă spre ei cu pași repezi, cu un aspect neobișnuit pentru el.

— Avem noutăți în legătură cu banii pe care i-ați descoperit la Rotterdam, datorită seriilor bancnotelor, unele dintre ele, noi-nouțe, anunță el. Banii au fost luați dintr-o sucursală a Băncii Dresden din Zürich, de un bărbat a cărui identitate nu o cunoaștem încă, dar nu este reprezentantul Agenției Tass.

— Asta e tot? întrebă Malko.

— Nu, continuă ofițerul olandez. Această bancă este renumită pentru girarea a mai multor conturi ce aparțin unor societăți-paravan ale KGB-ului. Din păcate, mi-e teamă că nu putem să mergem mai departe cu ancheta.

Malko oricum nu-și făcea nici o iluzie, căci sovieticii își organizau întotdeauna loviturile importante în spatele unor scuturi

de apărare practic de netrecut. Își amintea de aventura lui în Bulgaria când pornise pe urmele asasinului papei.[1] Prindea mereu numai persoanele fără importanță. Acest lucru nu îi satifăcea însă amorul propriu.

Cei trei bărbați trecură de postul de gardă. Maiorul Gordon Wilson — care nu știa de dezvăluirile generalului — îi aștepta la fel de jovial, sub un imens calendar pe care pătratul era pus pe ziua de "vineri, 13". John Fitzpatrick, ca un bun irlandez ce era, nu se abținu să nu se strâmbe.

Gordon Wilson le strânse mâinile pe rând, puțin fâstâcit, și intrară în birou, după ce străbătură o sală în care calculatoarele enorme bâzâiau neîncetat. Chiar și în birou se auzea un soi de muzică ascuțită: erau telexurile instalate pe coridor, ce scoteau întruna kilometri de cifre și de instrucțiuni. Malko deschise discuția.

— Domnule maior, avem toate motivele să credem că un grup terorist va încerca să pună mâna pe materialul militar debarcat la Rotterdam, foarte probabil ca să comită un atentat cu consecințe ce ar putea fi catastrofale...

Maiorul impunător nu mai zâmbi deloc, mestecându-și trabucul. Malko adăugă:

— Este vorba despre material nuclear.

Imediat se auzi un hohot de râs. Maiorul Wilson își recăpătase dintr-o dată toată jovialitatea. Agită trabucul arătându-l pe Malko.

— Domnule, vă rog să mă scuzați! Ceea ce mi-ați spus este absolut imposibil.

— De ce? întrebă John Fitzpatrick, mai degrabă încordat.

Șeful centralei nu părea să împărtășească optimismul ofițerului cu burtă. Experiența i-a învățat că, în general, tocmai lucrurile incredibile se puteau întâmpla... Maiorul Wilson se așeză mai bine în fotoliu și spuse:

— Încărcăturile sosesc întotdeauna la Rotterdam, pe cheiul Prințesa Beatrix, după cum v-am mai spus. Cheiul este pus sub paza poliției olandeze și a oamenilor noștri și este foarte ușor de protejat. În plus, când primim un material "sensibil", cerem întăriri la pușcașii marini. Prin urmare, teroriștii dumneavoastră ar trebui să aibă tunuri sau avioane de luptă...

---

1. Vezi SAS — Filiera bulgară (n.a.)

— Când trebuie să sosească următoarea încărcătură? întrebă Malko.

Grăsanul îndreptă trabucul spre el ca și cum ar fi vrut să-l intimideze.

— Ieri am primit-o! glăsui el cu mândrie ca o trompetă. Aproape că au terminat de descărcat, iar ultimele camioane se pregătesc de plecare. Sunt în permanență informat prin telex.

Exact atunci intră în birou un bărbat cu un teanc de telexuri. Maiorul le luă și le flutură prin fața lui Malko.

— Iată, tot ce este sensibil va pleca în mai puțin de douăzeci și patru de ore: armele, muniția, materialul electronic. După aceea, descărcăm totul în liniște. Însă cea mai bună protecție a noastră este faptul că nimeni nu știe în această harababaură unde se află lucrurile interesante. Toate conteinerele sunt la fel, deci, credeți-mă, nu se va întâmpla nimic.

— Ceea ce spuneți nu este adevărat, îl contrazise Malko. Oamenii care lucrează la calculatoare știu ce conțin, nu-i așa? Altfel, nimic nu funcționează.

— Evident, recunoscu ursuz maiorul Wilson, dar am încredere în acești băieți ca în propria-mi persoană.

John Fitzpatrick își drese glasul politicos și sări în ajutorul lui Malko.

— Sergentul Wonder care a murit în împrejurări misterioase se ocupa de aceste calculatoare, spuse el. Așadar, era la curent cu aceste probleme?

— Era, recunoscu Wilson, dar...

— Din punct de vedere tehnic, este posibil ca sergentul Wonder să afle cu câteva săptămâni înainte ce conținea încărcătura? întrebă Malko.

Maiorul Wilson se gândi câteva clipe, apoi, de bine, de rău, admise:

— Bineînțeles, dar ar fi trebuit să facă o blestemată de documentare. Totul este codificat în calculator.

— Dar este posibil? insistă Malko.

— Da, mărturisi maiorul. Dar ar fi trebuit să fie extem de vicios. Și de ce ar fi făcut un asemenea lucru? Dacă se lăsa corupt, știa ce îl așteaptă. Suntem în armată, îl băgam la pârnaie...

Tom Wonder se afla acum în alt soi de pârnaie.

John Fitzpatrick își contempla manichiura impecabilă și întrebă cu calm:

— Domnule maior Wilson, în cargoul care se descarcă de ieri, este și armamaent nuclear?

Ofițerul puse trabucul în scrumieră.

— Domnule, începu el, nu am autoritatea să divulg astfel de informații nici măcar dumneavoastră. Aș avea nevoie de o aprobare de la NATO cu sediul la Bruxelles sau de la Pentagon.

— John Fitzpatrick nu se lăsă intimidat.

— Puneți-mi la dispoziție un birou și un telefon, spuse acesta, și o veți avea într-un sfert de oră.

Maiorul se uită cu scepticism la ceas.

— Acum este ora patru dimineața la Washington, toți grangurii sunt în paturile lor.

John Fitzpatrick îi zâmbi cu răceală.

— Domnul Casey [1] doarme iepurește. Sunt sigur că va avea plăcerea să transmită mai departe cererea mea.

Maiorul Wilson se ridică și îl conduse pe șeful centralei în biroul de alături. Malko și colonelul van Nuys schimbară o privire plină de îngrijorare.

— Mi-e teamă că maiorul dumneavoastră nu își dă seama de situație, observă olandezul.

— Nu e o noutate, observă Malko. Prostia lui măcar de nu ar avea consecințe grave. Ați putea să vă asigurați dacă olandezii au luat toate măsurile de securitate pentru descărcarea mărfii?

— Imediat, răspunse ofițerul din BVD.

Ieși din birou, lăsându-l pe Malko singur, care se întreba cu tristețe ce făcea Margrit van Deyssel. O pusese să jure că nu va pune piciorul la *Krasnapolski*, dar din partea ei te puteai aștepta la orice. Profitând de cele câteva minute, formă numărul de la hotel și ceru legătura cu camera lui.

Nu răspundea nimeni. Lăsă să sune îndelung, apoi sună la recepție, dar nu obținu nici o informație. Sună după aceea la reședința baroanei din Haga, dar tot fără rezultat căci majordomul îi spuse că baroana nu se întorsese de aseară. Malko îi lăsă numărul lui, dar era ros de îngrijorare. Unde se dusese Margrit?

Maiorul Wilson se întoarse în birou, urmat de John Fitzpatrick. De abia se așezară, că linia directă a ofițerului

---

1. Dirèctorul CIA (n.a.)

începu să sune. Ridică receptorul, ascultă, întunecat la față, apoi închise și se întoarse către John Fitzpatrick.

— Sunt la dispoziția dumneavoastră, domnule, spuse el. Am primit ordinul să vă dau toate informațiile pe care le știu.

John Fitzpatrick îl aprobă cu indiferență.

— În încărcătura sosită ieri există și armament nuclear?

Maiorul luă de pe birou un dosar voluminos plin cu telexuri, apoi se duse și luă dintr-un seif o cărticică roșie pe coperta căreia era scris SECRET cu litere mari și negre. Erau codurile conteinerelor. În birou domni o tăcere asolută preț de câteva minute. În sfârșit, maiorul mătăhălos ridică privirea.

— Da, domnule, există armament nuclear destinat unei unități din nordul Germaniei.

— Despre ce este vorba? întrebă imediat șeful centralei.

— Despre mine, răspunse maiorul. Un conteiner întreg cu mine.

— Mine?

John Fitzpatrick nu putea să-și ascundă mirarea. Nu se pricepea la armele nucleare. Reluând ceea ce spusese mai înainte, maiorul Wilson precizã imediat:

— Nu este pentru prima oară. NATO a căzut de acord cu autoritățile germane și a primit permisiunea să amenajeze la frontiera cu Bundes Republik un câmp de mine nucleare telecomandate, după bunele și vechile principii. Aceste mine au o putere de 0,1 kilotone, însă sunt capabile, în cazul unui atac clasic din partea unităților Pactului de la Varșovia, să oprească singure o ofensivă de blindate. Fiecare mină poate să distrugă totul pe o rază cu diametrul de un kilometru. Pe deasupra, este un sistem pasiv; nimeni nu ne poate acuza că am declanșat un război atomic. Nu suntem de vină că Alioșa vine peste noi...

— Cum arată o mină nucleară? întrebă Malko.

— Oh, nu este prea mare, spuse maiorul Wilson. Două semisfere de plutoniu care cântăresc împreună aproximativ 1,3 kg. Este cât o minge de fotbal. Fiecare sferă este acoperită cu o calotă de explozibil clasic ce servește drept detonator. Explozia face să se ciocnească cele două semisfere creând astfel o "masă critică", ce face să explodeze plutoniul. Cu totul, nu cântăresc mai mult de douăzeci și două de kilograme. Acestea sunt duse în conteinere din plumb cubice care nu cântăresc nici ele foarte mult.

Malko și John Fitzpatrick ascultau fascinați aceste detalii. Atâta putere distructivă cu un volum atât de mic. Era Apocalipsa la îndemâna tuturor!

— Unde se află acum aceste mine și cum sunt transportate? întrebă John Fitzpatrick.

Maiorul Wilson întinse mâna spre telefon.

— Vă voi răspunde imediat, domnule.

Formă un număr de telefon, apoi spuse.

— Sunt Wilson, dați-mi-l pe căpitanul Lancaster.

Așteptă. Apoi figura maiorului se lumină și exclamă în receptor:

— Jim! Ce mai faci? Am nevoie de o informație... Unde se află conteinerul 4547 GHF?

Puse mâna pe receptor și le spuse celor trei interlocutori:

— Nici Jim nu știe ce se află în conteinere. ci numai numerele. O să-l pun pe ascultare.

Aproape imediat se auzi în încăpere vocea cavernoasă a căpitanului Lancaster.

— Domnule maior, a fost descărcat în noaptea asta și îmbarcat în urmă cu aproximativ o oră. Mai vreți să știți și altceva?

— Mda, destinația și mijlocul de transport.

La celălalt capăt al firului se lăsă din nou tăcere, apoi se auzi vocea căpitanului:

— Destinația Hanovra, în RFG, pentru Brigada a IV-a de Geniu. Ei asigură transportul.

John Fitzpatrick dădea din mână cu frenezie.

— Să oprească din drum transportul, ordonă el. Ne ducem acolo.

Ascultător, maiorul Wilson transmise ordinul mai departe:

— Jim, am primit instrucțiuni speciale. Trebuie să oprești camionul care a încărcat conteinerul 4547 GHF până la noi ordine. O.K.? Vei primi o vizită din partea mea, domnul John Fitzpatrick. Nu lăsa să plece nenorocitul ăla de camion!

— Trimite-mi un telex de confirmare, îi ceru căpitanul Lancaster.

Maiorul Wilson închise și se uită mulțumit la musafirii lui.

— Poftim, domnilor, mă bucur că vă duceți la Rotterdam. Astfel vă veți putea da seama că toate măsurile de securitate funcționează.

Cei trei bărbați se ridicaseră deja în picioare. Wilson îi conduse. John Fitzpatrick se urcă în mașină cu Malko. Precedați de colonelul van Nuys, porniră cu toată viteza către autostrada A 20. Era foarte circulată și, chiar cu girofarul colonelului olandez, tot nu depășeau o sută de kilometri la oră. Malko stătea ca pe ghimpi. Intuiția îi spunea că mergea direct spre țintă. Din fericire, ocoliră Rotterdamul și intrară în Benelux Tunnel ca să ajungă în zona portuară, în partea sudică, unde aveau interes. Era impresionant. bazinele se succedau, cu sutele de macarale și kilometri întregi de cheiuri pline cu stive de conteinere ca un joc de cuburi. Dacă nu aveai o informație clară, era imposibil să găsești ce căutai în această grotă a lui Ali Baba în aer liber. Și asta nu era decât o mică parte a complexului portuar. Camioane imense circulau în toate direcțiile, venind din cele patru colțuri ale Europei. Ajunseră pe un drum care se înfunda între două bazine goale.

— Aici este, anunță Fitzpatrick. Eu am mai fost.

Era o clădire imensă pe care scria cu litere mari și roșii: Quick Dispatch. Avea un chei lung de un kilometru și jumătate, plin cu mii de conteinere, protejate de un gard de sârmă. La intrarea pe chei, staționau patru mașini de poliție. Ajunseră la poartă, iar gardianul, anunțat mai devreme de șeful lui, îi lăsă să intre. Fuseseră conduși la clădirea centrală. Căpitanul Lancaster era grăsuț și protocolar, cu ochelari mari și cap de batracian.

— Este o problemă, spuse el numaidecât.

— Care?

Rostiseră cu toții într-un glas.

— Nu am putut să împiedic camionul să plece...

— Dar ați primit totuși un ordin, observă John Fitzpatrick furios.

— Știu, domnule, admise căpitanul Lancaster, dar nu am avut nimic scris. Șoferul camionului terminase de încărcat și voia să plece. Telexul a ajuns prea târziu... Și el avea de îndeplinit niște ordine. Trebuia să se întoarcă la bază cât mai repede. Mai cu seamă că erau scrise. În plus, nu a înțeles de ce vreau să-l rețin, iar eu nu am știut ce să-i spun... L-am lăsat să plece și basta!

Era o nenorocire! Vizitatorii erau atât de abătuți, încât căpitanul întrebă neliniștit:

— Am făcut o prostie?

John Fitzpatrick clătină din cap resemnat.

— Încă nu știm precis. Dar să căutăm să nu mai facem încă una. Ați observat de dimineață ceva neobișnuit în jurul acestui conteiner?

Căpitanul Lancaster ridică sprâncenele negre, se gândi o clipă, apoi spuse:

— Nu! Stați puțin! Doar o chestie minoră. Polițiștii olandezi au gonit o hodoroagă de mașină care a rămas mai mult timp la intrare. Era condusă de o fată. Sunt puțin paranoici. După părerea mea, cred că își aștepta iubitul.

— L-am putea găsi pe polițistul care i-a spus să plece? întrebă Malko.

— Este floare la ureche, spuse căpitanul, eu...

— Mă ocup eu, zise căpitanul van Nuys.

Ieși din încăpere ca un bolid. Malko avea impresia că cineva îl strângea de gât. Ca să-i treacă timpul, mai încercă la Margrit van Deyssel. În zadar. Nu era nici acasă, nici la hotel.

Colonelul van Nuys intră ca o vijelie în birou împingând dinaintea lui un polițist olandez în uniformă, roșu ca o pătlăgică, blond și bucălat, cu părul lung care îi ieșea de sub caschetă. Semăna cu Iisus...

— El a gonit-o pe acea tânără!

Se întoarse cu fața la polițist și îi ordonă:

— Sergent, spune-ne cum a fost!

Acesta se îmbujoră și mai tare și începu să povestească într-o flamandă dură, iar colonelul traducea.

— Am observat-o fiindcă se învârtea pe acolo de mai bine de o oră. Era singură într-un Golf albastru. Era o fată frumoasă cu pălărie neagră și machiată cam strident. Nu primisem ordin, căci nu stau aici decât la manifestații. Dar am fost nedumerit. Am întrebat-o ce caută în zonă. Mi-a spus că așteaptă pe cineva. Eu i-am ordonat să se ducă mai departe. Cred că s-a întâlnit cu persoana pe care o aștepta, fiindcă nu am mai văzut-o după aceea... Nu mai era nici țipenie de om.

— I-ați cerut actele? îl întrebă Malko.

Polițistul olandez făcu ochii mari.

— Nu. de ce. nu a făcut nimic rău...

Resemnat, Malko scoase din buzunar fotografia Erikăi și o puse sub nasul polițistului.

— Ea era?

Sergentul privi îndelung fotografia, apoi înălță privirea puțin tulburat:

— Nu aș băga mâna în foc, zise el, dar cred că... Cum...?

— Of, Dumnezeule! izbucni John Fitzpatrick.

Capitolul XVI

— Avem nevoie imediat de un elicopter, spuse Malko.

El își revenise primul din șoc. Căpitanul Lancaster urmărea toată discuția fără să înțeleagă prea bine ce se petrecea, dar simțea totuși că ceva nu era în regulă.

— Spuneți-ne tot ce știți în legătură cu camionul, îi ceru Malko ofițerului. Ruta, marca, numărul de înmatriculare, culoarea, câte persoane are la bord.

— Nu știu toate astea pe dinafară, protestă Lancaster, dar mă duc să vă aduc datele. Este grav?

— Foarte.

În timp ce răsfoia documentele, colonelul van Nuys dădea un telefon ca să ceară un elicopter.

— Trebuie să găsim cu orice preț camionul, spuse Malko. Altfel, va fi o catastrofă.

Căpitanul Lancaster agită prin fața lor un teanc de documente. Colonelul van Nuys discuta aprins la telefon. Fiecare secundă conta.

— Am găsit, spuse americanul, este o semiremorcă Mack, aparținând US Army, de culoare kaki, înmatriculată 8462 USA. La bord se află trei oameni, un sergent, un caporal și un soldat.

— Ruta?

Căpitanul Lancaster făcu un gest de neputință.

— Nu o cunosc, nu este treaba noastră.

Se apropie de harta mare de pe perete.

— Dacă aș fi eu șoferul, aș lua-o pe E 36 pe Utrecht. Apoi poți să alegi: ori continui drumul spre est prin Arnhem, ori o iei prin Amersfoot, pe Apeldoorn și E 1. Dar fiecare șofer face cum îl taie capul.

— Puteți să opriți camionul cu ajutorul poliției? îl întrebă Malko pe colonelul van Nuys.

Acesta își întrerupse discuția și înclină afirmativ din cap. După ce închise, spuse:

— Va sosi un elicopter în cel mult douăzeci de minute. Numai că are o rază de acțiune limitată.

— Ce ziceți de această rută? îl întrebă Malko.

— Mi se pare logică, admise ofițerul olandez, sunt două rute posibile. Vă temeți de un atac?

— Da, răspunse Malko. Șoferul nu este implicat. Prezența Erikăi mă neliniștește. Se pare că tot complotul a fost urzit în primul rând pentru a pune mâna pe materialul nuclear.

Se strădui să calculeze distanța pe care o parcursese șoferul într-o oră, cu tot cu timpul piedut până la ieșirea din Rotterdam. Riscau să ajungă mult prea târziu. Știind că o caută poliția și CIA, Erika trebuie să fi avut motive foarte serioase ca să vină chiar sub nasul americanilor și să-i sfideze. Se gândi iarăși la Margrit. Oare unde să o găsească? Ce necaz va mai cădea și de data asta pe capul lui? Un huruit îl făcu să ridice privirea spre cer. Se apropia un elicopter albastru.

— Să mergem, spuse colonelul van Nuys.

Coborâră scara sub privirea perplexă a căpitanului Lancaster. Elicopterul se așeza în curte, în mijlocul conteinerelor, având doi miitari la bord. Era o "Veveriță" fără armament care putea să ia cinci pasageri. Se urcară, iar colonelul van Nuys îi explică rapid pilotului ce voiau. Aparatul vibră și se desprinse imediat de sol, îndreptându-se spre nord. Ajunseră numaidecât deasupra autostrăzii A 12, cu un trafic intens. Erau zeci de camioane care, văzute de sus, toate păreau la fel. Malko se simți descurajat.

Cum putea să-l găsească, dacă ei nu știau nici măcar ruta? Timp de zece minute, survolară autostrada A 12. După aceea, pilotul se întoarse spre ei și le arătă o bifurcație puțin mai înainte. Trebuiau să aleagă. Să meargă drept înainte sau să o ia spre nord, pe Hilversum.

— Pe drumul spre Hilversum, strigă Malko.

Exista o șansă din două ca să se înșele... Aparatul se înclină puțin spre stânga și coborî.

— Zburați paralel cu autostrada, îi ceru Malko pilotului.

Acesta se supuse și astfel reușiră să distingă mai bine toate vehiculele. Oare unde era camionul cu minele nucleare? Deodată, Malko avu o idee.

— Poate că șoferul ascultă AFN.[1] Am putea să-i transmitem un mesaj...

Pilotul fu de acord să transmită un mesaj la baza lui, care să-l transmită mai departe la cartierul general al NATO, iar de acolo, la AFN, la Stuttgart... Exista o șansă dintr-o mie...

Privind peisajul atât de calm de sub ei, lui Malko nu-i venea să creadă că deasupra acestei țări plana o amenințare atât de terifiantă. Și cu toate astea...

* * *

Lebăda de aur era cel mai bun restaurant din Soesterberg, situat chiar la marginea autostrăzii E 8, ce lega Utrecht de Amersfoot. Personalul nu le dădu nici o atenție celor trei bărbați care se așezaseră la o masă ca să servească un copios mic-dejun. Din cauză că baza forțelor NATO era foarte aproape de restaurant, aici veneau foate mulți străini. Acum, cei trei terminaseră de mâncat și întârziau cu niște beri în față.

Deodată ușa se deschise, iar în prag apăru o tânără îmbrăcată în pantaloni și o haină în multe culori din catifea reiată, cu o pălărie mare neagră care o făcea să semene cu vrăjitoarea din basme. Nu scoase un cuvânt, însă, la vederea ei, cei trei bărbați, care plătiseră deja consumația, se ridicară odată și se năpustiră afară, sub privirile mirate ale chelneriței. Mașina lor, o furgonetă Volkswagen, era parcată chiar în fața restaurantului.

— Vine! spuse Erika. Uitați-l!

În același moment, văzură trecând o imensă semiremorcă verzuie care se deplasa destul de încet. Cei trei bărbați se ucară în Golful albastru care semăna cu mașinile poliției olandeze, cu care venise fata. Aceasta se așeză la volanul furgonetei. De abia intrară pe autostradă, că Jan Kloos, care conducea, puse pe capota Golfului girofarul albastru și îl puse în funcțiune. Apoi lăsă în jos parasolarul pe care lipise o pancartă pe care scria cu litere mari: POLITIE. Astfel pus la punct, el acceleră, depășind toate vehiculele. Cei trei bărbați tăceau chitic. Lângă Jan Kloos, stătea Hans, blondinul, paralizat de emoție. O lucire de nebunie strălucea în ochii namilei din

---

1. American Forces Network. Postul de radio al armatei americane din Europa. (n.a.)

spate, care zâmbea din când în când, arătându-și gingiile goale.

— El este! zise brusc Jan Kloos.

Acum enorma semiremorcă se afla chiar înaintea lor. Distingeau cu claritate plăcuța de înmatriculare cu US Army. Drumul străbătea rarele zone împădurite ale Olandei, imprimându-i un oarecare farmec. Drumul era mărginit de pădurea destul de deasă în care dispăreau numeroase șosele transversale.

— Pornim! spuse Jan Kloos.

Apăsă pedala de accelerație și puse în funcțiune sirena. Plus girofarul care completa aspectul unei mașini de poliție. Cei trei bărbați mizau pe respectul de netăgăduit al legii americanilor ca să nu aibă probleme. Jan Kloos ajunse în dreptul semiremorcii, îi zări pe cei trei bărbați în cabină, scoase mâna pe geam și le făcu semn celor din vehicul să oprească pe dreapta.

Joe "Speedy" Gonzales, șoferul camionului militar, era un soldat tânăr cu pielea mată, ce se trăgea din amărâții de emigranți mexicani care traversaseră Rio Grande înot ca să ajungă în "Paradisul" american. El alesese armata pentru nevoia de siguranță, și se dovedise că a procedat bine. Cascheta din pânză verde și țeapănă pe cap îi imprima un aer grav. Întoarse capul, văzu Golful albastru și înjură:

— La naiba! Ce mai vor și fraierii ăștia?

— Totuși, nu avem viteză, observă Dan Akroyd, sergentul care stătea lângă el. Cel de-al treilea, caporalul Mc Douglas, moțăia.

— Ce să fac? întrebă Gonzales.

În mod normal, ei nu erau autorizați să se oprească având o încărcătură "A-1", adică armament. Fiecare dintre ei avea câte un Colt la centură, iar camionul era dotat cu trei mitraliere M 16 montate în spatele lor. În această țară pacifistă, existau puține șanse să se folosească de arme, însă US Army era prudentă.

— Oprește, îl sfătui sergentul. Nu cred că vom avea necazuri. Poate că a avut loc un accident ceva mai încolo sau ceva de genul ăsta...

Ascultător, Joe Gonzales semnalizează și se uită în oglinda retrovizoare. În spatele lor mai erau doar două mașini care îi depășiră imediat. Golful poliției se lăsă depășit și se ascunse numaidecât în spatele camionului. Joe Gonzales căută un popas și își gară semiremorca.

— Cu ocazia asta profit și eu ca să mă ușurez, spuse sergentul Akroyd.

Imediat ce camionul se opri, el sări din cabină. Joe "Speedy" Gonzales rămase cuminte la volan, așteptându-i pe polițiști. Îl fulgeră un gând: olandezii nu procedau ca polițiștii americani care opreau în fața vehiculului vizat. Opri motorul și se întinse. Mai erau trei ore de mers până la Hanovra. După aceea, îl așteptau două zile de permisie la Hamburg, cu cele mai frumoase târfulițe din lume, majoritatea venite din Thailanda. Visa cu ochii deschiși când în dreptul geamului apăru capul ciufulit al sergentului Akroyd, cu o expresie de neliniște în priviri. Trecuseră mai puțin de treizeci de secunde de când opriseră camionul.

— Hei, Joe! strigă sergentul. Tipii ăștia nu mi se par prea curați. Să plecăm!

Se urcă dintr-un salt în cabină, împingându-l pe caporal. Fără să întrebe ce s-a întâmplat, Joe răsuci cheia în contact. Îl văzu cu coada ochiului pe sergent desfăcând tocul pistolului și simți un nod în gât.

— *Holy shit!* spuse el, ce s-a...

Pe partea lui apăru un cap cu ochii bulbucați, cu barba roșcată, o gură cu buze groase și roșii ca un vierme. Aceasta a fost ultima imagine întipărită pe retină. Bărbatul îl amenința cu un pistol-mitralieră negru din care ieși numaidecât moartea. Joe "Speedy" Gonzales abia auzi deflagrația armei. Încărcătura de plumb aproape că îi smulse o parte din cap, împrăștiind în toată cabina bucăți de carne și de creier.

Instinctiv, caporalul, care se afla la mijloc, se aplecă încercând să scape. Sergentul înjura cu voce tare și armă cu nervozitate arma, dar nu apucă să o folosească pentru că mitraliera tună încă o dată, împrăștiind ploaia mortaiă de gloanțe. Caporalul Mc Douglas, atins în ceafă, fu practic decapitat și căzu pe podea. Într-o fracțiune de secundă, sergentul Akroyd crezu că are timp să tragă: apoi văzu gaura neagră și rotundă a mitalierei îndreptate spre pieptul său și își dădu seama că va muri.

Forța impactului îl lovi de portieră și rămase nemișcat, sângele gâlgâindu-i din rana mare cât o farfurie. Numai în acel moment bărbosul deschise portiera, dar, în loc să arunce corpul lui Joe Gonzales afară, acesta îl împinse ca să se așeze el la volan. Cabina camionului oferea un spectacol de groază, cu

sânge împrăștiat peste tot. Parbrizul semăna cu butucul dintr-o măcelărie, iar cele trei trupuri se mai mișcau încă abia perceptibil. Mirosul fad al sângelui era îngrozitor. Jan Kloos puse arma lângă el și căută viteza întâi. După treizeci de secunde, porni la drum cu camionul. Aruncă o privire în oglinda retrovizoare. Golful și furgoneta erau acolo. În parching nu se observa nici urmă de atentat. Operațiunea durase numai un minut.

Golful albastru redevenise o mașină ca oricare alta, cu doi olandezi cumsecade la bord. Lui Jan Kloos îi venea să strige de bucurie și nici nu se gândea la cei trei oameni pe care îi omorâse. Era pe cale să-și realizeze visul, un vis imposibil de obscur țapinar revoltat. Avusese forța să galvanizeze niște oameni, care, dacă nu ar fi fost el, ar fi rămas și acum niște ploșnițe. Începu să strige singur de bucurie la volanul camionului.

După ce parcurse o sută de metri, vină la stânga pe un drumeag ce șerpuia printr-o pădure, îndreptându-se către Soestduinen. Verifică cu coada ochiului în oglinda retrovizoare dacă cele două vehicule mai erau în urma lui. Dar mai cu seamă furgoneta, fără de care întreaga operațiune ar fi dat greș. Avea mâinile transpirate de emoție și le șterse de pantaloni. Erau multe viraje, dar nici țipenie de om, căci era o zonă nelocuită din cauza apropierii de baza aeriană și zgomotului avioanelor.

Urmă o porțiune dreaptă de drum, apoi vină din nou la stânga. Imensul camion începu să se zdruncine în hârtoapele de pe drumul neasfaltat și plin de noroi care se afunda în pădure. Datorită copacilor, nu putea fi zărit din elicopter. Mai parcurse încă un kilometru, apoi se opri într-un soi de carieră părăsită și răsuci cheia în contact. Își luă arma, sări din camion și se duse în spatele acestuia. Bineînțeles că era sigilat, însă Jan Kloos prevăzuse și acest lucru. Celelalte vehicule opriră în spatele lui, iar Hans apăru cu o geantă cu scule în mână.

— Acum întorarceți vehiculele, le ordonă Jan Kloos.

Trebuiau să fie imediat pregătiți de plecare. Începu să deschidă încuietoarea semiremorcii. Nervoasă, Erika, la volanul furgonetei, cală de două ori motorul și apoi îl ambală inutil, în timp ce făcea manevra cerută de Jan. Ieși din marșarier exact în clipa în care ușile din spate ale camionului militar se deschiseră. Între cele două vehicule erau doar doi metri. Jan Kloos strigă:

— Rămâi la volan!

Hans și însoțitorul lui veniră lângă el și examinau lăzile și conteinerele din camion. Jan Kloos scoase din buzunar o listă cu litere și cifre. Erau numerele conteinerelor care îl interesau, furnizate în urmă cu câteva săptămâni de Tom Wonder. Măcar de ar găsi ce căutau. Aceasta era singura necunoscută a operațiunii, însă, în general, aceste mărfuri erau încărcate ultimele.

Dar norocul era de partea lor. După ce dăduseră jos câteva lăzi, descoperiră un conteiner cubic lat de cincizeci de centimetri, barat cu o dungă roșie și cu semnul specific încărcăturilor nucleare. Jan Kloos se opri cu inima bătând să-i spargă pieptul. Nu-i venea să creadă: tocmai fura armament atomic de la una dintre cele mai puternice armate din lume! Își spuse că o asemenea faptă îndrăzneață nu s-ar fi putut produce în Uniunea Sovietică. Încă un motiv în plus de a-i disprețui pe americani.

Se aplecă și ridică cu ambele mâini conteinerul. Trebuie să fi cântărit vreo teizeci de kilograme. Jan Kloos îl aduse la marginea rampei, sări din camion și îl transferă în furgonetă. Nici măcar nu asudase. Se ridică și își admiră opera, mândru nevoie mare. Înăuntru se găsea o bombă care ar fi distrus un oraș întreg... Hans îl studia cu neliniște, întorcând capul întruna.

— Plecăm? întrebă el.

— Nu, spuse Jan Kloos. Încă unul, nu se știe niciodată...

Nu li se oferea în fiecare zi o asemenea ocazie. Firește, ideal ar fi fost să oprească semiremoarca cu totul, ascunzând-o într-un loc sigur și atunci ar fi avut tot timpul să descarce toată marfa. Numai că Jan Kloos nu găsise un astfel de loc prin împrejurimi. Nu își făcea nici o iluzie: îndată ce se va descoperi atacul, pe urmele lor vor fi poliția olandeză, CIA, armata și tot ce se putea imagina. Camionul era greu de ascuns... Soluția era să fure două mine, în cazul în care una nu ar fi funcționat.

Se urcă în camion cu aceeași ușurință și mai încărcă un conteiner în furgonetă.

— Willem! strigă Jan Kloos.

Grăsanul apăru echipat cu mănuși căptușite cu plumb și cu un soi de cască de sudor împotriva radiațiilor. Se urcă în furgonetă și deschise primul conteiner. Se aplecă, băgă mâna înăuntru, închise capacul, apoi făcu același lucru cu cea de-a doua mină. În sfârșit, sări jos și își scoase cascheta și mănușile.

— Este exact ceea ce voiam noi, spuse el.

Buzele îi tremuau. Jan Kloos îi dădu o palmă amicală pe spate de să-i sară și dinții pe care îi mai avea în gură.

— Super! Acum plecăm. Hans, ia tu Golful. Venim după tine.

Se sui în cabina furgonetei urmat de Willem. Erika era albă ca o moartă. Cu toate astea, demară imediat. Stând lângă ea, Jan Kloos își încărcă arma, o Beretta nouă-nouță, înspăimântătoare cu opt focuri în rafale. Spuse:

— Dacă am fi avut asta aseară...

Dacă ar fi avut așa ceva în locul rablei lui vechi, i-ar fi lichidat dintr-o dată pe agentul din BND, pe mama Erikăi și pe bătrânul general pacifist. Acum era sigur că Gustav van Meyerber nu mai avut răgazul să vorbească, altminteri ar avut multe neplăceri.

Ajunseră la șoseaua principală. Nu era nimeni. Golful și furgoneta se duseră de unde au venit. Îngrijorată, Erika întrebă:

— Ești sigur că nu o să avem probleme cu porcăria aia din spate?

— Willem a spus că nu o să avem, făcu Jan Kloos. Nu-i așa, Willem?

— Așa este, confirmă grăsanul. Asamblat, plutoniul nu este foarte periculos. Mai are și o cămașă de plumb.

Liniștit, Jan Kloos se concentră asupra drumului. Aceasta era porțiunea cea mai periculoasă de șosea. Odată ajunși pe autostrada A 27, erau practic în afara oricărui pericol. Poliția olandeză nu avea cum să controleze toate vehiculele care se duceau la Amsterdam.

— Ești mulțumit, Willem? întrebă el puțin mai târziu.

Bătrânul își arătă gingia știrbă într-un zâmbet răutăcios.

— De data asta, o să ne distrăm pe cinste! spuse el.

Lui nu-i prea păsa de viața omenească, de aceea tot ceea ce îl interesa era numai atingerea scopului personal. Jan Kloss se întoarse spre el puțin cam îngrijorat.

— Ești sigur că poți să pui în funcțiune toată chestia asta?

— Am tot ce îmi trebuie, bineînțeles. Nu e mare scofală. Nu mai mult ca un obuz sau o rachetă.

Se așternu din nou tăcerea. Încă zece minute și ajungeau la intersecția cu autostrada E 8. Erika așteptă cuminte la semafor, apoi se angajă în trafic. O bună bucată de drum fuseseră

încordați și tăcuți. Apoi, când se angajară pe drumul de centură al autostrăzii 27, îi invadă un val de bucurie. Strigau și chiuiau. Erika simțea un foc mistuitor în pântece și voia ca Jan să o posede pe loc, acolo, în mașină. El citi acest lucru în ochii ei.

Fără să se sinchisească de Willem, îi strecură mâna mare între picioare și începu să o maseze ușurel, apoi din ce în ce mai brutal. Erika se foia și își mușca buzele ca să nu țipe de plăcere, căci senzația era extraordinară. Exictația era atât de mare, încât jeanșii se umeziră între picioare, desenând sexul cu o precizie anatomică. Privind în gol, Jan Kloos o pipăia cu putere, apoi începu să o mângâie de jos în sus, făcând-o aproape să se ridice de pe banchetă, ținându-se cu ambele mâini de volan, înăbușindu-și un mârâit. Se așeză la loc cu mintea golită. I se întâmpla foarte rar să juiseze cu o semenea violență. Lui Willem nu-i scăpa nimic, iar asta o excita și mai tare. Jan Kloos se aplecă la urechea ei și îi șopti:

— Diseară o să ți-o trag cum nu am făcut-o niciodată...

Erika luă o mână de pe volan și simți sub jeanșii amantului ei sexul umflat și tare ca oțelul. Orgasmul fetei nu îl lăsase indiferent. În furgonetă, atmosfera deveni iarăși puțin cam tensionată.

— Nu merge așa repede, o sfătui Jan Kloos. Ar fi o prostie să ne oprească pentru exces de viteză.

Erika încetini, moale ca o cârpă. Se aflau la o oră de Amsterdam și reușiseră: aveau în spate două mine nucleare capabile să distrugă totul pe o rază de un kilometru. Planul pus la cale mai demult în Berlinul de Est într-o seară la o beție fusese în parte realizat. Cel puțin partea cea mai dificilă. Jan Kloos începu să fluiere

* * *

Pilotul elicopterului se întoarse către Malko și strigă ca să acopere zgomotul motorului:

— Ajungem la granița cu Germania și trebuie să mă întorc, planul meu de zbor nu a prevăzut un drum mai lung.

— Bine, spuse Malko.

Toți cei din aparat erau descurajați. Căutatea s-a dovedit a fi zadarnică. Colonelul van Nuys se aplecă spre pilot.

— Chemați prin radio biroul meu, cei de acolo trebuie să știe ceva despre evoluția evenimentelor.

Acest lucru dură câteva minute, apoi, în sfârșit, pilotul îi dădu casca colonelului van Nuys. Malko văzu că se schimă la față.

— *Godferdom!* izbucni colonelul, polițiștii au semnalat un camion abandonat în pădurea care înconjoară baza de la Soesterberg.

— Ei trebuie să fie! spuse Malko. Să mergem acolo imediat!

Pilotul se aplecă deasupra hărții, iar colonelul van Nuys cerea de la birou să vină cât mai multă lume la Soesteberg.

— Avem de ce să ne temem, cunoscându-l pe Jan Kloos și pe complicii lui, sublinie Malko. Ar trebui aproape să evacuăm zona dimprejurul camionului. Cine știe dacă nu este o capcană... Mai ales cu ceea ce conține...

Colonelul van Nuys părea extrem de tulburat.

— Nu pot să-mi asum răspunderea să semăn panica în populație, spuse el. Este o hotărâre care nu depinde de departamentul meu. Vom vedea la fața locului ce este mai bine să facem.

În elicopterul care zbura la trei sute de picioare deasupra satelor olandeze, se lăsă din nou tăcerea. Oare ce aveau să găsească la Soesterberg?

* * *

— Priviți! strigă Malko.

Câteva mașini de poliție cu girofarurile în funcțiune interziceau accesul pe un drum care pornea din autostradă și se înfunda în pădure. Ordinele colonelului van Nuys fuseseră îndeplinite. Elicopterul ateriză lângă barajul poliției, iar cei trei bărbați coborâră în grabă. Ofițerul olandez se repezi la un gradat din poliție, în timp ce Malko și John Fitzpatrick se consultau.

— Dumnezeule, dacă au reușit, se întâmplă o catastrofă, se tângui americanul. Vă dați seama de consecințe? Trebuie să-l anunț pe ambasador.

— Așteptați să aflăm mai multe amănunte! îl sfătui Malko. E timp destul.

Colonelul van Nuys se întorcea.

— Camionul se află la un kilometru de aici, în mijlocul pădurii. Nimeni nu s-a apropiat încă de el. Se pare că este abandonat și nu se vede nici o mișcare. Nimeni nu știe ce este înăuntru, dar corespunde descrierii pe care am primit-o de la Rotterdam.

— Nu trebuie să afle nimeni ce conține, adăugă John Fitzpatrick. Vom vedea împreună. Colonele, cereți o mașină. Nu vreau să vină și altcineva. Să ni se dea și niște arme, deși mă îndoiesc că le vom folosi...

După cinci minute, Malko se urca la volanul unui Jeep împreună cu șeful centralei și colonelul van Nuys. Toate drumurile de acces spre camion erau blocate, iar pădurea era împânzită de patrule ale poliției. Cei trei bărbați studiau drumul într-o tăcere mormântală. Așezat lângă Malko, colonelul van Nuys ținea o pușcă FAL pe genunchi, pregătit să tragă.

— La dreapta, spuse el.

Intrară pe o potecă. După câteva minute, se zări camionul. Malko opri. Rămaseră un timp nemișcați, studiind semiremorca, apariție insolită în acea pădure. Malko sări din Jeep și luă pușca pe care o primise.

— Să mergem să vedem despre ce este vorba, spuse el.

John Fitzpatrick era singurul care nu avea armă. Înaintară toți trei într-o tăcere apăsătoare, tulburată doar de zgomotul pașilor. Apoi americanul strigă îngrozit:

— *My God!* A fost jefuit!

Se vedeau clar lăzile aruncate pe jos și ușile din spate larg deschise. Se apropiară să se uite mai cu atenție, iar Malko ocoli semiremorca. Găsi ușa cabinei deschisă. O singură privire îi fu de ajuns ca să înțeleagă. Se duse repede în spatele camionului.

— Cei trei însoțitori au fost uciși, anunță el.

Americanul și colonelul van Nuys se duseră repede și rămaseră înmărmuriți în fața spectacolului oferit de cele trei cadavre masacrate din cabină. John Fitzpatrick se întoarse cu spatele la ei și vomită. După ce își mai veni în fire, zise cu voce nesigură:

— Nimeni să nu atingă camionul. Să vină maiorul Wilson de la Rotterdam cu un elicopter ca să examineze încărcătura. Eu voi pleca cu mașina ca să-i anunț pe cei de la Langley. Malko, dumneavoastră rămâneți aici ca să luați legătura cu căpitanul Wilson.

* * *

În pădure sufla un vânt rece. Malko se zgribuli. De la plecarea lui John Fitzpatrick se scurseseră trei ore. Cadavrele celor trei americani asasinați fuseseră transportate în saci din

plastic. În același timp cu maiorul Wilson ajunsese și o echipă de dezamorsare a minelor ca să se asigure că semiremorca nu era minată. Reușiseră să le ascundă adevărul olandezilor. Poliția știa că a fost un simplu furt dintr-un camion militar ce transporta salariile soldaților. Acest fapt explica ferocitatea asasinilor. Numai colonelul van Nuys era la curent. Totuși, nici el nu putea să ascundă multă vreme adevărul șefilor lui. Își fuma pipa așezat lângă Malko, cu fumuri mici ca să-i treacă de urât.

Maiorul Wilson se urcă în fine în camion, după ce inspectase încărcătura timp de o oră. Reveni lângă cei doi bărbați, întunecat la față și încruntat.

— Lipsesc două mine nucleare, fiecare cu o putere de 0,1 kilotone.

— Mai precis, ce înseamnă acest lucru? întrebă Malko.

Maiorul se uită la el absent..

— Asta vrea să spună că, dacă o faceți să explodeze în piața Dam din Amsterdam, nu mai rămâne nimic viu până la gara centrală. Explicația asta vă mulțumește?

Malko se strădui să nu intre în panică. Unde avea de gând Jan Kloos să facă să detoneze cele două mine?

Capitolul XVII

Așezat lângă Malko, colonelul van Nuys îl întrerupse pe maiorul Wilson.

— Este imposibil să mai țin acest secret. Sunt obligat să informez guvernul.

— Vă înțeleg, spuse Malko, dar trebuie cu orice preț ca populația să nu afle de acest lucru până la noi ordine, fiindcă s-ar produce o panică îngrozitoare și inutilă în fond. Pentru că nu știm ce intenționează să facă nebunul ăsta cu minele...

Maiorul Wilson se strâmbă într-un mod total nepoliticos, sfârșindu-se într-un râs nervos și gâtuit.

— Dacă le-au șparlit, înseamnă că vor să le facă să explodeze, *nu*?

— Firește, dar unde?

Malko nu mai rezista în pădurea asta sinistră. Îl chinuia un gând: Unde plecase Margrit? Ea era singura persoană care, eventual, ar putea să-i ofere un indiciu. De asemenea, ea reprezenta un pericol pentru Jan Kloos și pentru Erika. Prin urmare, aceștia încrcau să o elimine.

— Colonele, începu el, vă propun să ne ducem la Haga cu elicopterul maiorului Wilson. Ne întâlnim cu John Fitzpatrick la Ambasada americană ca să facem planul.

— Sunt de acord, spuse ofițerul din BVD. Dar mai întâi, trebuie să-i anunț pe superiorii mei.

Se duseră la elicopter, iar acesta se ridică deasupra pădurii din Soesterberg.

* * *

Ambasada SUA semăna cu un stup de albine. Funcționarii direct implicați în ceea ce se întâmpla erau folosiți cu toții, inclusiv ambasadorul. Telexurile țăcăneau întruna într

Langley. Washington și Haga. Tot ceea ce avea legătură cu furtul încărcăturii nucleare purta numele de cod "Armaghedon".

Însoțit de colonelul van Nuys, Malko ciocăni la ușa biroului lui John Fitzpatrick. Șeful centralei, în cămașă cu mânecă scurtă, cu nodul cravatei desfăcut, cu cearcăne enorme sub ochi, se lupta cu cele trei telefoane și citea telexurile în diagonală. Le făcu semn celor doi să intre și puse receptorul unuia dintre telefoane în furcă.

— O clipă, vă rog, spuse el ridicându-se cu un zâmbet vesel, aștept o veste foarte importantă, acuș trebuie să sosească prin telex...

Ieși ca o vijelie din birou lăsându-i pe cei doi cu gurile căscate. În afara recuperării minelor nucleare și a hoților acestora, Malko nu vedea ce veste importantă mai putea fi. Or, în acest caz, colonelul van Nuys ar fi fost deja informat. Nu așteptară prea mult, căci John Fitzpatrick intră în birou și se aruncă în fotoliu, cu un zâmbet larg pe buze.

— Domnilor, am primit o veste nemaipomenită...

— Le-au găsit? întrebă Malko.

— Nici o grijă! răspunse americanul. Nemernicii ăia s-au ostenit de pomană, căci minele pe care le-au furat nu sunt operaționale!

Colonelul van Nuys îl privi cu scepticism.

— Cum așa? Sunteți sigur?

— Absolut! replică tranșant șeful centralei. Tocmai am primit confirmarea de la divizia pentru armament de la Pentagon. Acum știu totul despre armele tactice nucleare! Minele secrete sunt compuse din două emisfere de plutoniu a căror apropiere bruscă produce atingerea masei critice necesare explodării... În nici un caz, aceasta nu poate să se producă accidental, fiindcă una dintre emisfere este mobilă. Un fel de paralelipiped de plutoniu care poate fi introdus în sferă ca să o aducă la volumul inițial. Fără acest lucru, nu poate exploda, căci masa critică nu este atinsă.

— Și ce înseamnă asta? întrebă Malko.

— Asta înseamnă că aceste "cuști" de plutoniu sunt stocate separat și nu pot fi reunite cu emisferele decât din ordinul expres al președintelui, în caz de Alertă Roșie. Amplasarea acestor mine se face în locașuri speciale și nu trebuie decât să fie puse acolo împreună cu sistemul lor de senzori... Așadar, cei trei însoțitori au

fost omorâți degeaba. Evident, minele sunt periculoase din cauza radioactivității. Sunt într-adevăr o pacoste...

Malko avu impresia că cineva îi introduce oxigen pur în plămâni. Colonelul van Nuys radia de bucurie.

— Pot să anunț guvernul oficial de acest lucru? întrebă el.

— Firește, aprobă șeful centralei. Pot să vă dau în scris.

Mintea lui Malko fu străfulgeată de un mic gând insidios, alungându-i puțin ușurarea din suflet.

— Unde sunt stocate aceste bucăți de plutoniu? întrebă el.

— În diverse depozite, răspunse evaziv John Fitzpatrick... Acum, trebuie să-i găsim pe nenorociții ăia! Sunt sigur că se ascund la Amsterdam și sper că prietenii noștri olandezi ne vor da o mână serioasă de ajutor.

Colonelul van Nuys lăsă privirea în pământ. Până acum, olandezii nu prea fuseseră eficienți. Malko se gândi iarăși la Margrit. Verificase, nu se întorsese încă acasă.

— Colonele, trebuie să împărțim portretele-robot ale lui Jan Kloos și ale Erikăi, plus cele ale complicilor lor. Și cel al baroanei Margrit van Deyssel.

— De ce?

— Fiindcă a dispărut. Mi-e teamă că va încerca să ia legătura cu fiica ei. Ar face orice să o salveze, l-ar ajuta chiar și pe Jan Kloos. În plus, acesta vrea să scape de ea. Iar ea este singura persoană care, eventual, ar putea să ne dea informații despre grup. Admițând că domnul Fitzpatrick are dreptate în ceea ce privește minele nucleare dispărute, sunt totuși foarte periculoase în ciuda nebuniei lor și informațiilor pe care le dețin.

— Voi încerca să fac imposibilul, promise colonelul olandez.

Malko se întoarse către John Fitzpatrick.

— Ați luat măsuri în privința "cuștilor" de plutoniu?

Americanul zâmbi obosit:

— Se găsesc într-unul din depozitele de armament ale NATO dispuse pe teritoriul Olandei. Ar trebui un glob de cristal ca să fie descoperite.

— Nu fiți atât de sigur pe dumneavoastră, îi recomandă Malko. Aduceți-vă aminte că Tom Wonder a colaborat cu acest grup antimilitarist și, mai mult decât atât, le-a dezvăluit codul acestor conteinere. Poate chiar ceva în plus.

— Nu văd cum ar fi reușit să obțină această informație, protestă John Fitzpatrick. Totuși, eu o să difuzez o circulară

urgentă la toate depozitele în cauză și am să le cer să fie foate vigilenți.

Malko se ridică.

— Bine, eu mă duc să o caut pe Margrit. Ce putem face ca să găsim minele dispărute?

Colonelul van Nuys făcu un gest de neputință.

— În stadiul în care ne aflăm, teamă mi-este că nu ne putem baza doar pe noroc. Îndată ce teroriștii își vor da seama că prada lor nu poate fi folosită, vor încerca să scape de ea.

— Aceste mine nucleare trebuie să activeze detectoarele de radiații Geiger, observă Malko. Este o măsură eficientă de căutare.

Colonelul van Nuys zâmbi resemnat.

— Dar tot trebuie să aflăm unde...

— Faceți tot ce vă stă în puteri, îl sfătui Malko. Eu mă întorc la Amsterdam.

Se pomeni iar pe străduțele liniștite din Haga, unde oamenii își vedeau de treburile lor fără să se teamă de pericole. Era îngrijorat de soarta baroanei. Dispăruse de dimineață. Dar, brusc, în loc să meargă spre ieșirea din oraș, o luă spre St. Hubertusweg.

* * *

Malko opri mașina în fața reședinței baroanei van Deyssel. La ferestre nu se vedea nici o lumină. Coborî și sună. Dar nu îi răspunse nimeni. Ocoli clădirea și bătu la ușa de serviciu. În sfârșit, un semn de viață. În ușa întredeschisă apăru chelia lui Bernardt, bătrânul majordom.

— *Mijnheer?*

— O caut pe baroana Margrit, spuse Malko. Este urgent, ceva foarte important.

— Nu este acasă, nu știu unde s-a dus, răspunse bătrânelul.

O făcuse puțin cam prea pripit. Nu se uita în ochii lui Malko, iar acesta simți că nu îi spune adevărul.

— Prefer să verific singur, zise el.

Împinse ușa, apoi îl dădu la o parte pe Bernardt care îl lăsă să intre și urcă la primul etaj. Ușa apartamentului lui Margrit era încuiată. Încercă să o deschidă. Zăvorul era tras, prin urmare, era înăuntru. El o strigă încetișor.

— Margrit, sunt eu, Malko, deschideți.

Strigă de câteva ori, dar zadarnic. Coborî și dădu peste majordom, care își întindea gâtul să vadă ce se petrecea sus.

— De ce m-ați mințit? îl întrebă el. Este înăuntru...

— Doamna baroană m-a pus să jur că nu voi spune nimănui, se bâlbâi bătrânelul. Nu vrea să fie deranjată. A scos chiar și telefonul din priză.

— Aveți cheia? întrebă Malko.

— Nu.

Se măsurară din priviri, însă de data asta, majordomul nu mai cedă. Malko urcă și o strigă din nou pe Margrit, dar fără succes. Bătu cu putere în ușă, apoi, obosit de atâtea insistențe, scoase pistolul și trase în încuietoare. Împușcăturile se succedară cu zgomot infernal în liniștea locuinței calme, iar majordomul veni în goană înnebunit. Un glonț transformase încuietoarea în mii de fărâmițe. Malko îi dădu un singur brânci cu umărul, iar ușa se deschise. Pătrunse în încăpere cu arma în mână, dar se opri brusc. Margrit era culcată în patul ei, palidă, cu micul ei pistol cu mâner de sidef în mână. Pupilele mărite și fixe arătau starea în care se afla: era drogată în ultimul hal. De altfel, Malko văzu pe noptieră o cupă din aur plină cu un praf alb și o linguriță. Era cocaină. La video era un film, dar ea nici nu îl vedea. Când îl zări pe Malko, Margrit nu lăsă brațul cu arma în jos, ci spuse pe un ton indiferent:

— Ia te uită, am crezut că e Jan Kloos!

— Ce voiați să faceți? o întrebă Malko.

— Să-l omor, firește! spuse baroana cu voce calmă.

— Și pe mine ați vrut să mă omorâți?

— De ce nu? făcu Margrit. Tot ceea ce se întâmplă este în mare parte și din vina dumneavoastră.

— Cum așa? întrebă Malko.

Margrit închise ochii o clipă, dar nu coborî țeava pistolului.

— Da, spuse ea. Dacă nu ați fi fost dumneavoastră, nu mi-aș fi dat seama ce s-a întâmplat cu fiica mea. Aș fi iubit-o în continuare. Acum, nu pot să-mi mai fac nici o iluzie. Vrea să mă vadă moartă. Mi-a dovedit-o.

Malko înțelegea ce simțea ca mamă, mai cu seamă că trebuia să se apere chiar de fiica ei.

— Dacă Erika îl părăsește pe băiatul ăla, poate că lucrurile se vor aranja într-un fel, spuse Malko.

— Nu-l va părăsi, făcu Margrit. Știu eu. Dar îl voi omărî eu, apoi mă voi sinucide...

— Știți unde să-i găsiți?

Ea râse ca o nebună.

— Bineînțeles! Înainte, Erika avea încredere în mama ei. Aștept să mai prind puteri, după aceea, mă duc să-i caut.

Malko se străduí să-și ascundă interesul folosind un ton neutru.

— Am putea să mergem împreună, sugeră el.

Margrit se uită la el cu ironie.

— Ca să aduceți și poliția cu dumneavoastră? Niciodată!

El înaintă un pas, dar imediat ea ridică pistolul.

— Stați pe loc, vreau să vă spun ceva înainte să vă omor.

Malko se opri. Încă o situație kafkiană. Iar pe deasupra, nimeni nu știa că se găsea aici. Majordomul nu îi era de nici un ajutor. Se dădu încetișor un pas înapoi, iar brațul baroanei îl ochi din nou.

— V-am spus să nu vă mișcați...

O ascultă uluit. În starea în care se afla, nu putea să spere nimic de la Margrit. Dar oare spunea adevărul? Pupilele neobișnuit de mărite îi confereau un aer îngrijorător. Trebuia să rupă în mod provizoriu contactul, dar în ce mod? Datorită drogului, putea să rămână trează ore în șir. Singura soluție era să o dezarmeze. Se uită împrejur, încercând să caute o cale de scăpare. Își dădu seama că stătea pe un covoraș pe care era așezată o măsuță joasă cu o vază de flori. Dacă îl trăgea ușurel, mișca măsuța și o trântea. Probabil că acest lucru ar fi fost de ajuns ca să-i distragă atenția baroanei, acel scurt moment de care Malko avea nevoie ca să acționeze. Începu să tragă ușor spre el covorul, în timp ce îi vorbea.

— Povestiți-mi viața Erikăi, îi ceru el, de ce este astfel?

Așteptă câteva clipe până să răspundă, ca și cum întrebarea lui Malko ajunsese târziu la creier. După aceea, rosti cu voce tristă:

— Din vina mea... Când era la pension, ajungeam întotdeauna târziu să-o iau. Uneori chiar nici nu veneam... Din cauza soțului meu care voia să fim singuri cu fanteziile lui.

— Și asta a marcat-o pe Erika?

— Da... A devenit din ce în ce mai nervoasă, mai irascibilă.

Când avea doisprezece ani, noi aveam niște certuri îngrozitoare. *Cred că îl ura pe tatăl ei.*

Covorul aluneca încetișor... Margrit părea să se relaxeze, dar nu lăsa arma în jos.

— Să nu mai vorbim despre asta, spuse Margrit, îmi face rău...

— Ba da, insistă el, trebuie să răscolim trecutul.

Mai rămăsese un centimetru din covor. Cu un gest brusc, Malko îl trase către el. *Măsuța se clătină, vaza se mișcă* și căzu făcându-se țăndări pe parchetul ceruit. Margrit tresări și întoarse capul. Malko sări până la pat. Margrit se scutură și întinse brațul spre el, se auzi o împușcătură seacă, iar Malko văzu o flacără mică ieșind din țeava pistolului. Subestimase reflexele baroanei, mai ascuțite din cauza drogului.

Aterizã pe pat în momentul în care apăsa din nou pe *trăgaci, după ce îl ratase ca prin farmec. De data asta,* țeava era la câțiva centimetri de Malko și glonțul îl va nimeri direct în față.

Capitolul XVIII

Margrit apăsă pe trăgaciul micului pistol cu mâner de sidef în momentul în care Malko, în virtutea inerției, lovi cu fruntea capătul țevii. În mod normal, capul ar fi trebuit să se facă terci. Nici măcar nu avusese timp să simtă frica. În locul împușcăturii care ar fi trebuit să se producă, se auzi doar un declic abia perceptibil. Atinse țeava cu capul și, dându-i peste mână, aruncă pistolul direct în pat.

Apoi se străduí să o potolească pe baroana care se zbătea ca o apucată, înjurându-l de mama focului. Drogul îi dădea o putere de neînchipuit. El îi vorbea cu blândețe în timp ce o ținea strâns.

— Margrit, liniștiți-vă, nu vreau să... Lucrurile se vor aranja:

Cu toate astea, fusese cât pe ce să-l omoare... Deși îi vorbea cu blândețe, ea se mai luptă cu el câteva clipe, încercând să-l muște și zbătându-se cu furie. Apoi, ca prin farmec, nu mai opuse nici un fel de rezistență. Fu zguduită de un tremurat nervos și izbucni în plâns, bâiguind cuvinte fără noimă, apoi îl strânse pe Malko în brațe cu o violență incredibilă. O îmbrățișă la rândul lui, bucuros că se liniștise. Plângea ca o copiliță.

Încet, încet, atitudinea ei deveni aproape erotică. Pe nesimțite, ea începu să se frece de el ondulându-se, în așa fel încât nu mai era nici o îndoială în privința dorinței ei. Se uită la Malko cu fața scăldată în lacrimi.

— Iertați-mă! Iertați-mă!

Cu aceeași febrilitate cu care se luptase, ea îl dezbrăcă de haine și începu să-l sărute peste tot, până când îi cuprinse sexul în gura fierbinte, făcându-l să simtă o descărcare electrică.

Era clar că baroana nu cunoștea decât un singur mod de a-și cere iertare. Tensiunea lui Malko începu să scadă în câteva momente, iar frenezia plină de măiestrie a fmeii reuși să-l rupă până la urmă de realitate. Îngenuncheată lângă el, își vedea de treabă, exterm de sexy în cămașa de noapte din satin negru, până când se răspândi în gura ei.

Țipă de plăcere, iar ea se prăbuși brusc într-o parte ca străfulgerată, adormind buștean. Malko se desprinse încetișor și luă pistolul cu care Margrit voise să-l ucidă. Piedica era puțin trasă, blocată de un cartuș gol rămas în percutor... O luă și o studie. Datorită câtorva grame de alamă rămăsese în viață. Ideea de a se întoarce la Amsterdam îi dădea fiori. Iar pe deasupra, nu avea chef s-o lase singură pe Margrit. Se aranjă și coborî. Bătrânul Bernardt se uită la el speriat.

— Sunt sus, îl avertiză Malko. Blocați toate ușile casei și nu deschideți nimănui. Pe mâine.

Urcă din nou. Margrit sforăia. Opri videocasetofonul, se dezbrăcă și se culcă. Mâine va fi o nouă zi.

* * *

Nori de ceață pluteau încă deasupra pădurii, conferindu-i un aspect fantomatic și plin de romantism. Teoretic, soarele răsărise de vreo oră, dar nu se zărea. Jan Kloos, care conducea, frână brusc, de parcă ar fi intrat într-o perdea de ceață. Lângă el, Erika stătea aplecată peste o hartă.

— La dreapta, spuse ea.

Ajunseră imediat la o barieră vopsită în alb cu roșu pe care scria: *MUNITIE OPS LAG*. Era încuiată cu un lacăt. Jan Kloos coborî cu un clește enorm și tăie lanțul. Intră cu vehiculul și închise bariera. De departe, furgoneta semăna cu un vehicul al armatei olandeze, vopsit în kaki și cu numere militare. Era munca lui Hans care îi luase aproape toată noaptea. Jan Kloos era îmbrăcat în ținută militară cumpărată din târg, cu caschetă și galoane de căpitan. În schimb, pistolul pe care îl avea la brâu în tocul lui era cât se poate de adevărat și încărcat. Acest depozit de muniție aparținând forțelor NATO era păzit de armata olandeză. De altfel, aici nu venea nimeni, căci făcea parte din rezerva strategică. În depărtare, printre arbori, apăru o clădire plată.

— Să fiți pregătiți, ordonă Jan Kloos.

Se urcase din nou la volan, iar Erika se ascunse pe podea, ca să nu poată fi văzută din exterior. În spate, Hans și Willem, îmbrăcați și ei în uniformă, erau echipați cu puști FAL și cu săculeți plini cu muniție.

Furgoneta ajunse pe o platformă de ciment din fața clădirii care semăna cu un buncăr. Câteva Jeep-uri și un camion erau parcate în față. Depozitul izolat era păzit doar de o subunitate de soldați. Armamentul "sensibil" se găsea într-o sală specială blindată, la al doilea nivel al subsolului, iar paznicii nici măcar nu aveau cheia, din motive evidente de securitate.

Jan se opri la câțiva metri de clădire și claxonă o dată scurt. Ce mod ingenios de a nu strârni vreo bănuială! Aproape instantaneu, apăru un militar bărbos și cu ținuta neglijentă, cu un aer mirat. În acest colț uitat de lume, veneau puțini vizitatori, de aceea nu avea motiv să se teamă. Era un vehicul militar, iar ca să treacă de barieră, era nevoie de o cheie care nu putea fi luată decât din cazarma geniștilor de care depindeau. Se liniști și mai tare, când văzu un ofițer coborând din vehicul, bărbos la fel ca el. În armata olandeză, militarii purtau barbă. Soldatul îl întâmpină zâmbind:

— *Goedentag*.

— *Goedentag*, răspunse soldatul, schițând un salut vag.

— Am venit în inspecție, zise Jan Kloos. Sergent, toți oamenii sunt prezenți?

Acesta făcu ochii mari. Era prima inspecție în doi ani și nimeni nu îl anunțase! Simțindu-i zăpăceala, Jan Kloos îl liniști imediat:

— Verificăm numai dacă măsurile de securitate sunt corespunzătoare. Nu durează mult. Câți oameni aveți?

— Șapte, zise sergentul, dar unul este bolnav și altul în permisie.

— Sunt toți aici?

— Oh, da, ba nu. Unul a plecat în pădure după ciuperci. Căpitane, aici e plictiseală mare.

— Înțeleg, spuse Jan Kloos. Dacă se întâmplă ceva, care sunt consemnele?

— Suntem în legătură cu cartierul general al unității noastre de geniu, răspunse sergentul. Trebuie să-i anunțăm dacă observăm o activitate suspectă.

— Ce înseamnă o activitate suspectă?

Jan Kloos se distra de minune. Cu cât afla mai multe lucruri despre depozit, cu atât acțiunea lui ulterioară devenea mai ușoară. Sergentul deschise gura, dar o închise la loc, vizibil depășit de întrebare, apoi spuse:

— În fine, nu prea știu exact, un atac sau ceva de genul ăsta, oameni care vor să se infiltreze în bază...

— Bine, spuse Jan Kloos binevoitor. Ați verificat de curând linia telefonică?

— Mmm, nu, mărturisi sergentul.

— Condu-mă în birou!

Intrară pe rând în clădire. Sergentul ocupa un birouaș plin cu afișe și cu un poster imens antimilitarist. Jan Kloos se bucură în sinea lui, dar nu era momentul s-o arate.

— Acesta este telefonul, spuse sergentul.

Îi arătă un aparat verde așezat pe birou. Jan Kloos ridică receptorul, așteptă tonul, apoi închise.

— Merge, observă el. Este singurul telefon din bază?

— Da, căpitane.

Jan Kloos clătină din cap, apoi desfăcu tocul pistolului cu gestul cel mai firesc, îl scoase și îl îndreptă spre soldat.

— De acum înainte, începu el,, o să faci tot ce îți spun eu, căci altminteri îți trag un glonț în cap.

Sergentul făcu ochii mari. Nu numai de teama pisctolului, ci pentru că zări apărând în prag încă doi militari și o femeie înarmați până-n dinți. Văzându-i privirea mirată, Jan Kloos izbucni în râs.

— Nu te așteptai la așa ceva, nu? Cheamă-ți oamenii, îi ordonă Jan Kloos. În trei minute, toată lumea să fie aici și nu vreau să faci vreo prostie...

— Dar bine, ce doriți de fapt? se bâlbâi sergentul.

— Supunere! făcu Jan Kloos.

Subjugat, sergentul își chemă oamenii. Aceștia sosiră pe rând și fură neutralizați imediat de invadatori. Jan Kloos se gândise chiar să aducă și cătușe. Sergentul și soldații fură legați de calorifere, controlați și somați să nu se miște. Depășiți complet de situație, nu încercară să opună rezistență. Jan Kloos smulse firul telefonului din perete. Acum erau rupți de lume. Aveau câteva ore la dispoziție pentru ceea ce veniseră să facă.

— Du-te după material, îi ordonă el lui Hans.

Făcură mai multe drumuri și aduseră butelii cu aer comprimat și arzătoare. După aceea, coborâră totul la subsol și se puseră pe treabă. Erika rămăsese la parter ca să-i păzească pe prizonieri și să-i anunțe dacă vine cineva. Mai era soldatul care se dusese după ciuperci. Acesta sosi după o jumătate de oră fără să bănuiască ceva. Erika îl neutralizâ numaidecât. Jan Kloos veni să-i dea o mână de ajutor, asudat și cu pieptul gol. Ușa depozitului în care se afla materialul "sensibil" rezista mai tare decât se așteptaseră, iar tânărul terorist începu să se îngrijoreze. Nu prevăzuse această întârziere.

Capitolul XIX

La Haga era o vreme splendidă, iar John Fitzpatrick se simțea excelent. Pregătea dosarele pentru ședința săptămânală de unsprezece ore cu consilierul politic, când telefonul direct ce îl lega de Cartierul General al NATO din Bruxelles începu să sune.

— Fitzpatrick, zise el.

Ceea ce auzi în receptor avu efectul unui duș rece.

— Dumnezeule! exclamă el, sunteți sigur?

— Oamenii noștri sunt la fața locului, răspunse interlocutorul. Luați imediat legătura cu omologii dumneavoastră olandezi.

Închisese deja. John Fitzpatrick formă numărul colonelului van Nuys, simțind un ghem în stomac de grijă.

— Colonele... începu el.

Ofițerul din BVD îl întrerupse imediat:

— Am aflat. Tocmai voiam să vă sun. Atacul a fost descoperit de un motociclist care aducea o instrucțiune secretă, prin care îi făcea atenți de o asemenea acțiune. Trebuie să ne întâlnim imediat. Vă sugerez să veniți la biroul meu. Suntem extrem de îngrijorați.

Era un fel de a spune, căci de vreo douăzeci de minute, telefonul colonelului van Nuys suna întruna. Până acum, reușise să țină oala acoperită, dar pentru cât timp?

— Unde este domnul Linge? întrebă el.

— Presupun că e la hotel.

— Ba nu, am verificat, nu a dormit acolo.

John Fitzpatrick se abținu să nu tragă o înjurătură scârboasă. Asta mai lipsea.

— Încerc să dau de el, promise șeful centralei. Sosesc la dumneavoastră peste o jumătate de oră.

— Vă aștept, spuse ofițerul olandez, cu vocea gâtuită de grijă.

Ceea ce se întâmpla acum risca în cel mai bun caz să ducă la căderea guvernului, iar în cel mai rău, la punerea din nou în discuție a politicii duse de NATO.

* * *

Malko se trezi tresărind. Un soare strălucitor răzbătea prin perdea. Margrit mai dormea încă, ghemuită. Se uită la ceas și tresări. Era unsprezece fără zece! Se repezi spre debara ca să telefoneze fără să o trezească pe Margrit. Probabil că John Fitzpatrick îl credea mort. Imediat ce formă numărul americanului, acesta sări ca ars să ridice receptorul.

— Unde sunteți? tună el.

— Am găsit-o pe baroană, sunt la ea, spuse Malko.

— Puțin îmi pasă! izbucni șeful centralei. Veniți imediat la colonelul van Nuys. Se întâmplă lucruri grave.

— Ce anume?

— Nu pot să vă spun la telefon.

Închise imediat fără să-i lase lui Malko timp să răspundă. Își imagina ce putea face John Fitzpatrick în starea în care se afla. Se îmbrăcă în cea mai mare viteză și coborî. Bernardt veni din bucătărie.

— Mă întorc, spuse Malko. Vă interzic să deschideți altcuiva în afară de mine. Baroana mai doarme, lăsați-o în pace. Dacă telefonează fiica ei, spuneți-i că mama ei nu este acasă, că a plecat la Marbella.

— De ce? protestă bătrânul majordom. Doamna baroană îmi spune totdeauna să o dau la telefon. Ține foarte mult la ea.

Malko se uită fix în ochii lui.

— Pentru că, dacă vine aici, o face ca să-și omoare mama!

Împietrit, Bernardt fu cât pe ce să înghită cârpa de șters argintăria. Nu avea rost să-i lase o armă că tot nu știa s-o folo-

sească. Malko coborî peronul sperând că Margrit va mai dormi câteva ore. Măcar de ar reuși după aceea să scoată de la ea tot ce știa. Discuția de la telefon cu John Fitzpatrick îl făcea să se teamă de ce este mai rău.

* * *

În biroul întunecos al colonelului van Nuys domnea o liniște mormântală. În afară de ofițerul olandez și de John Fitzpatrick, mai erau doi civili, înalți funcționari, cu figuri grave, care îi fură prezentați lui Malko drept un reprezentant din Ministerul Apărării și un membru în cabinetul primului-ministru. Erau la fel de veseli ca doi furunculi pe aceeași fesă... John Fitzpatrick se scărpină pe gât și spuse pe un ton neutru:

— Dacă informațiile noastre sunt exacte, și nu am nici un motiv să mă îndoiesc, teroriștii dețin în acest moment două mine nucleare în stare de funcționare...

Colonelul van Nuys era alb ca varul.

Comandoul care a atacat depozitul NATO din Lichtervoorde a furat și șase blocuri de plutoniu cu ajutorul cărora minele devin operaționale. Am verificat: sunt compatibile cu materialul furat.

Malko era împietrit. Încă o dată în plus piedicile administrative și mocăiala oficială provocau mari catastrofe. Ar trebui ca toate depozitele de muniție ale NATO să fie păzite de urgență. Era prea târziu pentru lamentări. Trebuiau găsiți hoții, dar mai ales materialul.

— Soldații l-au recunoscut pe Jan Kloos? întrebă el.

Colonelul van Nuys înclină din cap în semn că da.

— Da. Și Erika a fost acolo, ca și ceilalți doi bărbați pe care i-am întâlnit deja în decursul acestei afaceri. Unul dintre ei este cel care a încercat să vă omoare în Amsterdam. Cred că am reușit să-l identificăm.

— Cine este? întrebă Malko.

— Un om de știință de la Universitatea din Utrecht. Întotdeauna s-a remarcat prin opiniile extremiste, prevestind o catastrofă nucleară. Îl cheamă Willem Volker și este specialis

de înaltă clasă în fizica nucleară. Sunt sigur că este în stare să mânuiască o mină de acest tip.

Cei doi trimiși ai guvernului olandez păreau că se fac din ce în ce mai mici în fotoliile lor. Unul dintre ei îl apostrofă cu furie pe colonelul van Nuys:

— Colonele, doar n-o să ne spuneți că nu știți unde se ascund teroriștii? Atunci, la ce mai sunt de folos serviciile dumneavoastră?

Ofițerul olandez se făcu roșu ca racul.

— *Mijnheer*, dacă ministrul dumneavoastră nu ar fi redus drastic bugetul nostru, sunt sigur că aș fi fost în stare să vă dau un răspuns pozitiv.

Tăcerea care urmă era sufocantă. Cel de-al doilea înalt funcționar își șterse mâinile asudate și spuse rar și amenințător:

— Așadar, vreți să spuneți că în acest moment o grupare extremistă se găsește undeva în Olanda și este în posesia armamentului nuclear? Adică pot să arunce o bombă atomică unde și când poftesc?

John Fitzpatrick se fâțâi pe scaun.

— Nu este vorba de o bombă, protestă el, ci pur și simplu de o armă tactică de putere ușoară. 0,1 kilotone. De douăzeci de ori mai mică decât bomba de la Hiroshima.

Olandezul se întoarse spre el. Dacă privirea lui ar fi putut ucide, atunci americanul ar fi căzut fulgerat pe loc.

— Domnule, spuse el pe un ton glacial, m-am informat. Dacă această mină explodează, totul va fi distrus de căldura degajată pe o rază de cinci sute de metri de locul în care s-a produs deflagrația. Pe o rază de un kilometru, nici o ființă umană nu va rezista radiațiilor. Lumina puternică îi va orbi pe toți aceia care se vor uita la o distanță de un kilometru. În sfârșit, este o armă "murdară", căci zona în care a explodat va rămâne contaminată pe o durată de o sută de ani... Vă ajunge? Noi suntem o țară mică și nu avem nevoie de ditamai bomba ca să fim rași de pe fața pământului. Deoarece presupun că acești teroriști au furat armamentul ca să-l folosească.

Se așternu din nou liniștea. Malko spuse în final, în timp ce americanul rămase tăcut.

— Noi nu știm nimic, recunoscu el. Poate că este doar un șantaj.

— Sunt în posesia acestor blocuri de plutoniu de câteva ore de-acum, observă olandezul. Presupun că și-au făcut cunoscute cerințele...

— Poate că își iau anumite măsuri de prevedere, spuse Malko. Vom afla în curând.

John Fitzpatrick se sufocă. Tocmai acest lucru nu trebuia să-l spună. Unul dintre înalții funcționari se ridică.

— Domnilor, începu el, avem datoria să anunțăm populația. Voi transmite comunicate din oră în oră.

— *Oh, my God!* exclamă americanul.

Dintr-o dată își regăsi tot spiritul combativ.

— Domnule, veți semăna o panică atât de mare, pe lângă care exodul din 1940 va părea o glumă nevinovată... Ce vreți să le spuneți oamenilor? Că un proiectil nuclear va exploda probabil într-un loc necunoscut? Populația să rămână în adăposturi până când se va întâmpla! Nu veți obține nici un rezultat pentru că știți foarte bine că suntem neputincioși.

Colonelul van Nuys îi sări în ajutor.

— Viața întregii țări va fi complet dată peste cap, continuă el, nu vom fi în stare să menținem ordinea și riscăm să declanșăm răzmerițe și debandadă...

Bărbatul din guvern îi măsură pe rând și spuse cu răceală:

— Și ce sugerați, domnilor?

— Să nu spunem nimic, zise John Fitzpatrick. Să ne continuăm liniștiți ancheta. Să păstrăm secretul absolut, chiar și în rândul forțelor de ordine. Dacă această poveste răsuflă, domnilor, teroriștii își vor atinge scopul, chiar dacă nu fac să explodeze mina. Oamenii vor fi atât de înspăimântați încât vor face orice împotriva staționării armelor atomice în Europa. Iar sovieticii vor obține doar cu o mână de disperați ceea ce nu au obținut prin mișcările de masă.

— Credeți că sovieticii se află în spatele acestei operațiuni? întrebă demnitarul olandez pe un ton nedumerit.

Exasperat de atâta candoare, John Fitzpatrick îl apostrofă cu brutalitate.

— Poate credeți că suntem noi?

Olandezul rămase ca la dentist văzându-l pe american atât de furios. Se lăsă din nou o liniște apăsătoare în încăpere, fiecare cramponându-se de poziția lui. Ajunseseră într-un punct mort. Malko știa că, dacă se va da alarma, tot nu va folosi la nimic. Era convins în sinea lui că, dacă Jan Kloos și complicii lui puseseră la cale o operațiune atât de complexă și de lungă durată, sub directa oblăduire a sovieticilor, nu era ca să stea pe urmă cu brațele încrucișate; nici nu era vorba de o acțiune de spionaj. Modelul acesta de mină nu avea nimic secret. Prin urmare, se găseau în fața unei operațiuni de război psihologic care, dacă ar reuși, ar avea consecințe inimaginabile... Singura lor șansă era să-l găsească pe Jan Kloos și pe acoliții lui înainte să facă să explodeze mina.

— Dați-mi patruzeci și opt de ore, ceru el brusc.

Cei doi demnitari olandezi se agățară imediat de această ultimă speranță.

— Credeți că veți reuși? întrebară ei într-un glas.

— Poate, spuse Malko cu prudență. Dacă dăm greș, va fi timp să anunțăm populația.

Unul dintre olandezi îl întrebă deodată:

— Cum explodează aceste mine?

— Printr-un senzor, un captator conectat la o celulă foto-electrică, sau cu ajutorul unei telecomenzi, se grăbi să precizeze americanul. De la o distanță de două până la trei mile.

Din ce în ce mai bine.

— Dacă teroriștii vor anunța în ziare? întrebă reprezentantul primului-ministru, ce se va întâmpla?

— Nu veți fi mai ridicoli decât dacă veți anunța astăzi că niște teroriști se plimbă prin țară cu arme atomice la ei, zise Malko. Am putea să susținem că a fost o cacialma. Dar cred că nu vor proceda așa.

— Vreți să spuneți că...

— Da... Trebuie să-i neutralizăm înainte.

Cei doi olandezi se priviră cu subînțeles. Apoi, unul dintre ei se ridică și spuse:

— Vă rog să ne scuzați o clipă, domnilor.

Îndată ce ieșiră, americanul izbucni:

— Aveți vreun indiciu?

Capitolul XX

Malko și John Fitzpatrick schimbară o privire cu subînțeles. Obținuseră o amânare. După un semn discret din cap, cei doi înalți funcționari se îndreptară cu demnitate către ușă. Înainte să iasă, unul dintre ei se întoarse și îi spuse colonelului van Nuys:

— Colonele, gândiți-vă la măsurile capabile să se evite o panică imensă în rândul populației, dacă tot trebuie să o prevenim...

Imediat ce ușa se închise, John Fitzpatrick clătină din cap supărat.

— Cretinii ăștia au cărțile în mânecă! Știu foarte bine ce o să se întâmple.

Colonelul van Nuys își ținea capul în mâini și se gândea.

— Dumnezeule, ce mai vor? întrebă el. Sunt în stare să telefoneze oricărei televiziuni și să spună: "Avem o bombă atomică și vrem asta și asta..."

— Chiar aveți o pistă? îl întrebă americanul.

— Vă voi spune în curând, răspunse Malko.

— Aveți nevoie de protecție, zise John Fitzpatrick, mă voi ocupa imediat. Cred că prietenii dumneavoastră Chris și Milton sunt pe aproape...

— Cum? Credeam că sunt în America Centrală...

— Au fost convocați, spuse șeful centalei. Au fost trimiși la Beirut ca să supravegheze îmbarcarea pușcașilor marini și să încerce să-i recupereze pe cei doi cetățeni americani răpiți. În acest moment, trebuie să fie în drum spre Frankfurt. Voi lua legătura cu ei până nu dispar pentru totdeauna...

— Mă bucur nespus de mult, spuse Malko, dar asta tot nu rezolvă nimic. Dacă Margrit nu vorbește...

— Obligați-o să vorbească, spuse cu autoritate americanul.

— Totuși, nu pot să-i smulg unghiile, zise Malko în timp ce se ridica.

Nu își permitea să piardă nici o clipă.

* * *

După ce întrebase prin ușă cine era, bătrânul majordom deschise, la fel de înțepat.

— Doamna baroană se odihnește încă, îl anunță el.

Ușurat, Malko își permise răgazul să bea o cafea. Nu telefonase nimeni, prin urmare, Erika ori nu se temea de mama ei, ori avea alte treburi împreună cu Jan. Puțin mai vesel, urcă scările și intră în dormitorul lui Margrit van Deyssel. Inima începu să-i bată mai tare: patul era nefăcut, dar gol. Se repezi în baie și se opri îngrozit în pragul ușii.

Margrit van Deyssel era în cada care semăna cu un lac roșu. Brațul stâng îi atârna afară, cu o tăietură adâncă la încheietură. Sângele se îmbibase în mocheta albă. Dar asta nu era tot. Capul era sprijinit de o pernuță rotundă, și ea impregnată de sânge, de materie cervicală și de oase. Micul pistol cu mânerul din sidef era înfundat încă în gură. Avea ochii închiși și părea că doarme. Malko se aplecă deasupra ei ca să constate ce răni mai avea.

Margrit van Deyssel nu numai că își tăiase venele, dar își mai trăsese și un glonț în gură ca să fie sigură că va muri de-a binelea... Se ridică cu inima strânsă. Sărmana baroană, nimeni nu îi ținuse lumânarea. De ce alesese această soluție? Oare drogul o împinsese la o asemenea faptă, sau un moment de luciditate? Sau mai degrabă teama de a nu-și trăda fiica, precum acei oameni care, știind că nu rezistă la chinuri, se aruncau pe fereastră ca să nu vorbească. O singură oră fusese de ajuns. Cu cât se gândea mai mult, cu atât Malko își dădea seama că acesta era adevăratul motiv al sinuciderii ei. Știa că se va întoarce, iar miza era prea mare ca să comită acte copilărești. Ar fi fost obligată să vorbească, deci și-ar fi pus fata

în pericol. Margrit van Deyssel, într-un moment de disperare, alesese sacrificiul suprem pentru a-i da o infimă șansă Erikăi, lăsându-i pe ceilalți să se descurce... Acolo unde se afla în clipa asta, nu există bombe atomice... După ce îi aruncă o ultimă privire, ieși din baie și se repezi la telefonul din dormitor.

— Chris Jones și Milton Brabeck sunt pe drum, îl anunță americanul îndată ce obținuse legătura. Aterizează la Amsterdam peste două ore.

În alte împrejurări, Malko ar fi fost fericit să-i întâlnească pe vechii lui complici. Dar acum era prea tulburat de moartea baroanei ca să se bucure...

— Eu, în schimb, am o veste proastă, spuse el, foarte proastă...

Simți că la celălalt capăt al firului șeful centralei leșină la auzul veștii despre moartea baroanei.

— Este îngrozitor, făcu americanul. Cum îi găsim acum pe nebunii ăia?

— Nu sunt Superman, observă Malko. Acum nu mai am nici o pistă. Ar trebui să plec iarăși de la librăria din Rotterdam și de la personajele de care este înconjurat Jan Kloos.

— Olandezii sunt depășiți de situație, mormăi americanul. De ani de zile, poliția lor este demoilizată și paralizată de legi idioate.

— Nu putem să răscolim toate casele din Amsterdam, zise Malko. Am putea difuza la televizor fotografia lui Jan Kloos și a Erikăi cerând populației să ne ajute...

— În această țară, am avea nevoie de cel puțin un ordin de la regină ca să facem așa ceva, oftă John Fitzpatrick.

— Pentru moment, o să-mi spăl creierul, spuse Malko. Puteți să veniți la hotel?

* * *

Spălarea creierului cu votcă începea să-și facă efectul. Nodul pe care îl simțea Malko în gât dispăruse foarte repede. Comandase la bar o sticlă de Stalicinaia, cumpărase caviar, își pusese muzică și își făcuse tartine ca să nu-l ardă stomacul.

Malko zâmbi.

— Vă cunosc foarte bine țara.

Ea se miră sincer. În serviciile olandeze, compartimentarea nu era un cuvânt folosit în dorul lelii.

— Cunoașteți Surinamul?

— Chiar foarte bine, spuse Malko. Am multe amintiri plăcute de acolo. Beți ceva înainte să plecați? Puțină votcă.

— Nu beau prea mult alcool, iar trenul meu...

— Trenurile se mai și pierd, spuse Malko. Vă voi servi cu șampanie, este mai dulce decât votca.

Se duse la minibar și luă o sticlă de Moët et Chandon parfumată, îi scoase dopul și îi întinse tinerei un pahar plin cu spumă aurie și pișcătoare. Avea o nevoie nebună de puțină recreere.

* * *

Nivelul sticlei de votcă scăzuse serios, caviarul se terminase, iar șampania dădea o strălucire neobișnuită ochilor Odilei Kaiser. Râdea cristalin ca bulele de șampanie din care bea întruna, așezată pe patul imens lângă Malko.

Brusc el se aplecă spre ea, cât mai firesc posibil, și se sărutară îndelung. După aceea, mai cochetară puțin, iar tânăra surinameză părea că se topește sub mângâierile lui Malko. Dar îl opri cu o privire dojenitoare când vru să meargă mai departe.

— Nu pot.

Dar nu avu timp de regrete, căci Odila începuse iarăși să-l sărute și în același timp să-l maseze ușurel, contrar celor spuse mai devreme. Foarte repede, Malko ajunsese într-un stadiu de care i-ar fi fost rușine și unui cimpanzeu în călduri. Încet și cu gesturi grațioase, Odila înlocui mâinile cu gura, administrându-i una dintre cele mai blânde felații din viața lui. Era nemaipomenit. Odila părea imobilă, însă, cu toate astea, făcea dragoste cu gura într-un mod extrem de delicat și sofisticat. El ar fi vrut să nu se termine niciodată, să-i prelungească plăcerea înainte de a se răspândi în gura primitoare a Odilei Kaiser. De-abia se stinse flacăra plăcerii, că o idee îl străfulgeră pe Malko. Posibila soluție a problemei lui.

Ca și cum violentul lui orgasm alungase toți norii care îi întunecau mintea. Odila Kaiser se ridicase deja în picioare, roșie în obraji și cu privirea în pământ.

— Trebuie să plec la Haga, am întârziat foarte mult...

Malko se ridică și el.

— Așteptați, vă conduc.

Tânăra nu apucă să răspundă, căci se auzi o bătaie în ușă. Odila se uită îngrozită. Malko se duse la vizor, apoi se întoarse spre ea.

— Nu-i nimic. Niște prieteni.

Când Odila se pomeni în fața statuii uriașe a lui Chris Jones care apăru în prag, rămase împietrită. Milton Brabeck se strecură și el în cameră, la fel de masiv și puse jos o valijoară. Fiecare dintre ei avea un metru nouăzeci, cu mușchi de docheri, cu părul grizonat tuns periuță, cu ochii tot timpul în mișcare. În ciuda înălțimii lór, păreau niște feline. Amândouă gorilele se înroșiră ca focul.

— Nu am vrut să vă deranjăm, spuse Chris Jones pe un ton caustic, dar se pare că este o urgență.

Se străduia din răsputeri să nu se uite la Odila, însă privirea în aluneca tot timpul spre tânăra surinameză.

— Nu mă deranjați, zise Malko. Domnișoara Kaiser mi-a adus niște documente de la omologii noștri olandezi.

— Plec, spuse repede metisa.

Într-o clipită îi strânse mâna lui Malko și dispăru, după ce le mai aruncă o privire înspăimântată celor două gorile. Îndată ce rămaseră singuri, Chris Jones își scoase haina, dând la iveală o rețea complicată de tocuri de armă, o adevărată artilerie sofisticată. Apoi se așeză pe pat și oftă:

— De câteva săptămâni n-am mai făcut nimic! La Beirut am crezut că o să ne distrăm, dar pe urmă, răpitorii i-au predat singuri pe tipii luați ostatici. Pe deasupra mai aveau și jetoanele după care ne-am dus.

— Dacă asta costă prea scump, pot să-mi cumpăr un obuz de pe crucișătorul *New Jersey*, căci face un zgomot la lansare..., observă Milton Brabeck.

— Da' și când ajunge, chicoti Chris Jones. Frumos de tot.

Se aplecă și luă de pe pat un fir lung de păr negru și i-l întinse lui Malko.

— Poftim, "trimisul special" și-a uitat ceva. Ați primit-o pe pat?

Milton Brabeck se sufoca de râs.

— Văd că nu v-ați pierdut umorul, observă Malko. Asta-i bine. Să vă spun totuși de ce vă aflați aici...

După ce termină ce avea de spus, Milton Brabeck spuse:

— Ar trebui să-i lăsăm să explodeze chestiile alea. Ar însemna câțiva idioți mai puțin. De la Arnhem [1] încoace, nu-i prea am la inimă pe olandezi. Ratează întotdeauna câte un pod.

— Dacă o țineți tot așa, zise Malko, vă închiriez două biciclete și vă cumpăr șpilhozeni...

Ridică receptorul. Maiorul Gordon Wilson nu mai avea glasul de trompetă. Îl întrebă cu tristețe pe Malko ce noutăți avea. Acesta se eschivă și îi puse întrebarea care îl interesa:

— Când sosește următoarea încărcătură de material "sensibil"?

— Mâine dimineață, spuse Wilson. De ce?

— Vă mulțumesc, zise Malko. Cred că o să vă fac o vizită.

Milton și Chris îl studiau.

— Ce facem? întrebă Chris.

— Vă duc într-un loc încântător, îi anunță Malko.

Privirea gorilelor se lumină.

— Unde?

— Lăsați-mă să va fac o surpriză.

— Sper să fie multe micuțe ca aceea de adineauri, oftă Milton. Aici în Olanda, nu cunosc decât brânza de vacă...

* * *

Mii de macarale se înălțau în ceață, veghind parcă peste sutele de conteinere protejate de garduri metalice. Milton se întoarse către Malko.

— Spuneți-mi odată, unde mergem?

---

1. Bătălia de la Arnhem din 1944 în care olandezii au făcut câteva greșeli (n.a.)

— Să vizităm o parte din portul Rotterdam, spuse acesta cu blândețe. Sunt sigur că o să vă pasioneze.

Chris privi macaralele care descărcau vapoarele.

— Unde sunt târfele?

— Nu sunt, zise Malko, se pare că ele fac mizerie și știți foarte bine ce maniaci sunt olandezii în privința curățeniei.

Gluma îi mai alunga puțin grijile. Îl găsiră pe colonelul van Nuys cu doi dintre adjuncții săi într-un Datsun negru, la intrarea în Quick Dispatch Center. Înaintă spre Malko, cu o figură gravă și îi strânse îndelung mâna.

— Îmi pare rău pentru baroana van Deyssel. Colaboratoarea mea mi-a povestit ce s-a întâmplat. Sper să aveți intuiție bună. Oricum nu avem nimic de pierdut...

Malko își spusese că ideea sovieticilor era probabil să împuște doi iepuri dintr-o dată. Pe de o parte, să terorizeze populația olandeză provocând o explozie nucleară "accidentală", iar pe de alta, să-i învețe minte pe americani. Ce era mai bine în acest caz decât să provoace o explozie chiar în locul în care se descărca materialul militar al forțelor NATO? S-ar crede că s-a comis o greșeală. Locul era greu de supravegheat, iar explozia nu cauza multe pierderi de vieți omenești în această zonă industrială... Dimpotrivă însă, efectul moral era devastator... Nici un port nu va mai accepta descărcarea materialului nuclear...

Mâine dimineață în zori vor sosi două cargouri, iar toată zona va fi blocată. Iar înainte, supravegherea nu va fi așa de strictă. Prin urmare, dacă materialul nuclear era ascuns în docuri, nu mai rămânea decât să fie declanșat prin telecomandă... Colonelul van Nuys îi dădu lui Malko un detector de radiații.

— Mai am încă două pentru colaboratorii dumneavoastră. Nimeni nu știe de această acțiune. Vă doresc noroc...

Milton și Chris primiră câte un detector Geiger, iar Malko le explică cum să-l folosească, lucru de altfel foarte simplu.

— În mod normal, începu el, nu există nici un fel de material nuclear în toată nebunia asta. Aceste mine activează detectorul

pe o rază de o sută de metri. Așadar, dacă aparatul vostru dă semn de viață...

— Înseamnă că bestiuța e aici, continuă Chris Jones care nu avea respect pentru nimic.

— Docul este trapezoidal, explică Malko, iar cea mai mare porțiune este formată de chei, care are aproape o milă... Avem timp berechet. Dar nu trebuie lăsat nici un colțișor necontrolat, nu trebuie să neglijăm nimic.

Imensul teren conținea mii de conteinere. Plus lăzile, fiarele, vehiculele. După ce împărțiseră zona în trei părți, plecă fiecare la treaba lui.

* * *

Pe Malko îl dureau spatele și rinichii de cât se aplecase și escaladase munții de conteinere. Singurul zgomot pe care îl auzea era bâzâitul stației Motorola pe care o agățase la centură ca să poată comunica cu cele două gorile și cu colonelul van Nuys. Acesta rămăsese la centrul de control ca să supravegheze operațiunea în curs de desfășurare.

Trecuseră trei ore de căutări. Erau descurajați. Malko îndeplinise trei sferturi din munca pe care o avea de făcut. Ca să mai schimbe puțin peisajul, se duse în zona de la marginea grilajului unde se aflau vehiculele ce așteptau să expedieze marfa în garnizoanele din Germania. Toate aveau încă numerele de înmatriculare americane originale. Malko se apropie și începu să plimbe detectorul pe lângă ele. La a treia încercare, crezu că i se oprește inima în loc: detectorul țiuia în dreptul unei furgonete Ford. Se apropie de ea, iar țiuitul se auzi și mai intens... Se îndepărtă, iar zgomotul se micșoră în intensitate. Reveni și obținu același rezultat ca la început.

Malko cercetă vehiculul pe afară, dar nu observă nimic suspect. Nici o portieră nu era încuiată, dar nu îndrăzni să le deschidă. Dacă era o capcană? Desprinse stația de la centură și îl chemă pe colonelul van Nuys.

— Colonele, aș dori să veniți până aici. În zona A, lângă gardul metalic, unde sunt mașinile.

* * *

Un zid format din saci cu nisip izola vehiculul suspect, în cazul producerii unei explozii declanșate de o capcană. Apoi, mai aproape, ecranele de plumb opreau radiațiile slabe ale minelor nucleare. Din fericire, o cantitate de 1,5 kilograme de plutoniu nu era prea periculoasă sub această formă. În tot perimetrul dimprejurul cheiului Prințesa Beatrix, circulația fusese bineînțeles interzisă de armată, iar traficul portuar suspendat.

La Quick Dispatch Center nu erau decât polițiștii, agenții din BVD, armata olandeză și americanii. O echipă olandeză de geniu îmbrăcată în combinezoane împotriva radiațiilor își făcea de lucru pe lângă furgonetă. Colonelul van Nuys apăru de după sacii cu nisip, radios, și se duse direct la Malko și la John Fitzpatrick.

— Asta e! zise el. Specialiștii noștri au "scos" cușca de plutoniu și au dezamorsat mina. Vehiculul este curat acum. Dispozitivul de declanșare era activat prin telecomandă.

Mut de emoție, John Fitzpatrick îi strânse mâna lui Malko mai să i-o rupă. Doi bărbați în combinezoane albe ieșiră din incinta protejată purtând cu grijă un conteiner din plumb de mărimea unei cutii pentru pălărie: era mina nucleară.

— Slavă Domnului! Am câștigat, murmură americanul.

Și Malko avea gâtul uscat. Raționamentul lui fusese exact. Numai că nu făcuse altceva decât să îndepărteze pericolul imediat.

— John, încă nu am câștigat. Am eliminat doar pericolul cel mai apropiat... Mai au încă o mină nucleară de rezervă. Vor înnebuni de furie când nu vor putea să declanșeze explozia. Vă imaginați ce vor face?

John Fitzpatrick își imagina. Teroriștii vor declanșa explozia în orice loc. Doar ca să se răzbune. Pericolul nu era nici pe departe alungat.

Capitolul XXI

John Fitzpatrick părea mai bătrân cu douăzeci de ani.

— Doamne, ferește-ne! spuse el în șoaptă. Ce putem să facem?

Malko nu-i răspunse imediat. Două vehicule ale US Army, păzite de un escadron de pușcași marini, încărcau separat cele două elemente ale minei nucleare și se îndepărtau. De data asta, sub pază bună. Aceste docuri imense și pustii dădeau impresia irealã de sfârșit de lume.

— Eu cred că avem o șansă să-i prindem dacă nu au pus pe cineva care să vadă ce se petrece în acest moment, spuse Malko.

— De ce?

— Pentru că, dacă este cazul, știu că le-am descoperit mașina infernală și vor reacționa foarte repede și foarte urât. Dimpotrivă, dacă nu au supravegheat operațiunea, putem avea o șansă.

— Dar cum?

Colonelul van Nuys se apropiase de ei și urmărea discuția cu un aer grav.

— Mai întâi, ar trebui ca lucrurile să revină la normal aici, și asta cât mai repede posibil. După părerea mea, explozia minei era prevăzută în zori. Ca să nu cauzeze prea multe victime. Nu pot să o lase prea mult timp, iar cargourile nu au sosit. Prin urmare, dacă nu se întâmplă nimic, vor veni să vadă de ce nu a explodat mina.

— Așa este, îl aprobă van Nuys. Trebuie neapărat să eliminăm și cea de-a doua mină. Dacă nu, se va întâmpla o

catastrofă. Sunt de acord să amplasăm un dispozitiv discret începând din această noapte.

— Eu voi veni în zori, când sosește primul cargou, spuse Malko.

— Dumnezeule! De-ați avea dreptate, oftă John Fitzpatrick. Dacă vreodată...

Se opri în mijlocul frazei și nimeni nu avu curajul s-o termine. Se gândeau cu toții la același lucru: o ciupercă atomică ce se ridica undeva deasupra Olandei, cu întreg cortegiul de morți și de distrugeri. Chris Jones care urmărea cu atenție discuția șopti la urechea lui Milton:

— Dacă pun mâna pe vreunul dintre ei, îi smulg ouțele cu cleștele.

* * *

Odila Kaiser gângurea plăcut în engleza ei aproximativă, dar nu reuși să-l liniștească pe Malko. Cadrul puțin cam solemn de la *Vijff Vliegen*, cel mai bun restaurant din Amsterdam, nu îl impresiona deloc. Începură cea de-a treia sticlă de Moët et Chandon, însă Malko nu reușea să scape de nodul pe care îl simțea în gât. Colaboratoarea colonelului van Nuys acceptase fără fasoane să cineze cu el. Părul lung strâns într-o coadă împletită îi dădea aerul cel mai serios, însă rochia din jerseu gri se mula și mai tare decât cea chinezească purtată în ajun.

Malko se uită la ceas. Era ora zece. Încă șapte ore până la plecare. Era sigur că nici John Fitzpatrick, nici colonelul van Nuys nu vor dormi prea mult în noaptea asta. Să nu mai vorbească de cei câțiva înalți funcționari care erau la curent cu înspăimântătoarea amenințare care plana peste această țărișoară.

— Să plecăm, spuse el.

La o masă din apropiere, Chris și Milton devorau din priviri chelnerițele, chiar cu prețul de a nu se atinge de mâncare. Sosurile groase care acopereau totul le făcea greață. Când Odila și Malko trecură pe lângă ei, Milton zise:

— Aici se îndoapă ca sălbaticii! O să-mi iau un hamburger.

— Faceți ce vreți, dar la șase fix să fiți la Quick Dispatch.

* * *

Îndată ce ajunseră în camera de la *Krasnapolski*, Odila se apropie de Malko și îl sărută cu pasiune care, deși alimentată de Moët, nu părea deloc prefăcută. Când Malko o desfăcu de rochie, descoperi un *body* din dantelă puțin mai deschis la culoare decât pielea satinată a creolei care ar fi dus în ispită și pe papă. Pieptul plin ieșea din dantelă și avea chef să-l muște.

Se rostogoliră pe pat, iar Odila îl încolăci pe Malko precum o liană, cu o blândețe și o senzualitate care îl impresionau. Săruturile indiscrete, mângâierile timide și savante îl făcură pentru moment să uite de sabia lui Damocles care îi atârna deasupra capului. Când îi desfăcu copcile cu care era prins corsetul între picioare, Odila se întinse pe spate și îl atrase în ea. Mierea se scurgea din pântece, iar ea începu să se onduleze încetișor sub el, apoi acceleră ritmul. Avea ochii larg deschiși.

După un timp, ea începu să gâfâie și îi închise zguduindu-se din tot corpul, strângându-l pe Malko mai să-i rupă oasele. Apoi, o luară de la capăt. Odila închise ochii de mai multe ori, parcă nu se mai oprea din juisat. Epuizată, moale, îi zâmbi lui Malko și îi spuse cu vocea ei de copil, într-o engleză ciudată:

— Sunt foarte în călduri pentru persoana ta...

El reușise să se rețină și începu să facă dragoste, după ce îi dădu jos *body*-ul. Nu se mai sătura de pielea ei netedă, fermă, ușor parfumată. Când în sfârșit se goli în ea, rămaseră înlănțuiți.

După aceea, Odila o luă de la început. Malko se cufundă iarăși în Nirvana binefăcătoare sub mângâierile gurii ei care părea să fie peste tot în același timp. Era neobosită...

Nici nu mai știa de câte ori țipase. Jocul acesta dură la nesfârșit. Când se uită la ceas, se făcuse deja patru și jumătate dimineața. Era timpul să se pregătească. Malko mai îmbrățișă o dată corpul sidefiu și călduț care îi provocase atâta plăcere și se ridică din pat.

* * *

Soarele dimineții reușise să risipească ceața rece. Malko privi cerul albastru, rugându-se să nu fie zorii apocalipsei. Toată zona din jurul cheiului Prințesa Beatrix avea un aspect normal, cu toate că se afla sub o supraveghere sofisticată și fără cusur. Malko știa că, de la răsăritul soarelui, zeci de oameni așteptau lângă telefon. Ultimatumul guvernului olandez expira la sfârșitul zilei.

Oamenii colonelului van Nuys asigurau supravegherea în trei cercuri concentrice, ultimul găsindu-se la vreo treizeci de metri de furgoneta Ford în care descoperiseră mina nucleară. Era ora zece și descărcarea cargourilor dura de la șase dimineața. În aparență, totul era normal, iar polițiștii erau foarte discreți. Malko, Chris și Milton stăteau ascunși într-un conteiner gol de unde supravegheau totul. Jan Kloos și prietenii lui vor veni cu siguranță.

* * *

Jan Kloos se uită cu ură la Willem Volker, care apăsa telecomanda minei nucleare pentru a zecea oară. Se aflau la aproximativ patru kilometri de locul amplasării și nu riscau absolut nimic.

— Nu merge, gemu acesta.

— Văd! *Kuttekop!* mârâi Jan. Dacă ai distrus mina, te omor!

— Sunt sigur că am făcut tot ce trebuia, protestă omul de știință. Poate că sunt prea multe obstacole în calea telecomenzii.

— Atunci, să ne urcăm acolo, sugeră Jan Kloos.

Se aflau la baza unui imens turn de beton ce se înălța chiar pe malul Rinului în vârful căruia erau un restaurant și un observator, pe malul celălalt, vizavi de cheiul Prințesa Beatrix.

Jan Kloos se duse după Erika în furgonetă, lăsându-l acolo pe Hans. Cea de-a doua mină, pusă tot în conteinerul ei de plumb, era ascunsă înăuntru. Vehiculul fusese revopsit de Hans și acum era bej. Cumpărară bilete și luară toți trei liftul

până la observator. Ajunși aici, Willem Volker încercă încă o dată telecomanda, dar cu același rezultat.

— *Trek je maar af!*[1] mormăi Jan Klooś furios la culme.

Omul de știință se uită la el înnebunit.

— Ce facem?

— Te duci acolo și vezi ce porcărie ai făcut.

Willem Volker tresări.

— Este imposibil! Mă vor prinde...

Jan Kloos clătină din cap.

— Nu-ți fie frică. Erika va lua furgoneta și o va lăsa în fața gării centrale. Se va întoarce cu taxiul. Eu rămân aici. Ai activat detonatorul celeilalte mine?

— Da.

— Deci, este suficient să apăs telecomanda?

— Da.

— Atunci, dacă te prind, îi rogi frumos să te lase să pleci. Dacă nu te întorci într-o oră, dau drumul la focul de artificii. De aici, priveliștea e minunată...

— Dar nu ne-am înțeles așa, protestă omul de știință. Nimeni nu va crede că sunt americanii...

— Puțin îmi pasă, făcu Jan Kloos. Crezi că m-am zbătut atât ca s-o las baltă... Du-te, merge și Hans cu tine. Dacă este vreun fir greșit legat, mai avem încă timp.

Ca un câine bătut, Willem coborî împreună cu Erika. Se despărțiră când ajunseră jos, iar el luă Golful, după ce îl găsi pe Hans. În sinea lui, Willem era aproape fericit că mina nu explodase. O voce îi șoptea că se arunca direct în gura lupului, dar nu-i mai păsa.

* * *

Stația de emisie-recepție de la centura lui Malko începu să țiuie și auzi vocea colonelului van Nuys:

— Un vehicul suspect se îndreaptă spre gard cu doi bărbați la bord... Se opresc și se uită în jur.

Tăcu un timp, apoi reluă:

---

1. Du-te și te spânzură! (n.a.)

— Cel tânăr, un blond, taie grilajul... A terminat... Acum se duce la mașină... Fiți atent că celălalt a coborât și se strecoară prin spărtură.

— Îl văd, zise Malko.

Era bărbatul care trăsese asupra lui de pe bicicletă. Avea același aspect neîngrijit. Se duse direct la furgoneta Ford și deschise portiera din spate. Nu îi trebui mult să observe că mina nucleară dispăruse și să-și dea seama de capcană. Sări spre spărtură, dar Chris Jones îl prinse și îl imobiliză ca un jucător de rugby. Cei doi se rostogoliră pe sol. Omul de știință se lupta cu energie și disperare. Urlă:

— Hans! Hans!

Blondinul coborî din mașină în momentul în care Malko ieșea din conteiner. Numai că blondinul era înarmat cu o pușcă FAL! Văzându-l pe Malko, deschise imediat focul, măturând toată zona, iar acesta se adăposti după mașinile ale căror parbrize fură pulverizate. Chris și Willem se mai luptau încă. Milton ieși din ascunzătoare și trase cu pistolul Magnum 357, ținând genunchii îndoiți. Din șase gloanțe, patru îl nimeriră pe Hans care păru că se dezmembrează, scăpând din mână pușca FAL. Polițiștii se iveau din toate colțurile. Chris urlă cât îl ținu gura, căci Willem îl mușcase de mână. Dar îi trase un dos de palmă și îl ameți pe loc. Când Malko ajunse lângă ei, gorila își ridica adversarul năucit. Olandezii veneau în goană în frunte cu colonelul van Nuys. Willem Volker se scutură și spuse cu voce nesigură:

— Dați-mi drumul imediat, că altfel se va întâmpla ceva îngrozitor.

— Îndepărtați-vă, ordonă colonelul van Nuys. I se adresă în olandeză omului de știință:

— Sunteți olandez, vreți să vă ucideți concetățenii, femei și copii? Chiar dumneavoastră, un pacifist...

Omul de știință nu răspunse. Tăcea ca peștele. Cu privirea în pământ, repetă:

— Lăsați-mă să plec, altfel va detona mina...

— Unde este?

— Nu vă spun. Vreau să plec. Altminteri, va exploda.

— Sunteți un monstru! izbucni colonelul van Nuys. Ce vreți? Am autorizația guvernului să vă spun...

Malko îl întrerupse.

— Vă pierdeți timpul degeaba...

— Foarte bine, atunci îl vom interoga, spuse olandezul.

Brusc, Chris Jones îl apucă pe Willem Volker de guler, își luă avânt și îi trase un pumn în față. Toți cei prezenți avură impresia că pumnul se înfundase în gură, atât de puternică a fost lovitura. Willem se prăbuși pe spate cu gura plină de sânge. Îi rupsese toți dinții. Chris îl ridică încetișor în picioare și îl târî spre una dintre mașini. Milton Brabeck se așeză între cei doi bărbați și olandezi.

— Ce faceți? protestă van Nuys.

— Bine, vedeți doar că îl interoghează, îi explică Milton.

— Asta e măcel, comentă ofițerul olandez. Bărbatul ăsta e un criminal, însă...

— Preferați o explozie nucleară? îl întrebă Malko.

Chris Jones apropie fața însângerată a lui Willem de a lui și spuse cu blândețe:

— O să ne duci la prietenii tăi. Altfel, nu mai rămâne nimic din tine! Fiindcă acum suntem foarte grăbiți, chiar voi deveni brutal.

Fără să aștepte răspunsul olandezului, îl apucă de păr și îl dădu de trei ori la rând cu capul de capota unui Chevrolet parcat acolo. Când îl ridică, Willem nu mai avea nimic omenesc în el. Îi spărsese cartilajele, îi turtise nasul și gura, un ochi îi ieșise din orbită și oferea o imagine îngrozitoare. Chris Jones nu văzuse un șurub gros care ieșea din capotă.

— Opriți-vă! strigă van Nuys, înaintând un pas.

Fără să-i răspundă, Milton Brabeck ridică țeava pistolului Magnum 357 Python.

— Ne spui? întrebă Chris Jones.

Se auzi doar o bolboroseală. Începu din nou să-l lovească pe Willem cu fața de mașină. Zgomotul oaselor rupte de tablă era oribil. Nimeni nu mai mișca, erau cu toții paralizați de sălbăticia acestei scene. În sfârșit, Willem îi șopti ceva lui Chris Jones care îi dădu drumul să cadă ca un bolovan și veni lângă Malko.

— Știți restaurantul din vârful turnului situat pe malul Rinului?

Malko aproape că își rupse gâtul ca să vadă vârful turnului. Lângă el era un parc imens și pustiu. Oamenii colonelului van Nuys, îmbrăcați în civil, cercetaseră discret împrejurimile și parterul clădirii. O furgonetă gri, cu capota plină de antene, opri la baza turnului. Colonelul din BVD ieși și îl însoți pe Malko într-un magazin de amintiri de la parter.

— Emițătorul de unde scurte este activat. O barieră electromagnetică de netrecut îl va împiedica pe Jan Kloos să folosească telecomanda.

— Dacă mai există un sistem de declanșare a exploziei? Unul cu ceas, de exemplu?

— Willem jură că nu există, spuse ofițerul. Din păcate, nu dispunem de nici un mijloc de verificare.

— Să mergem, spuse Malko.

Nimeni altcineva nu mai avea voie să se urce în turn. Se înghesuiră vreo doisprezece într-un ascensor. Prima oprire: terasa de deasupra restaurantului. Se năpustiră acolo cu armele în mâini. Era pustie și sufla un vânt puternic. Malko se apropie de margine și inspectă de sus restaurantul. Înăuntru erau vreo douăzeci de persoane. Printre acestea era și o pereche ce purta ochelari de soare, deși nu era cazul, care stătea aproape de ușă. Erau Jan și Erika și își protejau ochii de posibila lumină nucleară. Se dădu rapid înapoi, neștiind dacă l-au observat sau nu.

— Să coborâm repede, sunt acolo! zise Malko.

Însoțit de câțiva oameni ai colonelului van Nuys, se repezi în restaurant. În momentul în care se pregătea să deschidă ușa, i-o luă înainte un căpitan tânăr care intră primul. Totul se petrecu atât de repede, încât Malko abia reuși să zărească lama unei securi care se abătu cu o violență nemaipomenită în umărul celui dinaintea lui secționându-i brusc brațul drept. Apoi lama se înfipse într-o masă. Malko zări expresia dementă din ochii albaștri ai fostului tăietor de lemne. Acesta smulgea deja securea care făcea parte din materialul împotriva incendiilor din restaurant și lovi din nou. Lama îl rată pe Malko cu câțiva centimetri și se înfipse în tocul ușii. În spate, el o zări pe Erika

stând în picioare, cu ochii ieșiți din orbite și agitând un pistol. Dar nu putea să tragă, căci Jan era la mijloc.

— Omoară-l! Omoară-l! urla ea.

Malko și Jan Kloos se înfruntară din priviri. Dar tăietorul de lemne nu avu timp să acționeze, căci Malko goli jumătate din încărcător direct în piept de la mică distanță. Forța de pătrundere era atât de mare, încât toate gloanțele ieșiră după ce perforară plămânii, smulgând arterele, bucăți de carne și alte organe. Prăbușit la pământ, tânărul ofițer se golea de sânge și era inconștient.

Jan Kloos se chirci, cu privirea deja sticloasă. Căderea îi fu însoțită de un urlet sălbatic. Era Erika. Malko se adăposti după o masă. O ploaie de gloanțe împroșcă totul în jur cu așchii de lemn. Erika își golea arma ca o nebună. Dar piedica pocni și rămase trasă. Malko se ridică și se năpusti la tânăra femeie care fu imediat înconjurată de oamenii colonelului olandez. Le trebui ceva timp ca s-o potolească... În fine, reușiră să o imobilizeze, dar spumega de furie. Tânărul ofițer fusese transportat într-o stare foarte gravă. Lui Malko nu-i venea să creadă că au reușit.

O văzu pe Erika îndreptându-se spre el, ținută de polițiști. Când ajunse în dreptul lui, ea se opri și înălță capul cu un zâmbet ciudat, foarte blând, ca prima oară când se întâlniseră...

— Vă rog să mă iertați, spuse ea.

Malko le făcu semn polițiștilor să o elibereze. Dintr-un salt, ea fu în brațele lui și îi înconjură gâtul cu mâinile. Îi simți gura caldă pe gât.

— Ce nenorocire, Erika! murmură el.

În secunda următoare el slobozi un urlet înfiorător de durere. Erika își înfipsese dinții ascuțiți în gâtul lui, rupându-i pielea și trăgând ca un câine, încercând să-i smulgă carotida.

Timp de o fracțiune de secundă, panica îl paralizâ. Era o nebunie... atât de neașteptat. Apoi, ajutat de polițiști, reuși să scape de Erika și de dinții ei înfipți în carne. Aproape că reușise să-i perforeze carotida stângă.

O urmări cu privirea în timp ce își tampona sângele care îi curgea abundent. În clipa în care se urca în lift, ea se întoarse și îl privi fix. Malko simți fiori reci pe șira spinării: era o privire de posedată, de o intensitate care îl înghețа. Apoi, îi înflori din nou pe buzele cărnoase surâsul ciudat de nebună și dispăru.

Tehnoredactare computerizată: ***Mihaela Ursu***

Tiparul executat sub comanda nr. 10 474

Compania Națională a Imprimeriilor
„CORESI" S.A. București
ROMÂNIA

Sistemul calității certificat SR EN ISO 9001